

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 51 / Mart 1986 / 2.-DM

1986 NEWROZ'UNDA BÜYÜK GELİŞMELERİN İÇİNDE BULUNUYORUZ

SİLAHLI MÜCADELEMİZ, BAHAR ATILIMI İLE BAŞARILI BİÇİMDE GELİŞMEYE DEVAM EDİYOR

UKH'miz az bir kayıpla atlattığı 1986 kışından sonra, her bakımdan önemli gelişmeleri doğuracak olan Bahar atılımını da başarı ile gerçekleştirdi. Mart ayında Kuzey-Batı Kürdistan, boydan boya devrimci eylemlerle gürledi ve bu eylemler Newroz'da doruğuna ulaştı.

UKM'mizin sürekliliğini ve önlenemeyen gelişimini bir kez daha en güçlü biçimde ilan eden 1986 Bahar atılımı, düşmanın acizliği ve tükenmişliği ile işbirlikçi, uzlaşmacı güçlerin engelleme çabalarının beyhudeliğini ve bunların çürümüşlüğünü de en açık bir biçimde gözler önüne serdi. Daha da ötesi bunu kesinleştirdi.

1986 Bahar atılımı hangi ortamda gerçekleştirilmektedir? Yaratılan eylemliliği niçin "atılım" olarak değerlendiriyoruz? Bu atılım nasıl anlaşılmalıdır, ortaya çıkardığı sonuçlar nelerdir?

Sırası ile ele alırsak; 86 Bahar atılımı, 85 yazı sonlarında yükselen eylemlilikten kan alan bir atılımdır. Ama mücadele açısından önemli dezavantajlar taşıyan bir kış mevsimini çok az bir kayıpla atlatıp baharda böylesine güçlü eylemlerle yeni bir çıkışı gerçekleştirmiş olması, onun 85 kışının olumsuzluklarından ders çıkardığını, taktik ustalığa belli oranda da olsa ulaştığını, daha örgütlü, disiplinli ve işler bir yapı kazandığını göstermektedir. 85 yazında, tehlikelerle dolu olarak yaşanan o yılki kışın olumsuzluklarının, direnişin yaz aylarında yükseltilmesi ile önemli oranda aşıldığı doğrudur. Ama o yaz için söylenecekler, öz olarak, bu kadardır. Yaratılan eylemliliğin kökleşip, kökleşmeyeceği, düşmanın saldırıları ve yeni özel savaş yöntemlerine karşı tutunulup, tutunulamayacağı; yürütülen mücadelenin sonuçlarının örgüt ve eylem planında taktik bir ustalığa ulaşılarak üst bir gelişmeye dönüştürülüp, dönüştürülemeyeceği; evet bütün bunlar daha sonraki kış sonrasında ortaya çıkacak şeylerdir.

1986 kışında bu soruların bazıları önemli oranda cevaplarına kavuştu. Hareket, 85 kışında içine düştüğü tehlikeli durumla karşılaşmadı. Bu son derece önemli bir gelişmedir. KUKH, 1985 yılında önemli kayıplara uğradı. O, kışın yaşanan olumsuz gelişmeleri, direniş mücadelesinin ortamında düşmana, hareketi imha ya da tasfiye edebileceğine dair umutlar verdi. 85 kışının sert ve hareket ettirmeyen mevsim özelliği, ihanetlerin yarattığı zorlanmalar ve içine düşülen taktik yetmezliklerle hatalar, hem Partiyi ve Ulusal Kurtuluş Hareketini ve hem de halkı ciddi bir biçimde zorladı. Bunu farkeden düşman, en başta da Turgut Özal'ın ağzından, "duruma hakim olduğunu, KUKH'nin tasfiye edilmesine az bir şey kaldığını" ilan etti. Bu durumu pekiştirmek için saldırılarını arttırdı. Milis örgütleme faaliyetlerine hız verdi. Pişmanlık vb. yasaları çıkardı. Başta I-KDP olmak üzere bir kısım güçleri yanına alıp, PKK'ye ve KUKH'ne karşı kullanmak üzere siyasi ataklar yaptı.

Devamı Son Sayfada

1986 Mart'ında Direniş Şehitlerimize Karşı Görevlerimizi Yerine Getirmenin Gururunu Daha Fazlasıyla Yaşıyoruz

Mart ayı Kürdistan tarihinde halkımızın yeniden doğuşunun ifadesi olmasının yanısıra, modern ulusal kurtuluş mücadelemizde de NEWROZ, ulusal birliğin ifadesi, Cephemiz ERNK'nin ilanı ve tüm bu gelişmelerin temelinde yatan ***Direniş Şehitlerimizin*** *kıpkızıl kanlarıyla, daha da güçlenen ve geleceğimizi aydınlatan bir içeriğe kavuşmuştur.*

- **Mazlum Yoldaşın Anısına Bağlılığın, Direnişte Zaferin Güvencesi Olduğu Kanıtlanmıştır**
- **Şehit Oluşunun 1. Yıldönümünde Hüseyin ALTINTAŞ Yoldaşı Saygıyla Anıyoruz**
- **15 Ocak İdil Direnişi Şehidimiz Hasan SEVİLGEN Yoldaşı Mücadelemizde Yaşatacağız**
- **Sason Şehitlerinin Direnme Geleneği Yükselen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Yaşıyor**

YAZISI SAYFA: 5-6-7'de

OLOF PALME CİNAYETİ CIA, MIT ve SÄPO'NUN ORTAK BIR GİRİŞİMİDİR

YAZISI SAYFA: 8'de

TÜRKİYE-SURİYE GÖRÜŞMELERİNDE GÜNDEMİN ANA MADDESİ KÜRT ULUSAL SORUNU

YAZISI SAYFA: 17'de

PARTİZANIN MEKTUBU:

KELAXSİ'DE YAŞANANLAR VE DİLE GELEN TARİH

KELAXSİ: VİRANE EDİLMİŞ ve SUSKUN...AMA TAŞI ve TOPRAĞIYLA DİRENİŞİ HAYKIRIYOR

YAZISI SAYFA: 15'de

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN Yoldaşın Newroz Dolayısıyla Bir Kadro Eğitim Devresinde Yaptığı Konuşma:

"... BUGÜN ERNK BAYRAĞININ RESMEN İLAN EDİLİŞİNİN ÜZERİNDEN GEÇEN, SİYASİ ANLAMDA KÜRDİSTAN TARİHİNİN EN ZOR BİR YILINI, AZ BİR KAYIPLA AMA GÜÇLÜ BİR ATILIM YARATARAK GERİDE BIRAKIYORUZ..."

«...Bu gerçekler şahsında biten ve tükenen, sadece 12 Eylül rejiminin 6 yılı değildir; aynı zamanda Türk egemenliğinin 1000 yıllık hikayesinin tüm iç ve dış dayanakları ile birlikte Kawa örneği bir direnişin sergilenmesi ile zorlanması ve tükenmesidir yaşanan...»

YAZISI ORTA SAYFADA

1986'da Newroz Yükselen Silahlı Direniş ve Kitle Eylemliliği ile Gerçek Yurtsever-Devrimci Özüne Ulaştı

1986 Newroz'u her bakımdan gelişmelerle dopdolu yaşandı. Günümüz Kürdistan'ında sürece hakim olan gelişmelerin niteliksel değişikliği, artık somut olarak da ülkemiz zemininde olduğu kadar, uluslararası alanda da birçok gücün durumuna damgasını vuran bir olgudur.

Kürdistan'da Newroz, artık sadece baharda çiçeklenen bir umut, uyanan mücadele ruhu ve bilinci olmakla sınırlı değildir. Günümüzde o, meyva yüklü bir ağaç, milyonları ayağa kaldıran bir ulusal kurtuluş savaşı, yüksek bir siyasal bilinç ve kitle eylemliliğidir. Her alanda giderek olgunlaşan KUKM'nin gelişimine bağlı olarak, Newrozlar da böylesi bir olgunlaşmayı sergiliyor. 1986 Newroz'u bu anlamda her bakımdan görkemli bir gelişmeyi dile getiriyor. Yıllar ve yüzyıllardır uğrunda mücadele edilen temel değerler ve hedefler, çağdaş anlamını buluyor ve her türlü engel aşılarak elle tutulur hale geliyor.

Halkımızın binlerce yıldan beridir nice acılara katlanarak bugüne ulaştırdığı varlık savaşımı, gerçek anlamda bir bağımsızlık ve özgürlük savaşı ile bütünleştirilerek dost ve düşman tüm güçlere ve bütün bir

Devamı Syf: 2'de

PKK HİLVAN-SİVEREK DAVASINDA HALKIMIZ BERAAT ETTİ

SÖMÜRGECİ-FAŞİST TC'NİN MAHKUMİYETİ İSE KESİNLEŞTİ

23 idam, 6 müebbet, 151 ağır ve çeşitli düzeylerdeki cezalarla sonuçlanan 27 Şubat 1986 tarihli Hilvan-Siverek davasının son duruşmasında, PKK'li savaş esirleri, sömürgeci-faşist mahkemenin haklarında verdiği karara **"yaşasın halkımızın şanlı önderi PKK. Yaşasın önderimiz APO"** sloganlarını haykırarak karşılık verdiler. PKK'li savaş esirlerinin bu direnişi, dünya basın-yayın organlarında da yankısını buldu.

Beş yılı aşkın bir süredir Diyarbakır zindanlarında eşi görülmemiş bir zulüm ve en vahşi imha uygulamalarına rağmen yaratılan bu direniş ve onun ortaya çıkardığı sonuçlar, hiç şüphe yok ki tarihi bir öneme sahiptir.

Ona bu niteliği veren şey nedir? Yaratılan bu direnişe nasıl bir anlam verilmelidir? Hilvan-Siverek davasında yargılanan nedir? Dava ne ile sonuçlanmıştır, ya da bu sonuç nasıl anlaşılmalıdır?

KUKM ve PKK'nin tarihinde zindan direnişlerinin belirleyici önemde bir yeri vardır. Eğer 1980-84 yılları arasındaki bu direnişler olmasa idi, açık ki Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizin daha sonraki sağlıklı ve görkemli gelişimini ortaya çıkarabilmek; tümden imkansız olmasa bile, fazla olanaklı da olmayacaktı. Bu direnişlerin Parti ve halk tarihimizde oynadığı rolü, Parti önderliği, çeşitli değerlendirmelerinde "geçmişi geleceğe bağlayan köprü"; bu direnişin çoğu şehit düşmüş önderlerini ise "ülke ve halk olarak varlığımızın devamı, Parti ve ulusal kurtuluş hareketimizin zaferini sağlamak için değerli hayatlarını feda eden bu köprünün ayakları, direkleri" gibi ifadelerle dile getirmiştir.

Diyarbakır zindan direnişlerinin yolaçtığı gelişmeler ve onun tarihsel önemi konusunda geçmişte birçok değerlendirmeler yapıldı. Gelecekte bu değerlendirmeler kuşkusuz her bakımdan derinleşerek devam edecek. Biz burada Hilvan-Siverek davası nedeni ile bu direnişlerin mücadelemizdeki yeri ve önemine ancak dolaylı olarak değinebileceğiz. Esas değerlendirmemizi ise Hilvan-Siverek davası üzerinde yoğunlaştıracağız.

Hilvan-Siverek davası ve bu davaya adını veren alanda yürütü-

Devamı Syf: 11'de

1986'DA NEWROZ; YÜKSELEN SİLAHLI DİRENİŞ VE KİTLE EYLEMLİLİĞİ İLE GERÇEK YURTSEVER-DEVRİMCİ ÖZÜNE ULAŞTI

Selam Olsun Gerçek Yurtsever Devrimciliğe!
Selam Olsun Kürdistan Halkının Soylu Kinine!

Baştarafı Syf: 1'de

çağa dayatılmıştır.

Halkımızın mücadelesini sürekli yenilgiye götüren yetmez ve gerici önderlikler aşılmış; modern ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi Partimiz yaratılmıştır. Geride bıraktığımız amansız mücadele yılları bu Partinin tutunup tutunamayacağının; gerçek anlamda bir parti haline gelip gelemeyeceğinin ve mücadeleye her koşul altında önderlik edip edemeyeceğinin sınandığı en yaman yıllar oldu. Ama Partimiz, bu sınamadan yüzünün akı ile çıktı. Bütün engellemelere, ihanetlere ve objektif zorluklara rağmen sadece ülkemizde değil, bölge çapında da en güçlü devrimci partilerden biri olarak şekillenmesi önlenemedi. 1986 Newroz'u bu anlamda her bakımdan güçlenmiş ve önemli oranda çözüme ulaşmış bir Parti gerçekliğimize tanıklık etmektedir.

KUKH ve ona önderlik eden PKK, düşmanın tüm imha ve saptırma çabalarını doğru bir çizgi, doğru devrimci bir önderlik ve yüzlerce şehit kanı temelinde tümden boşa çıkarmış, düşmanı köşeye sıkıştırmıştır.

KUKM, işbirlikçi, reformist uzlaşmacı milliyetçilik ile sosyal-şovenizmin ayak bağlarından önemli oranda kurtarılmış; yaratılan özgür savaşma ortamında bir halk savaşı düzeyine vardırılmıştır. Geçmiş yıllarda Newroz, henüz UKM bütün gerçekliği ile kendisini tüm güçlere dayatamamışken, bazı yanılgıları yaşayabilmenin mümkün olduğu ortamlarda, özellikle ilkel ve reformist-uzlaşmacı milliyetçi güçler, çeşitli sahte gösterilerde bulunarak kendilerinin de mücadele meydanlarında varolduklarını öne sürebiliyorlardı. Ama ülkemizde mücadele adına varolmanın ne demek olduğu; bunun tarzı ve ölçüleri artık sıradan insanımız tarafından dahi bilindiğinden, sahte iddia ve tutumlarla UKM arenasında görünebilmek mümkün değildir. Nitekim artık değil ülkede, gerçek ve zorlu mücadele zemininde, Kürdistanlı kitlelerin bulunduğu hiçbir alanda bunların varlıklarına dahi ciddi bir biçimde rastlanamamaktadır. Çünkü kitleler, sadece Kürdistan'ın diğer parçalarında değil; dünyanın öte ucunda da olsalar, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen UKM ruhuyla dopdolu yaşamakta, onun bir parçası olarak mücadele yürütmektedirler. Onların Kürdistan halk kitleleri içinde barınamamaları ve giderek tecrit olmalarının nedeni budur. 1986 Newroz'unda Kürdistan halkı, başta ülkede olmak üzere, bulunduğu her alanda bu güçlere, KUKH'ne karşı işledikleri suçların karşılığını, onları tümden saflarından atıp, ulusal devrimci direniş etrafında kenetlenerek gerektiği biçimde vermiştir.

Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin temellerinden birini oluşturan zindan direnişleri ve bu direnişin önderleri, **Çağdaş Kawa Mazlum** yoldaşın şahsında, bütünüyle yeni dönemdeki devrimci direnişimizle şekillenen 1986 Newroz'una damgalarını vurmuşlardır. PKK'nin direniş çizgisi, Mazlum yoldaşın kişiliğinde, Kürdistan halk kitlelerinin elinde bir meşaleye dönüşmüş, O'nun ölümsüz direniş ruhu milyonlara ulaşarak, yenilmez bir kitlesel güç halini almıştır.

Sömürgeciliğin emrinde faşist-milisliğe dek çıkarılan ihanet, ister böylesine açık isterse en maskelenmiş biçimi ile olsun, önemli oranda ezilerek, mücadelenin önü açılmış; kitlelerin Cephe bayrağı etrafında daha geniş biçimde direnişe çekilip örgütlenebilmeleri için koşullar son derece elverişli hale getirilmiştir. Bunun için gerekli örgütlenmeler henüz yeterince yaratılamamışsa da, her alanda yükselen kitle eylemliliğinin açıkça ortaya koyduğu gibi, mücadele daha şimdiden PKK'nin öncülük ettiği Cephe (ERNK) espirisi içinde gelişmektedir.

KUKC (ERNK), bugün bağrında Kürdistan'ın tüm parçalarından, yine tüm halk sınıf ve tabakalarından, her yaş, cinsiyet, milli ve dini topluluklardan yurtsever insanları büyük bir hızla toplamakta ve giderek büyük bir kuvvete dönüşmektedir. ERNK'nin siyasal bir slogan olmaktan çıkıp, halkımızın siyasal ve örgütsel birliğini maddi planda yaratma sürecine girdiği, hiçbir çarpıtmaya olanak bırakmayacak kadar açık bir biçimde yaşanmaktadır.

KUZEY-BATI KÜRDİSTAN'DA NEWROZ, YÜKSELEN SİLAHLI DİRENİŞ TEMELİNDE, KİTLELERİN GENİŞ DESTEK VE KATILIMI İLE GERÇEKLEŞEN DEVRİMCİ EYLEMLERLE KUTLANDI

1986 Newroz'u, Kuzey-Batı Kürdistan'da yaygın bir eylemlilik içinde kutlandı. Yaratılan gelişmeler karşısında düşmanın çaresiz kaldığını gören halk kitleleri için Newroz, yeni dönemdeki kitlesel atılımın da bir başlatıcısı olma özelliği taşıdı. Ulusal kurtuluş savaşımızın bastırılması için, çok yönlü saldırıların geliştiği bir ortamda kitlelerin ilgi ve desteğinin anlamı büyüktür. Faşist Tük sömürgecileri, halkımıza karşı yürüttükleri savaşı aralıksız sürdürmektedirler. Kürdistan'a yığdıkları yüzbinlik orduları ve özel birlikleri ile sonuç almaya çalışmaktadırlar. Bunun için katliam, sürgün, işkence ve akla gelebilecek her yöntem denenmektedir. Pasifikasyonun yanısıra, halk köylerinden zorla çıkarılarak, "stratejik köyler" oluşturulmaya çalışılmaktadır. Böylelikle kitleler denetim altına alınıp, devrimci güçler kitle desteğinden yoksun bırakılmak ve dolayısı ile ezilmek istenmektedir. Pişmanlık ve yeni infaz yasaları ile teslimiyet ve ihanet teşvik edilmeye, ödüllendirilmeye çalışılmakta; ihanetin toplumun bağrında bir ur gibi yayılması için elden gelen her türlü çaba sergilenmektedir.

Sömürgecilerin saldırıları ile adeta atbaşı giden işbirlikçi-reformist Kürt milliyetçileri ve sosyal-şoven uzlaşmacı güçlerin saldırı ve yıpratma çabaları da aralıksız bir biçimde sürmektedir.

Ancak Kürdistan halkı bu denli geniş çaplı saldırıların geliştiği bir ortamda bile şanlı önderi PKK'nin gösterdiği doğru yolda, ERNK ve HRK bayrakları altında ulusal kurtuluş savaşına güçlü bir tarzda katılmakta hiçbir tereddüt göstermemekte, maddi ve manevi alanda sunduğu destekle mücadeleye katılımını en güçlü tarzda sergilemektedir. Hangi aldatıcı görüntü altında dayatılırsa dayatılsın, işbirlikçiliğe ve ihanete olanak tanımayacağını, acımasız bir biçimde karşısına dikileceğini kanıtlamaktadır.

Böylesi bir temelde, 1986 Newroz'unda Kuzey-Batı Kürdistan'da halkla dağlardaki ulusal kurtuluş savaşçılarının elele vermesi sonucu çok sayıda devrimci eylem gerçekleştirildi.

Sömürgeciliğin Adıyaman'da açtığı petrol kuyuları, ateşe verilerek tüm Kürdistan'ı aydınlatacak Newroz meşalesine dönüştürüldü.

Yine Adıyaman'da sömürgeci askeri birlikler pusuya düşürülerek 20'yi aşkın asker ve subay imha edildi. Bu eylem sömürgeci-faşist yöneticiler üzerinde adeta bir şok etkisi yaptı.

23 Mart 1986'da, HRK birlikleri bir köyde hain çetelere ve onları yöneten köy muhtarına yönelik olarak yaptıkları bir baskında, muhtar da dahil 8'ini cezalandırdılar. Aynı eylem sonrasında kendilerini takibe çıkan sömürgeci birlikleri pusuya düşürerek üç askeri cezalandırdıktan sonra, kendileri hiçbir kayıp vermeden üslerine ulaşmışlardır.

Bunlar dünya basın-yayınında da yeralan eylemlerdir. Bu arada çok sayıda başka eylemlerin de gerçekleştirilmiş olduğuna şüphe yoktur. Ancak sıkı sansür uygulaması ile, duyulması ve yayımlanması engellenmektedir.

1986 NEWROZ'U KÜRDİSTAN'IN DİĞER PARÇALARI VE ORTADOĞU'DAKİ KÜRT HALK KİTLELERİNİN DEVRİMCİ-YURTSEVER BİLİNÇ VE EYLEMLİLİĞİNİN GÖRKEMLİ BİR SİMGESİ OLDU

15 Mart günü LÜBNAN'ın BARLİAS kasabasında düzenlenen Newroz gecesine 1000'e yakın kitle katıldı. Yer darlığı, ulaşım sorunları ve karşı-devrimci saldırıların yarattığı bir sürü tehlikeye karşın kitleler geceye yüksek bir katılım sağladılar. Gecedeki coşku ve kararlılık, halkımızın sürekli bir bilinçlenme içinde olduğunu, daha yüksek bir azimle ulusal kurtuluş savaşımına katılma isteğini sergiliyordu. Sadece gecede 1400 LL paranın toplanması, coşkulu katılımlarının bariz bir örneğidir. Hep bir ağızdan haykırdığı sloganlarla kitle, Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşa bağlılığını ve önderi PKK'nin gösterdiği yolda kararlılıkla yürüyeceğini, ERNK ve HRK bayrakları altında savaşmaya gönüllü olduğunu göstermiş oldu. Aynı zamanda, kutlanan Newroz gecesi, büyük önderlerimizden Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaşın halkımızın elinde isyan bayrağı haline geldiğini, bilinçlere yerleştiğini de en açık biçimde sergilemiştir.

Filistin Yurtsever Kurtarma

Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi, Ürdün Komünist Partisi, Lübnan İlerici-Sosyalist Partisi ve Kürt yurtsever grupları yaptıkları konuşmalar ve verdikleri mesajlarla, PKK önderliğindeki halkımızın sömürgeci-faşist rejime karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşı ile dayanışma içinde olduklarını ifade etmişlerdir. Bu, gerek faşist Türk yönetiminin, gerekse sosyal-şoven ve işbirlikçi-refomist yerel güçlerin UKM'mizi tecrit çabalarının sonuçsuz kaldığını da göstermiş, Hareketimizin uluslararası alandaki etkinliğini en açık biçimde ortaya koymuştur.

Suriye'deki Kürt halkı, 1986 Newroz'unu görkemli bir biçimde devrimci içeriğine uygun olarak kutladı: Bu sahada halkımızın milli bilincini ve varlığını korumanın en görkemli simgesi olarak, her yıl coşkulu bir katılım ile kutlanan Newroz, bu yıl Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen direniş temelinde devrimci bilinç ve kararlılığı ileri boyutlara varmış olan çok geniş halk kitlelerinin coşkulu, kararlı ve özgür iradesini en fazla yansıtabildiği bir kutlamaya tanık oldu.

Kendilerine çeşitli sıfatlar yakıştıran bir kesim güçlerin, provakatif çabaları ile kitle eylemliliği hedefinden saptırılmaya çalışıldı. Bu haince çabalar, bir kısım gerici güçlerin saldırgan tutumları ile birleşince, çıkarılan olaylar, halktan dört (4) kişinin şehit düşmesine yolaçtı. Ancak tüm bu çabalar yurtsever-devrimci Kürt kitlesinin coşku ve kararlılığını kırmadı, ona hedef şaşırtamadı ve Newroz'a bir bilinçlenme ve direnme silahı olarak sarılmasını önleyemedi. Çeşitli toplantılar, gösteriler ve yürüyüşler halinde 21 Mart'ta gün boyu süren Newroz kutlamaları, kırlarda ve tepelerde Newroz ateşleri yakılarak geleneksel anlamına kavuşturuldu. Halk kitleleri, UKM'ne olduğu gibi, kendi yurtsever-devrimci eğilimlerine de dürüstçe yaklaşmadıklarını yakından gördüğü işbirlikçi-reformist milliyetçi güçleri, yalnız başlarına denecek kadar desteksiz bırakarak onlara gereken cevabı verdi.

Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen devrimci-direnişle dayanışma içinde olduklarını dile getirmek amacı ile, NEWROZ'u bir arada kutlayan kitle sayısı çeşitli şehir merkezlerinde çok ileri boyutlara ulaştı ve NEWROZ, böylece görkemli kitle eylemlerine dönüştü. Kuzey-Batı Kürdistan'daki UKM ile ilgili sloganların haykırıldığı Newroz toplantılarında Şam, Halep, Afrin, Kamışlı, Konabi, Derik vb. merkezlerde 100 000 (yüzbin)'e yakın kişi bir araya geldi.

KÜRDİSTANLI EMEKÇİLER AVRUPA'DA 1986 NEWROZ'UNU BİRLİK VE DİRENİŞ RUHUYLA YAŞIYOR

Newroz isyan ateşinin tüm Kürdistan parçalarında ve Ortadoğu'da gürleşen alevi, Avrupa'da da yurtsever emekçilerin muazzam sahip çıkışları ile yolumuza daha fazla ışık tutarken; bir kez daha işbirlikçiliği ve reformizmi yerle bir etti. Binlerce emekçinin, kadın-çocuk-yaşlı demeden kutlamaların yapılacağı salonları doldurmaları, TC ve uşaklarını çılgına çevirirken; yurtseverlere ise büyük bir güç vermiştir.

Birlik ve direniş ruhuyla kutlanan Newrozların, bu yıl daha büyük bir anlamı vardı: 1,5 yılı aşkın bir süredir Kürdistan'da yoğunlaştırılan silahlı direniş mücadelesine sahip çıkış, ne oranda gerçekleşecekti? Çünkü, başta TC olmak üzere, Kürt küçük-burjuva uşakları ve aynı Kürt düşmanı tasfiyeci, sosyal-şoven güçler, yaygın bir kampanya ile kitlelerin desteğini azaltmak ve gecelere katılımı engellemek için, yoğun bir çaba sarfediyorlardı. İşte bu iki farklı eğilimin en sert biçimde çatışacağı alanların başında kitle eylemliliği gelmekteydi. Tasfiyeci ve çürümüş yüzlerini gizlemek için, bir yığın sahteliklere başvuran bu güçler, sözde Newroz'a sahip çıkma adı altında 10-15'i biraraya gelerek, ulusal birlik ve direniş ruhuyla kutlanmaya çalışılan Newroz gecelerini engellemek için, polise ihbarcılıktan tutalım da, salon sahiplerini tehdite ve gece yerlerinin camlarının kırılmasına vb. varana kadar, birçok saldırı ve komployu uygulamaya kaydular.

Kürdistan'da devrimci-direniş çizgisinin kökleşmesinden ve giderek daha yaygın bir kitle tabanına oturmasından büyük rahatsızlık duyan bu güçler; birçok alanda olduğu gibi, cunta sonrasında kümelendikleri Avrupa'da da, faaliyetlerini gizli saldırı düzeyine vardırarak tüm kimliklerini orta yere koyup adeta ipliği pazara çıkan eskici gibi, tüm çirkinliklerini gizleme uğraşına girdiler. Sömürgeci basın-Süleyman alçağı işbirliğinin çok açık ortaya çıktığı ve buna sahip çıkan tasfiyeci solun da nemenem bir şey olduğunun daha iyi anlaşıldığı bir ortamda, saldırganlığın bu düzeye vardırılması bizi hiçte şaşırtmadı. Çünkü, temelinde Kürdistan bağımsızlık mücadelesi ve PKK düşmanlığının yattığı bir ittifakın bundan başka gideceği bir yer yoktur.

Nitekim bu yeminli uşak baylarımız da, kendi pratikleri ile bu gerçeği doğrulamakta fazla gecikmediler. İşi polise ihbarcılığa, tehdit ve provakasyonlara vardırarak, Kürdistanlı emekçilerin, ulusal bağımsızlık mücadelesinin simgesi ERNK bayrağı altında kenetlenmesini engellemeye çalıştılar. Bu saldırı ile hedeflenen amaç ise çok açıktır. Kürdistanlı emekçilerin ERNK bayrağında somutlaşan ulusal birlik ve direniş ruhunda birleşmelerini engellemek, böylece kendi çürümüşlüklerini gizlemek istemektedirler.

Cephemizin 2. kuruluş yılına girmesi dolayısıyla, **Duisburg**'ta düzenlenen geceyi engellemek amacıyla günler öncesinden toplantılara başlayan tasfiyeci sol güçler, bunda başarılı olamayacaklarını anlayınca, polise ihbarlarda bulunarak, polisiye önlemlerle emekçilerin geceye akışını engellemeye çalıştılar. Polisin tüm arama ve engelleme girişimlerine rağmen, yine de 3000'e yakın Kürdistanlı yurtsever geceye katılarak, ulusal kurtuluş savaşına desteğini, başta Mazlum DOĞAN yoldaş olmak üzere tüm devrim şehitlerine bağlılığını haykırdığı sloganlar ve sunduğu büyük maddi destek ile dile getirdi. Bu eylemin büyük bir coşku ve bağlılık içinde başarıyla gerçekleştirilmesi, tüm engelleme

çabalarına ve gericiliğin faaliyetlerine önemli bir şamar oldu.

Bu kez karşı-devrimci propaganda ve saldırılarını **Hamburg**'a taşıran tasfiyeci sol, burayı karargaha çevirmek isteyen mimarlarından aldığı destekle, saldırılarını çılgınlık düzeyine vardırarak, geceden 1 gün önce salonun camlarını kırarak, eylemi engellemek istedi. Fakat, başta halkımızın dostları Alman ilericileri ve Kürdistanlı yurtseverlerin aktif katkısı ile, bu provakasyon da boşa çıkarılarak, ikinci bir şamarı da, gecede direnişe bağlılık sloganlarını tüm güçleriyle haykıran 1500'ü aşkın emekçiden yediler.

Şimdiye kadar Almanya'nın çeşitli kentleri ve İsviçre'de yapılan 10 **Newroz Birlik ve Direniş Gecesine**, 15.000 dolayında Kürdistanlı emekçinin katılması, tüm engelleme çabalarına ve yoğunlaştırılan karşı-devrimci propagandalara rağmen, yurtseverlerin her koşul altında ulusal kurtuluş savaşına aktif desteklerini sunacaklarının açık bir işareti durumundadır.

Newroz isyan ateşi ile simgelenen ve ERNK'nin doğuşu ile daha da anlamlılaşan; büyük önder Mazlum DOĞAN yoldaşın direniş çağrısını haykırdığı 21 Mart; artık tarihimizin önemli bir dönüm noktası olarak, halkımızın bulunduğu her alanda derin bir yurt sevgisinin, muazzam bir ulusal birliğin ve önünde durulamaz bir direniş azminin yaşandığı bir gün olarak kutlanmaktadır. Bunun önünde hiçbir beyhude çaba, karşı-devrimci propaganda, provakasyon ve komplo duramaz. Halkımız çağdaş kurtuluş yoluna girmiştir ve bu yolda yürümeye kararlıdır.

Ülke topraklarından kilometrelerce uzakta bulunmalarına rağmen, yürekleri vatan hasreti ile yanıp tutuşan ve ulusal bağımsızlık için çarpan binlerce emekçinin, tek bir çatı altında biraraya gelmesi; gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin nerede olursa olsun, hangi koşullarda yaşanılırsa yaşanılsın; her Kürt insanını etkilediği ve onları ulusal benliğine yeniden kavuşturmada hızlı bir dönüşüm yarattığı gerçeği bu yıl fazlası ile yaşandı. Daha düne kadar, katı bir sömürgeci yapı altında, kendisine yabancılaştırılan Kürt insanının, kafası binbir türlü şeyle doldurularak, ülke gerçekliğini yaşaması engellenmek istenen her Kürt çocuğunun ulusal birliğin en güzel örneğini ortaya koymaları, mücadelemizin gerçekliğini ve yaratıcılığını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Daha konuşmayı yeni öğrenen birçok çocuğun bile dilinden düşmeyen **"Bijî Serok Apo"** sloganı, mücadelemizin, ülke gerçekliğini her yönüyle yaşayan bir nesil yaratma savaşımında önemli kazanımlar elde ettiğinin açık bir kanıtı olmaktadır.

İşte bu gerçekliktir; sömürgecileri çılgına çeviren. İşte bu gerçekliktir; işbirlikçi Kürt küçük-burjuvalarını ve sosyal-şovenleri bu derece saldırganlaştıran. İşte bu gerçekliktir; tüm saldırılara rağmen, yurtsever emekçilerin her gün artan bir sayıda ulusal kurtuluş savaşı etrafında yer almasını sağlayan.

Halkımızın ilerici insanlıkla dostluk köprülerinin uçurulması için korkunç bir çaba sarfeden tasfiyeci sol ve Kürt hainlerinin hevesleri bir kez daha kursaklarında kaldı. Kürdistan halkının, kutsal bağımsızlık savaşının, azgın bir sömürgeci düşmana karşı geliştirdiği gerçeğini gören birçok ilerici-demokrat kişi, kurum ve örgüt yazılı ve sözlü mesajlarıyla; halkımızın mücadelesinin yanında, onunla birlikte olduklarını dile getirerek, desteklerini sundular.

Halen Avrupa'nın çeşitli kentlerinde kutlama eylemleri ile devam eden **Newroz Birlik ve Direniş Geceleri**, bu gerçekleri çok açık bir biçimde ortaya çıkarırken; tüm bunların daha iyi görülmesini de sağlamıştır. Yapılan büyük kutlama eylemlerinin yanısıra, çeşitli toplantılarla da kutlanan Newroz, silahlı direniş eylemleri ile tutuşturulan ateşin alevleri, yurtdışındaki emekçileri de tüm sıcaklığıyla kucaklayarak, onlara gerçek anlamda bir baharı yaşattı.

* * *

Kürdistan halkı yaygın bir silahlı direniş, çeşitli eylem, toplantı, gösteri vb. kutlama faaliyetleriyle bir Newroz dönemini daha adım adım geride bırakırken, Newroz'da doruğuna ulaşan Bahar Atılımı tüm etkinliği ve görkemliliğiyle devam etmektedir. Sömürgecilerin tüm önlemlerine ve çılgınlıklarına rağmen, Newroz da güçlü bir temele kavuşarak sürdürülen ulusal kurtuluş savaşımız, bugüne gerçek anlamını kazandırarak, halkımıza ve ilerici insanlığa, Kürdistan'da yeni bir günün; ama bu kez çağdaş ve modern bir temelde yeniden doğuşunu müjdelemekte ve bugünün temellerinin güçlü bir şekilde atıldığını kanıtlamaktadır. Artık, tarih Kürdistan halkından yanadır.

★ ★ ★

ERNK'nin 2. Kuruluş Yılına Girmesi Dolayısıyla Kamuoyuna Dağıtılan Bildiriyi Yayınlıyoruz:

DEVRİMCİLER YURTSEVERLER! YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI!

Bugün 21 Mart, Newroz efsanesiyle ve 1982'deki ve 1985'teki gerçekleriyle halkımızın ayağa kalktığı gün Cephemizin kuruluş günü, **Direniş Bayramımız** hepimize kutlu olsun!..

Bugün 1986 Newroz'unda başımız daha dik, inancımız daha kuvvetli ve kendimize daha çok güvenliyiz. Çünkü, düşmanımıza karşı kahramanca savaşıyoruz. Kürdistan sathını bir devrimci savaş cephesi haline getirmişiz. Kutsal bir isyanı, savaşan ve direnen bir halk gerçekliğini yaşıyoruz. Çünkü, faşist Türk sömürgeciliğine karşı onbeş yıldan beri kesintisiz mücadele ediyoruz. Dokuz yıldır elde silah düşmana karşı savaşıyoruz. Yeni direniş hamlemiz ikinci yılını dolduruyor. Ve devrimci savaşımız faşist-sömürgeci düşmana öldürücü darbeler vurarak ilerliyor. Çünkü, bugün çatısı altında birleşip düşmanımıza karşı savaşabileceğimiz, bin yıllık köleliğin intikamını alabileceğimiz kale gibi örgütlere sahibiz. Ulusal Kurtuluş Cephemiz var. Silahlı Kurtuluş Kuvvetlerimiz var. Ve en önemli olarak, kurtuluşumuzun ışıklı yolunu dosdoğru gösteren, mücadelemize bilinç, inanç, direniş, birlik ve örgütlülük aşılayan, yenilmez öncümüz PKK var. Yaşayan ve yaşayacak olan gerçekliğimiz bunlar.

Kürdistan sathının ateşten bir derya haline getirildiği bugün, halkımız, düşmanına karşı savaşıyor olmanın kıvancını yaşıyor. 78-80 dönemindeki mücadelemiz, Türk sömürgeciliğini temellerinden sarsmış, yıkımın eşiğine getirmişti. Onu, ordusuyla savaşmak ve faşist bir rejime dayanmak zorunda bırakmıştı. Ama altı yıldır gösterilen direniş, yaşanan olaylar faşist-sömürgeciliği yaşatmak için bunların da yetmezliğini gösteriyor. İki yıldır Kürdistan sathında yürütüğümüz aktif devrimci savaş, faşist Türk sömürgeciliğine hızlı bir yıkımı yaşatıyor. Faşist ordu savaşamıyor. Savaşa dayanamıyor, ağır bir çürümeyi ve dağılmayı yaşıyor. Devrimci savaşımız karşısında faşizmin politikaları, kurumları ve kurumlaşması işlemiyor. Faşist-sömürgecilik, nihai olarak parçalanma, tıkılma ve yok olup gitme noktasına getirilmiş bulunuyor. İki yıldır yürüttüğümüz aktif devrimci savaş, Kürdistan'ın ve Türkiye'nin emekçi kitlelerini topyekun sarıyor. Kürt ve Türk halklarını derinden etkiliyor ve eyleme geçiriyor. Her tarafta devrimci kitle eylemleri ortaya çıkmaya başlıyor. Devrimci savaşımız, faşist Türk sömürgeciliğini nihai yıkıma götürecek güçte bir kitle potansiyelini eyleme hazır hale getirmiş bulunuyor. Önümüzdeki dönemin böyle yaşanacağı daha şimdiden açıkça görülüyor.

Hızlı bir çöküşü ve yıkımı yaşayan düşman, geçmişine yakışır bir biçimde ve benzerleri gibi vahşice saldırıyor. Kürdistan'da barbarca bir katliam sürdürüyor. Evlerimizi yakıyor, yıkıyor, göçertiyor... Insanlarımızı tutukluyor, işkence ediyor, kurşunluyor... Ve bütün bunlarla bizi korkutacağını ve mücadeleden vazgeçireceğini sanıyor. Ama besbelliki aldanıyor. Evet, ağır bir zulmü ve vahşeti yaşıyoruz, fakat bunlara karşı kaya gibi direniyor ve dayanıyoruz, gücümüzü topluyor, ağır darbeler vurarak düşmanımıza karşı savaşıyoruz. Çünkü, kurtuluşumuzu, ancak düşmana karşı direnmekle, dayanmakla, birleşmekle ve savaşmakla gerçekleştireceğimizi çok iyi biliyoruz.

Düşman üzerimize vahşi hayvanlar gibi saldırıyor. Fakat bununla da bir sonuca ulaşamadığı açıkça görülüyor. Ve bunu kendisi de kabul ederek bin-bir türlü komplo ve oyun tezgahlamaya çalışıyor. Alçakça ve zavallıca ihanetten medet umuyor. Dünyaya pazarladığı ordusuyla yapamadığını üç-beş haine dayanarak yapabileceğini umut ediyor. Savaşı Kürdistanlılaştırmaya, zorla halkımızın bir kısmını silahlandırarak, Kürt gericiliğini örgütleyerek ulusal kurtuluş hareketimize karşı savaştırmaya çalışıyor. Bunlarla da sonuç alamayınca, piyasaya kendi ataması olan sahte "demokratlar", "solcular", "ulusal kurtuluşçular", "devrimci örgütler" sürmek istiyor. Ve bugünlerde çokça ortaya çıkan bu sahte kahramanlarla, kitleleri aldatmayı, devrimci savaşımızın kitleler üzerindeki etkisini azaltmayı, gürlemeye başlayan devrimci kitle eylemliliğini bölüp parçalamayı, doğru yoldan saptırmayı ve kendi düzenine kanalize etmeyi amaçlıyor. Bütün bunlarla, kendi vahşetini "temize çıkarmak" ve yıkımını biraz daha geciktirmek istiyor Besbelliki, düşmanın tüm bu oyunlarına karşı uyanık ve dikkatli olmamız, daha bilinçli ve etkin olarak savaşmamız ve bütün bu komplo ve oyunları bozmamız gerekiyor.

İki yıldır yürüttüğümüz aktif devrimci savaş ulusal kurtuluş hareketimizi geliştirmiş, uluslararası kamuoyunu etkilemiş, halkımızın ulusal kurtuluş sorununu doğru bir çizgide ve kendi yürütücü gücüne sahip olarak uluslararası politikanın gündemine sokmuş bulunuyor Artık dünyada önemli hiçbir politik güç yoktur ki, Kürdistan halkından ve ulusal kurtuluş sorunundan habersiz olsun. Biz emperyalizme ve uşağı faşist Türk sömürgeciliğine karşı aktif bir savaş yürüterek, dünya işçi sınıfının ve halklarının kurtuluş mücadelesi karşısındaki görevlerimizi yerine getiriyoruz. Ve dünyanın tüm devrimci, demokratik, ilerici güçlerinden, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı daha yakın bir ilgi ve daha aktif bir destek istiyoruz.

Kürdistan'da yürüttüğümüz aktif devrimci savaş, askeri-faşist diktatörlüğe önemli darbeler vurmuş, onu hızlı bir çöküşün ve yıkımın içine sokmuş, faşizme karşı aktif mücadele yürütülebileceğini herkese göstermiş bulunuyor. Besbelliki yürütüğümüz mücadele en çok Türkiye halkının kurtuluş davasına hizmet ediyor. Ve artık Türk faşizminin yıkılıp yok edilmesi güncel bir sorun haline gelmiş oluyor. Biz, bu sorunu çözümlemeden en ağır görevi yürüttüyoruz ve sonuna kadar da yürütmekte kararlı olduğumuzu belirtiyoruz. İşçisi, köylüsü, genciyle tüm Türkiye halkını, askeri-faşist diktatörlüğü yıkmak ve demokratik bir halk iktidarını kurmak için, ortaya çıkan elverişli koşullardan yararlanmaya, Kürdistan devrimci savaşını aktif olarak desteklemeye ve onunla birleşmeye, faşist rejime karşı aktif olarak mücadele etmeye ve savaşmaya, tüm gücümüzü ortak davada, kurtuluş mücadelesinde birleştirmeye çağırıyoruz!..

İki yıla yakın süredir yürüttüğümüz aktif devrimci savaşla, faşist Türk sömürgeciliğine ağır darbeler vurmuş ve onu yok olup gitmekle yüzyüze getirmiş bulunuyoruz. Böyle bir savaş içinde yüzlerce devrimci silahlı eylem gerçekleştirildi, binlerce düşman kuvveti öldürüldü veya yaralandı, düşman ağır hasara uğratıldı. Ama acılarımız dinmedi, kin ve öfkemiz eksilmedi. Hayır, düşmanın alçaklıkları karşısında şimdi daha çok kinli ve öfkeliyiz. Şimdi eskisinden daha çok bilinçle, cesaretle, fedakarlıkla ve daha etkin olarak savaşmamız gerekiyor ve savaşıyoruz. Çünkü, kölelikten kurtulmanın, bağımsız ve özgür yaşama ulaşmanın başka yolunu bulamıyoruz.

O halde, tüm devrimci ve yurtseverler! İşçiler, köylüler, gençler, kadınlar, esnaf ve memurlar, yurtdışındaki Kürdistanlılar! Yaşlısı ve genciyle tüm Kürdistan halkı! Faşist Türk sömürgeciliğini ve işbirlikçi feodal-komprador düzeni yıkmak, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da demokratik bir halk iktidarı kurmak ve özgür geleceğimizi güvence altına almak için tüm gücümüzü, ulusal kurtuluş mücadelemizde birleştirelim! **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi** saflarında örgütlenelim ve birleşelim! Kürdistan'da yürütülen devrimci savaşa aktif olarak katılalım ve destekleyelim! İnsanlık düşmanı, barbar faşist Türk sömürgeciliğine karşı neyimiz varsa onunla, beynimizle, yüreğimizle, yumruğumuzla, silahımızla kahramanca savaşalım! Düşmanı parça parça yenelim, kurtuluşumuzu adım adım gerçekleştirelim!

***Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Her Türden Uşaklık!**
***Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!**
***Yaşasın Mazlum DOĞAN'da Gerçeklik Bulan Newroz Direniş Ruhu!**
***Yaşasın Devrimci Silahlı Kuvvetlerimiz ve Devrimci Savaşımız!**
***Yaşasın PKK-ERNK-HRK'de Somutlaşan Ulusal Önderliğimiz ve Birliğimiz!**

ERNK
ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN
21 Mart 1986

MAZLUM YOLDAŞIN ANISINA BAĞLILIĞIN, DİRENİŞTE ZAFERİN GÜVENCESİ OLDUĞU KANITLANMIŞTIR

Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde çok önemli bir dönüm noktası olarak anılan ve derin bir anlama sahip olan Çağdaş KAWA-Mazlum DOĞAN'ın şehit edilişinin yeni bir yıldönümüne,- 4. yıldönümüne- girmiş bulunuyoruz. 21 Mart 1982 tarihinde şehit edilen bu büyük önderin anısına bağlı kalmanın bir gereği olarak, ve bu anıya bağlı kalarak dört yıldan beri sürdürülen direnişin berraklaştırdığı bir ortamda, bugün herkes bu olayı, yine bu olay ışığında kendisini, ve bu olayın önemli oranda temel teşkil ettiği gelişmeleri yeniden değerlendirmek ve bu esas üzerinde ileriyi aydınlatmak durumundadır.

Burada Mazlum yoldaşın kişiliği üzerinde, büyüklüğü üzerinde fazla durmayacağız, bu, artık sadece Mazlum'un yoldaşları veya onu tanıyan, görenler tarafından değil, artık tüm halkımız tarafından, hatta Mazlum'un direnişini okuyan, dinleyen tüm dünya ilerici-devrimci kamuoyu tarafından da kabul görmektedir. Biz burada sadece Mazlum yoldaşın hangi koşullarda ve ne tür bir bilinçle direndiği ve bu direnişin anlamı, yolaçtığı sonuçlar üzerinde durmaya çalışacağız.

12 Eylül faşist rejimi işbaşına geldiğinde Türkiye ve Kürdistan halkları ile bu halkların devrimci güçleri, bu arada Partimiz açısından da yeni bir dönem doğmuştu. Bu, halklar ve devrimci güçler açısından kopkoyu bir faşizm, baskılar, karanlıklar dönemiydi. Kısacası, var olmayla yok olma hesaplaşmasının yapılmak durumunda olduğu bir dönemdi. Faşist sömürgeci cuntaya teslim mi olunacaktı, yoksa sonuna kadar devrimci onur korunarak yaşam yolu mu tutulacaktı? Bir yol ayrımıydı bu ve herkes bir yol tutturmak zorundaydı. Bu ikisinin arasında kalmanın imkanı kalmamıştı.

Bu noktada devrimci güçler hazırlıksız olduklarından, en doğru taktik, geri çekilmek, bir hazırlık süreci yaşamak ve bu temelde faşist cuntaya karşı direnişi örgütleme taktiği idi. Şu veya bu oranda, kusurlu veya kusursuz, hemen hemen tüm güçler geri çekilme yolunu tuttular. Geri çekilen yerlerin direnişi örgütlemek için ne kadar elverişli olup olmadığı ve bu tercihi yapanların niyeti dikkate alınmazsa buraya kadar fazla denilecek bir şey yoktur.

Ancak geri çekilmenin mümkün olmadığı ve düşmanın mutlaka yenilgiye uğratılması gereken savaş alanları da vardı. Cezaevleri demek istiyoruz. Burada direniş mutlaka sürdürülmek ve adeta yüzyılların tarihi burada yaşatılmak, yaratılmak durumundaydı. En büyük meydan savaşları burada, hem de düşman karşısında son derece kıt, sıfır imkanlarla, beyin ve yürek dışında hiçbir maddi imkana sahip olmadan, fiziki varlığı korumanın hiçbir güvencesine sahip olmadan, bunun için herhangi bir kaygıya da düşmeden, düşmanın son derece vahşi, barbar kurulu düzenine karşı sadece halkın yüce davasına bağlılığın inancıyla, bağımsızlık ideolojisinin güvencesiyle savaşmak zorunluluğuyla karşı karşıya bulunulmaktaydı. Kısaca, koşullar ne olursa olsun, hiçbir çılgının üzerinde lafazanlık yapamayacağı bu koşullarda savaşmak ve bu meydan savaşını mutlaka kazanma gereği vardı. Fakat dediğimiz gibi bunun için, inanç gerekliydi, beyin gerekliydi, yürek gerekliydi, ancak bunlar olursa bu meydanda direnen bir halk gerçekliği yaratılabilir, ispatlanabilirdi.

Bu meydan savaşında, Türkiye ve Kürdistan halkını temsil etme adına çok çeşitli ideolojik ve politik akımların temsilcileri bulunmaktaydı. Ancak PKK dışında, hemen hemen kimsenin bu sıfatına sahip çıkmadığını acı da olsa belirtmek durumundayız. Şüphesiz kişisel veya dar-grupsal düzeyde birçok insan direndi ve biz bunlara sonuna kadar saygı duyuyor, anılarına sahip çıkmayı bir görev biliyoruz, ama böyle dar bir direnişin yetmediği de açıktır. Evet bu alanda da desteksiz kalan Partimiz, direniş bayrağını yere düşürmedi. Partimizin temsilcileri, ezici bir çoğunlukla direndiler ve bu direnişlerinde düşmanı kendi savaş meydanında mağlup ederek direnen bir halk gerçekliğinin zirvesi olmasını başardılar. Son derece tarihi, son derece büyük bir zafer kazandılar.

İşte Mazlum yoldaş, bu büyük zaferi kazanan kahramanların önderiydi. Aleyhteki tüm koşullara rağmen O, bu vahşi güce karşı savaşmayı bir inanç, bir onur meselesi olarak kabul etmiş ve büyük bir komutanlık örneğini sergileyerek ordusunu savaşta başarıyla yönetmiş ve zafer kazanmıştır. O, bunu hem de üç yıldan beridir üzerinde uygulanan vahşi işkencelere, bu nedenle bir deri bir kemik haline gelmiş olmasına rağmen yaptı. Çok kısaca da değinilmiş olsa, Mazlum yoldaşın büyüklüğü bu biçimde anlaşılmalıdır.

İşte Mazlum yoldaşın bu büyüklüğü ve sürükleyici kişiliği karşısında dehşete kapılan ve yıllar boyu üzerinde uygulanan işkenceler nedeniyle, fiziki olarak son derece zayıflayan bir önderin karşısında yenilmenin de verdiği bir öfkeyle faşist cunta, papazlarının fetvasını alarak, Mazlum yoldaşı katletti. Çünkü Mazlum yoldaş, halkımızın tüm olumlu ve direnişçi özelliklerinin yoğunlaşmış bir ifadesiydi. Ve faşist cunta, o koşullarda Mazlum yoldaşın şahsında Kürdistan halkı karşısında yenildiğinin çok iyi bir biçimde farkına varmıştı. Altın suyu kadar saf, çelik kadar direngen özelliklerle bezenmişte olsa bir kişi karşısında yenilen bir gücün bir halk karşısında haydi haydi yenileceği, onun direnişi ile ispatlanmıştır. Ve faşist cunta buna daha fazla tahammül edemeyerek Mazlum yoldaşın şahsında bir halkı katletmek istemiştir.

Ancak, Mazlum'un o son derece güvendiği Partisi, son derece güvendiği yoldaşları söz vermişlerdi, anısına bağlı kalacaklar ve bunu düşmana bin misliyle ödettireceklerdi. **"Mazlum yoldaş"** demişlerdi, *"başta siz olmak üzere şehit edilen tüm yoldaşlarımıza söz veriyor ve diyoruzki; uğruna koşul tanımadan, her türlü zorluğa karşın, taviz vermeden döğüştüğünüz, düşüncede ve pratik yaşamdaki bu örnek davranışlarınızı başta kendimiz olmak üzere, Partimizin ve halkımızın tüm yaşantısına yaymak için bütün gücümüzle çalışacağız. Birinci görevimiz budur: Sizin bu direnişinizden sonra en ufak bir ikircikliğe, devrimci düşünce üretme ve bunu hayata geçirmede en ufacık bir tembelliğe ne kişisel ve örgütsel ne de halkımızın yaşantısında yer vermemek kararındayız. Bu konudaki tavrımız sizin bu anınızla daha da çelikleşmiştir. Anınız, ne kadar ağır bir ortamda bulunulursa bulunulsun, ne düşmana karşı zavallılaşan, ne de kendini abartan bir davranış örneği olarak belleğimizde yer edecektir. Direnmenizle bize bıraktığınız mirasın tarihliliği ortada. Bize yüzyıllara sığabilecek bir miras bıraktınız. Bu hiçbir küçük burjuva ukalasının, hiçbir kendini tanımazın örtbas edemeyeceği, yine hiçbir dönekliğin gözden düşüremeyeceği kadar büyük bir mirastır. Direnmeniz, bizim en büyük güç kaynaklarımızdan biridir. Yalnız bir ay, bir gün için değil, yine yalnız kendi kişisel yaşantımızda değil, bir bütün olarak halkımızın yaşantısında temel güç kaynaklarından biri haline geldiğiniz açıktır. Bize işte bu kadar büyük bir miras bıraktınız.*

Bu mirası layıkıyla değerlendirmenin zorluğu, size hakim olan devrimci düşünce ve pratiği geleceğe aktarabilmekten, bunun gerektirdiği gücü gösterebilmekten geçmekte ve özellikle ideolojiden pratiğe, her alanda yüklü bir çalışmayı gerektirmesinden ve bunun hiçte kısa bir sürede gerçekleştirilebilecek cinsten olmamasından kaynaklanmakta, her an şurada, burada yakamıza yapışabilecek talihsizliklerden duyduğumuz endişeden ileri gelmektedir."

Aradan dört yıl geçmiş ve Mazlum yoldaşın partisi PKK, bu sözlerine bağlılığın da bir gereği olarak son derece tarihi gelişmeler yaratan ve Kürdistan halkını ulusal kurtuluşun eşiğine getiren bir direniş sergilemiştir. Söylediklerine sadece sözde değil, pratikte de bağlı olduğunu ispatlamıştır. Mazlum yoldaşın şehit olmasının hemen akabinde hazırlıklarını hızla tamamlayarak, düzenlediği İkinci Kongresiyle Partimiz, halk savaşını, ulusal kurtuluş cephesini programlaştırarak, siyasal, askeri ve örgütsel bir çizgiye kavuşturmuş, kararlaştırmıştır. Bu kararlar aynı zamanda Mazlum yoldaşın, Partisine ve halkına duyduğu güvenin bir senet haline getirilmesidir de.

Bu temel üzerinde Partimiz, daha da öteye giderek Mazlum yoldaşın isyan çağrısına, alınan kararlar doğrultusunda pratikte de cevap vermek için hızla ulusal kurtuluşun en temel alanına, Kürdistan'a gücünü aktarmış ve daha büyük isyanlar için bu zeminde hazırlıklarını hızla ilerletmeye geçmiştir. Mevcut ortamın son derece kıt olanaklarına ve provakasyonun çılgınca çabalarına rağmen, Partimiz direnişi temel alarak, tüm bu zorlukların üstesinden gelmiş, provakasyon belasını bertaraf etmiş ve 1984 ortalarına gelindiğinde Mazlum yoldaşın isyan çağrısına HRK gibi bir silahlı güç kurup isyan ederek karşılık vermiştir.

Evet 15 Ağustos şanlı atılımı, tarihin, toplumsal yapının tüm olumsuzluklarına karşı müthiş bir çıkış olduğu gibi, Mazlum yoldaşın o karşısında isyan ettiği korkunç baskılara, işkencelere, teslimiyete, korkaklığa her türlü sosyal-şoven, reformist küçük-burjuva şarlatanlığına karşı da şiddetli bir darbe oldu. Ve Mazlum yoldaşın **"Cuntaya karşı gösterdiğimiz direnişin sesi mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır"** biçimindeki isteğine de böylesine görkemli bir şekilde cevap verilmiş oldu.

Denilebilir ki 15 Ağustos atılımı, Kürdistan tarihi ve halkı nezdinde yüzyıllardan beri tersine çevrilmiş, güdükleştirilmiş, sönmeye yüz tutmuş her şeyin yerli yerine oturtulması, yeniden filiz vermesi ve yeniden parlaması demektir. Ve artık Mazlum'un Partisi, yoldaşları daha büyük direnişlere, isyanlara doğru kararlıca ilerlerken, anıya bu biçimde bir cevap vermişliğin kısmi bir rahatlığını yaşama hakkına da kavuşmuşlardır. Fakat, şüphesiz ki bu henüz yapılması gerekenler yanında da cüzi bir şeydir.

Nitekim Partimiz, bu bilinçten hareketle, direnişi bu noktada durdurmamış, 15 Ağustos sonrasında da faşist cuntaya karşı bitmek bilmeyen bir direniş sergilemiş ve bu direnişte de yeri doldurulamaz kahramanlar yaratmıştır. Böylece direniş olayını kitleselleştirerek, artık durdurulması mümkün olmayan, ama hergün büyüyen bir şekilde Kürdistan halkına mal etmiştir. Böylece denilebilir ki direniş artık sökülüp alınamayacak bir şekilde Kürdistan halkına mal olmuştur.

İşte bu zemin üzerinde Partimiz, hem **"Demirci Kawa ile anılan, halkımızın doğuşunu, bağımsızlık ve özgürlük doğrultusundaki ilerlemesini, bunu engellemek isteyenlere karşı soylu direnişinin efsaneleşmesini ifade eden Newroz'a ve hem de Mazlum yoldaşımızın katledildiği Newroz"**a bir cevap olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'ni ilan etti. Şüphesiz ki bu o güne kadar Kürdistan tarihinde görülmemiş bir olay, direniş anısına çok daha sıkıca kenetlenerek Kürdistan halkını isyana çağırma olayıdır. Ve görüldüğü gibi bugün, başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, Kürdistan halkı büyük bir coşku ile Doğu ve Güney tüm parçalarda, Avrupa'da, Ortadoğu'da milyonlar bu isyan bayrağı altında toplanmakta, sömürgeciliğe karşı her biçimde son derece soylu bir savaşın içerisine atılmış bulunmakta ve geliştirilen eylemlerle her gün sömürgeciliğe karşı darbe üstüne darbe indirilmektedir.

Kısaca belirttiğimiz gibi PKK, başta Mazlum yoldaş olmak üzere tüm direniş şehitlerinin anısına bağlı olmanın da bir gereği olarak, böylesine bir direniş sergilemiştir. PKK, anıya son derece bağlı olan, kayıplarını düşmana misliyle ödettiren bir örgüttür. Çünkü, çok iyi bilinmektedir ki devrimci anıya, devrimci mirasa sahip çıkılmadan devrim yolunda bir adım bile ilerlemenin imkanı yoktur. Bu nedenle eğer bir devrim yapma iddiasıyla yola çıkılıyorsa, bu anıyı sonuna kadar yaşatmak gerekmektedir.

Partimiz, Mazlum yoldaşın katledilişinin hemen ardından, başta Mazlum yoldaş olmak üzere tüm direniş şehitlerinin anısına bağlılığını şu cümlelerle açıkça dile getirmiştir:

"Newroz, artık yüzyıllardan beri sürüp gelen baskı ve tahakküme karşı Mazlum yoldaşın anısıyla cevap verilen yıldönümlerinin kutlanmasına da tanık olacaktır. Newroz, bundan böyle her yıl, direnmenin derinleştiği, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin dev boyutlara ulaştığı dönüm noktaları olacaktır. Biz Mazlum yoldaşın anısını bir güne, bir aya, bir yıla sığabilecek bir anı olarak değil, halkımızın içinde bulunduğu akılalmaz kölelik sistemini parçalayıp, sınıfsız bir topluma varana dek sürecek güçlü bir miras olarak, yoldaşımızın da çok iyi ifade ettiği gibi onu, her yıldönümünü diğer yıldönümlerinin temeli, bayrağı haline getirerek çağdaşlaştıracak ve kurtuluşumuzun bir aracı haline getireceğiz. Bu anlayışla biz sadece basit bir acınma ve yakınmayla yetinmiyoruz. Bilakis tüm şehit kahramanlarımıza olduğu gibi, sonuncu ve en güçlü halkalardan olan Mazlum yoldaşa, layık olmanın biricik yönteminin de, şehit düştükleri günün anlamına uygun olarak, onları asırlaştırmak, sahip oldukları ideoloji, siyaset ve eylem gücünü tüm Partimize ve halkımıza özümsettirip yaygınlaştırmak ve ömrümüz yettikçe bizden beklenen katkıları gerçekleştirmek olduğunun bilincideyiz. Bunu başardığımız oranda görevlerimizi kısmen yerine getirebildiğimizi söyleyebiliriz. Ve iyi biliyoruz ki bunu yaratmadan, bunu gerçekleştirmeden, başka hiçbir şeyle yoldaşlarımızın anısına bağlı olduğumuzu belirtemeyeceğiz."

Yukarıda da kısaca belirttiğimiz gibi Partimiz, bu anlayışla hareket etti, burada sarfettiği sözleri bir bir pratikte gerçekleştirdi ve bu yolda önemli mesafeler katederek, günümüzdeki bu görkemli gelişmelerin ortaya çıkmasını sağladı. İşte PKK, anıya bağlıdır, sözünün eridir, soylu bir örgüttür derken bunu anlatmak istiyoruz.

Ancak şüphesiz ki, bu gelişmeler ucuz sağlanmamıştır. Bu gelişmelerin yaratılması için her biri bir devrim, bir direniş abidesi olan yüzlerce, devrimci kadro, sempatizan, önder ve komutanını şehit verdi. Ve bundan dolayı, artık sadece yaşayan kadro ve sempatizanlar için değil, aynı zamanda tüm halkımız açısından dönülmez bir noktaya gelip dayanılmıştır diyoruz. Ve yine halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasının başarısı garanti altına alınmıştır diyoruz. Bu, devrimde çok yüksek bir zirve demektir.

Mazlum yoldaş, Partisine ve halkına güvendiği için, her türlü garantiden yoksun bir şekilde, zerre kadar bir can kaygısı duymadan

böyle bir direnişin zirvesi olmuştu. Partimiz de bu güvene layık olmak için, herhangi bir tereddüte, ikircikliğe kapılmadan, Mazlum'un gösterdiği direniş yolunda ilerlemesini bilerek, tüm şehitlere olduğu gibi Mazlum yoldaşa da, umut ettiği cevabı verdi ve bu güvene layık olduğunu böylece ispatlamış oldu.

Direniş yolunda verilmiş bu cevabın aynı zamanda Parti çizgimizle de yakın bir bağı vardır. Partimizin çizgisi, ideolojik, politik, askeri, örgütsel tüm yönleriyle bir direnme çizgisi, bir savaş çizgisidir. Partimiz, her şeyden önce bağımsızlık ve özgürlüğü hedefleyen, buna ulaşmak için tüm halk kitlelerinin savaşçı birliğinin yaratılması gereğine inanan, bu amaçla Parti öncülüğünde, askeri, siyasal ekonomik olarak tüm halk kitlelerinin cephesel örgütlenmesi çabalarını geliştiren ve bunda önemli adımlar atan, kısacası tüm halkı bir savaş, bir halk savaşı pozisyonuna göre düzenleyen bir çizgidir. Kuşkusuz ki faşist Türk sömürgeciliği gibi dünyanın en barbar, en vahşi, en katliamcı bir gücüne karşı geliştirilen bu çizginin hayata geçirilmesinin ve zafer kazanmasının bir tek yolu vardır. Bu da direniş yolundan başka bir yol olamaz. Ve bu çizgiden başka bir çizgiyle Kürdistan halkının zafer kazanabileceğine kesinlikle inanmıyoruz. Bu nedenle, Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük çizgisinin diğer bir adına direnme diyoruz. Mazlum yoldaş, Partimizin bu çizgisine sonuna kadar inandığı ve güvendiği için gözünü kırpmadan ölüm pahasına da olsa en zor koşullarda bu çizgiyi uygularken, Partimizin buna cevap vermemesi, aynı zamanda kendi çizgisinden vazgeçmesi anlamına da gelecekti. Ve Partimiz böyle bir soysuzluğu asla kabul edecek bir Parti olamazdı.

Ve ancak, içerde ve dışarda böylesine soylu değerlerle hareket edildiğinden, ihanetle direniş çok net bir şekilde birbirinden ayrışmış oldu. Ve zaten böyle bir gelişme ortaya çıkmadan, halkımızın geleceği üzerinde kesin konuşmanın imkanı da yoktu. Çünkü, halkımızın yüzyıllar boyu sömürgeci egemenlik altında yaşaması, Kürdistan'da her şeyi öylesine tanınmaz hale getirmişti ki iyi ile kötüyü birbirinden ayırmak neredeyse imkansız bir olay gibiydi. Böylesine muğlak bir ortamda halkımızın çıkarına uygun bir şekilde, saplantıya girmeden hareket etmek çok zor bir durumdu. Dolayısıyla Parti saflarında olduğu gibi halk saflarında da, sağlam olanla çürük olan, soylu olanla soysuz olan, tutulması gerekenle sökülüp atılması gereken her şey son derece net bir şekilde birbirinden ayrışmaktaydı. İşte Kürdistan adına, her türlü devrimci gelişmenin sağlanmasında olduğu gibi, ihanetin ortaya çıkarılmasında, halkımızdan uzaklaştırılmasında, teşhir ve tecrit edilmesinde de direniş olayı belirleyici bir rol oynamıştır.

Günümüze gelindiğinde orta yolculuk kapatılmış, direnişle ihanet kesin sınır çizgileriyle birbirinden ayrılmıştır. Daha önce, özü teslimiyetle, ihanetle yoğrulmuş bir yığın dönek, o rtamın muğlaklığından yararlanarak kendini gizleyebiliyordu. Ancak içerde başta Mazlum yoldaş olmak üzere, tüm şehitlerimizin de dışardaki Parti yapımızın sergilediği görkemli direnişle, Şahin-Yıldırım-Süleyman gibi, öncekileri kendini gizlemiş bir yığın güç, önce teslimiyet bayrağı çektiler ve daha sonra, Türk sömürgeciliğine ve onun emperyalist babalarına ajanlık yaparak bunu ihanete vardırdılar. Çok daha önceleri, Mazlum yoldaş, **"Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür"** demişti. Ve öyle de oldu.

Bugün içerde, Şahin-Yıldırım uşakları "Genç Kemalistler" örgütünü kurarak, Partimize, direniş mücadelesine yönelik son derece soysuz saldırılar yöneltirken, Süleyman alçağı da, bir yandan her gün İsveç polisi SÄPO'nun insafına sığınıp Partimize saldırırken, bir yandan da Türk MİT'nin bir yayın organı olan Nokta dergisi ile mülakatlar yaparak, Partimiz ve direniş mücadelemiz aleyhine ifşaatlarda bulunmaktadır. Tüm bunlar neyin sonucudur, Partimizin ve yoldaşlarımızın sergiledikleri direniş karşısında, orta yerde yaşama imkanları kalmayan, yüzlerine geçirdikleri o sahte maskelerinin bir bir sökülüp atılmasıyla ihanetçi yapıları çok net bir şekilde ortaya çıkan ve PKK'nin gelişen mücadelesinde her an ölümünü gören ne idüğü belirsiz birkaç çılgının çırpınmasından öteye bir anlam ifade edebilir mi? Evet, bir yanda şehitler kervanının ve direnişin başkomutanı Mazlum yoldaş; diğer yanda ise, teslimiyet ve ihanetin dipsiz kuyusunda çırpınan Şahin-Yıldırım ve Süleyman ismindeki sefil yaratıklar. Birinciler, yani Mazlum ve yoldaşları direnişin zirvesi, ikinciler, Şahin-Yıldırım ve Süleymanlar ihanetin zirvesi. İşte direnişle ihanet Parti saflarımızda olduğu gibi, halk saflarında da bu biçimde birbirinden ayrışmıştır. Biri sonuna kadar halka sahip çıkarken, öbürü sonuna kadar halka karşı savaşmaktadır. Bu iki olayın arasındaki fark neyse, teslimiyet-ihanet ile direnişin arasındaki fark da odur.

İhanet olayı Kürdistan'da böyle parmakla sayılabilecek bireylerde somutlaşırken, Türkiye devrimci hareketinde de, bu, örgütlerde, hatta hemen hemen tüm sol düzeyinde yaşanmaktadır. Türkiye devrimi tarihinin abideleşen bir yığın direniş kahramanının anıları orta yerde durrken ve bugün de içerde birey, grup düzeyinde de olsa bir yığın direniş örneği sergilenip bu uğurda bir yığın insan kanını, canını vererek şehit olurken, Türk solu ne yapmaktadır? Bu anıya ne kadar sahip çıkmaktadır veya sahip çıkmıyorsa bile en azından direnişe küfür etmemek için dilini ne kadar tutmakta, bunda ne kadar ölçülü davranmaktadır? Hayır, o bunların hiç birini yapmamakta, yapmadığı gibi, bu anıya sahip çıkanlara da sözle yetmeyip silahla da saldırmaktadır. Ve emperyalizm adına, faşizm adına, sahte sosyal-demokrasi adına bir yığın "yenilik" safsatalarını da katarak, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadeleyi, direnişi tasfiye etmek için akla hayale sığmaz oyunlar tertiplemekte, provakasyon örgütleri kurmakta, kutsal ittifaklar oluşturmakta ve ağza alınmayan küfürlerle direnişe saldırmaktadır. Özellikle Türkiye ve Kürdistan'da direnişin son derece soylu bir temsilcisi durumunda olan Partimizi tasfiye etmek için Kürt küçük-burjuva reformistlerini de yanına almakta ve bu cepheden de mücadelemize saldırmaktadır. Böylece o, bugün ihanetin-teslimiyetin, tasfiyeciliğin, her türlü ulusal ve sınıfsal değerlerden uzaklaşmışlığın temsicisi rolünü oynamaktadır.

PKK ne yaptı da bu kadar azgınca saldırılara maruz kalıyor? O, sadece, Kürdistan'da olduğu gibi, Türk solundan direnişçilerin de anısına sahip çıktı, gösterdiği direniş eylemleriyle bunu ispatladı ve bu cephede enternasyonalist bir görevi yerine getirdi. Ve bundan sadece gurur duyulabilir, buna saygı gösterilebilir, eğer halen devrimcilikte zerre kadar iddia ediliyor ve buna az da olsa sahip çıkılıyorsa bunun böyle olması şarttır. Yok eğer bu değil de açıkça ihanet temsil ediliyorsa o zaman maskeler arkasına gizlenmenin fazla bir yararı yoktur. PKK'ye düşman da olunabilir ama, PKK dürüst cinsten bir düşmanla savaşmayı tercih ediyor. Ve yine PKK, karşısında savaştığı dürüst bir düşmana karşı da saygılı davranacak kadar büyüktür. Yeterki sol maskesi altında, Türk sömürgeciliği ve faşizmi adına PKK'ye karşı savaşılmasın.

Ama ne yazık ki istesek de, istemesek de durum budur. Türk solunda ihanet tasfiyecilik biçiminde somutlaşmıştır. Ve PKK, gösterdiği direnişle bu ihaneti her gün, her saat yerle bir ederek devrim şehitlerinin anısını yenilmez kılıyor. Elbetteki Diyarbakır zindanlarında İbrahim KAYPAKKAYA'nın anısına sahip çıkma görevi, herkesten önce Türk soluna ve ondan da önce o lafta KAYPAKKAYA'ya toz kondurmayan ama pratikte, onun anısına zerre kadar sahip çıkma sorumluluğunu hissetmeyen ve bugün Türk polisinin güdümüne giren Partizan'a düşmekteydi. Ama bu anıya Türk solu adına; nerede ne kadar sahip çıkıldı, ne kadar direniş gösterildi, bugün bu anı hangi düzeyde temsil edilmektedir? Açık ki bunların hiç birisi yok, tersine devrimci direnişe ve direniş örgütüne saldırı vardır. Ama başında da belirttik, PKK, kim olursa olsun, her devrimci direnişçinin anısına sahip çıkmayı, ona saygı duymayı kendisi için bir görev bilmektedir. Pratikte de rahatlıkla görüldüğü gibi Diyarbakır zindanlarında İ. KAYPAKKAYA'nın direnişi Mazlum yoldaşta somutlaştı. O, bir anlamda bu yiğit devrimcinin anısına bağlılığın bir gereği olarakta bir direniş abidesi kesildi. Fakat Türk solu, Partizan ne yapmaktadır? Avrupa'da, şurada, burada Mazlum'un yoldaşlarına, ittifaklar kurarak kurşun sıkmaktadır.

Yine bilindiği gibi Türk halkının direnişçi, yiğit bir evladı Mahir vardır. Ve yine bugün bu anıya da sonuna kadar sahip çıkması gereken bir Türk solu, bir Dev-Yol vardır. Bu yüce direnişçilerin anısına, Türk solu, Dev-Yol 6 yıldır ne kadar sahip çıktı, tersine Türkiye devrimine sırt çevirerek, Türkiye devrimini tasfiye etmekle uğraşarak ihanetin en büyüğü sergilenmiyor mu? Bunun karşısında, Kürdistan dağlarında ve her alanda, daha dün de Sason'da gösterdiği, geliştirdiği yığınlarca direniş eylemiyle bu anıya da sonuna kadar sahip çıkan biricik güç PKK değil midir? O halde, PKK kimseden mükafat istemiyor ve yaptıkları konusunda kendisini görevli, sorumlu hissediyor ama, hani Türk faşizmine karşı geliştirilen eylemlerle PKK'ye ödenen mükafat, hani Mahirlerin, İbrahimlerin anısına bağlılık? Bunların hiçbiri yok, tersine bu ihanet şebekeleri geliştirdikleri kutsal ittifaklarla PKK'ye karşı savaşarak, PKK partizanlarını şehit ederek borçlarını ödüyorlar. Bu, Mahirlerin, İbrahimlerin ve içerde-dışarda direnerek şehit düşen, başta Mazlum DOĞAN yoldaş olmak üzere yüzlerce PKK partizanının anısına saygısızlık, ihanet değil de nedir?

Ancak şunu bir kez daha haykırıyoruz, PKK hiçbir devrim şehidinin anısını çiğnetmeyecek, kan, can pahasına yaratılan bu direniş anılarına sonuna kadar sahip çıkacak ve bu anıya ters düşenleri de sonuna kadar lanetleyecektir. Bu, en başta Mazlum yoldaşımızın bir emridir. Bu emri yerine getirmede hiçbir tereddüt gösterilmeyecektir. Her türlü devrimci görevi olduğu gibi, bu görevi de olduğu gibi yerine getirmek için PKK sonuna kadar kararlı davranacaktır.

Mazlum Yoldaşın Anısı Yolumuzu Aydınlatmaya Devam Ediyor!
Direniş Şehitlerinin Anısına Bağlılık Devrimde Zaferi Yaratmaktır!
Yaşasın Çağdaş KAWA MAZLUM DOĞAN!
Yaşasın PKK!

Şehit Oluşunun 1. Yıldönümünde Hüseyin ALTINTAŞ Yoldaşı Saygıyla Anıyoruz

Hüseyin ALTINTAŞ (Mehmet) yoldaşın sömürgecilerle Mardin Dargeçit'te girdiği çatışmada, direnerek şehit oluşunun üzerinden bir yıl geçti.

Bu bir yılda, Hüseyin yoldaşın değerli çabalarıyla Mardin yöresine ektiği ve Mart 1985'de kanını son damlasına dek dökerek suladığı direniş tohumları dalbudak salarak tohuma durdu. Mardin halkı bu değerli komutanının anısına, onun kavgasına sonuna kadar sahip çıkıp daha da ileriye götürerek ve O'nu kendisine örnek alan yeni savaşçı evlatlarını kavganın ateşine sürerek sahip çıktı, çıkıyor. Mardin halkının bu yiğit önderini katletmekle gelişmeleri durdurabileceğini umudeden sömürgeci-faşist düşman, şimdi O'nun yerini alan yeni yeni Hüseyinlerle daha da gürleşen direniş alevinin her yanı sarması karşısında derin bir çöküş ve acizliğin girdabında yaşıyor. Düşmanın umutları bir kez daha söndü; Kürdistan halkının önderlerine sahip çıkışı karşısında, Hüseyin yoldaş, düşmanın bu umutlarının çöküşü üzerinde daha da devleşerek, halka, ölümden sonra da rehber olmanın onurunu taşıyor. O, hayatta olduğu sürece halkla güçlü bütünleşmesinin, devrim davasına sonsuz bağlılığının ve örnek bir önderlik vasfı sergilemesinin ürünlerini ölümünden sonra da bir kavga vesilesi, bir direniş abidesi olarak yaşatılmasında topluyor.

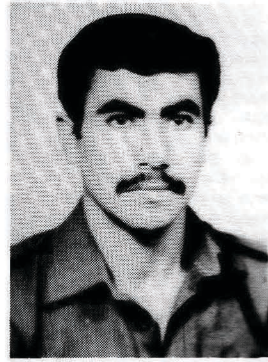
Bizler, Hüseyin ALTINTAŞ yoldaşın kavga arkadaşları olarak, onun bu yüce özelliklerini şahsımızda toplayacağımıza, O'nun ektiği direniş tohumlarının daha da verimli meyvelere dönüşmesi yolunda bütün gücümüzü kavganın hizmetine sunacağımıza ve Hüseyin yoldaşın kanını yerde bırakmayacağımıza dair, O'nun yüce anısı önünde bir kez daha söz veriyor ve O'nun, uğruna şehit olduğu bu kutsal davayı zafere ulaştıracağımıza dair and içiyoruz.

15 Ocak İdil Direnişi Şehidimiz HASAN SEVİLGEN Yoldaşı Mücadelemizde Yaşatacağız!

Halkımız, değerli savaşçı evlatlarından Hasan SEVİLGEN (Cevdet) yoldaşı, 15 Ocak 1986 İdil Direnişinde şehit verdi. Hasan yoldaş, sömürgeci ordu birlikleri ile giriştiği silahlı çatışmada son mermisine kadar çarpışarak, sömürgecilere ağır darbeler vurduktan sora ölümsüz şehitlerimiz arasına katıldı.

Hasan SEVİLGEN yoldaş, Eruh'un Fındık nahiyesine bağlı **Hetma** köyünde doğdu. Son derece yoksul bir köylü tabakasından gelmekteydi. Binbir güçlük içerisinde yaşamlarını sürdürdükleri bu köyden, 12 Eylül faşist darbesi sonrasında daha da körüklenen kabile çatışmaları nedeniyle ayrılmak zorunda kalarak, yine aynı nahiyeye bağlı **Zêvê** köyüne yerleşmişlerdi. Ailesi ve yakınlarıyla birlikte, yerleştikleri bu alanda yarıcılık, çobanlık, kaçakçılık gibi işler yaparak yaşam savaşı vermekteydiler.

Hasan yoldaş, Partimizin 1982 yılının son aylarında ülkeye girmesi ile birlikte akraba çevreleri ile beraber onunla ilişkiye geçerek açılan yeni mücadele sürecine tüm gücüyle katıldı. Halk arasında yeniden kök salmaya ve örgütlenme zemini yaratmaya çalışan Hareketimiz için, o dönemde, değer biçilemeyen ve halk arasında propaganda yapa-

rak yeni devrimci faaliyetler için halkı bilinçte hazırladı.

15 Ağustos şanlı eylemlerinin gerçekleştirilmesi ile birlikte, eylemlerin merkezlerinden birisi olan bu alanda da düşmanın baskıları had safhaya ulaştı. Aldığı darbelerin kudurganlığı ile sömürgeciler halka yöneldiler. Hasan SEVİLGEN yoldaş ve ailesi ile akraba çevreleri de bu saldırılardan en çok etkilenenlerin başında gelmekteydiler. Sömürgecilerin baskılarına ek olarak, bulundukları köyün ağası tarafından da, mücadelemizi desteklemeleri için baskı altında tutulmaktaydılar. Ancak, hiçbir baskı ve saldırı onları giderek artan bir hızla gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize destek sunmaktan ve sahip çıkmaktan alıkoyamadı. Giderek artan bu destek karşısında, devletin ve ağaların baskılarının daha da yoğunlaşması ve Hasan yoldaşın babasının tutuklanması nedeniyle bu alandan da göç etmek zorunda kaldılar.

Hasan yoldaş, gelişmelerden giderek daha çok etkileniyor, sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe duyduğu kini aktif mücadeleye dönüştürmek istiyordu. Mayıs 1985'te Eruh'un Fındık nahiyesi çevresinde şehit olan Hasan CABADEK, Ali SEVİGLEN (Hasan yoldaşın amcasının oğlu) ve Ali KAYA yoldaşların kararlı direnişlerinden de derinden etkilenerek, silahıyla birlikte devrim saflarına katıldı. Saflarda yeraldığı sürece, birçok devrimci-direniş eylemine katılan Hasan yoldaş, birçok değerli özelliğinin yansıtırır, güçlü bir savaşçı olduğunu da kanıtladı.

Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine derin bağlılığının, yiğitlik, fedakarlık ve cesaretinin bir örneği olan Hasan SEVİLGEN yoldaş, evli ve iki çocuk babasıydı. Bu ölümsüz şehidimizin derin yurtseverliğini kendimize örnek alacak ve anısını yükselen mücadelemizde yaşatacağız.

SASON ŞEHİTLERİNİNİN DİRENME GELENEĞİ YÜKSELEN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

Partimiz PKK'nin önderliği altında boyutlanan bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin tarihi, yüzlerce direniş örneği ile doludur. Halkımızın, kurtuluş azmi ve inancını pekiştirip ileri adımlar atmasında adeta itici bir rol oynayan bu direnişlerin taşıdıkları anlam ve önem gün geçtikçe daha iyi bilince çıkmaktadır. Denilebilir ki, halkımızın isyan geleneği en çok şehitlerimizin dökülen kanlarında temsil olunmakta ve dökülen bu kanlar, zafer yolunda ilerlemenin güçlü birer mesajını yansıtmaktadırlar. Eğer kurtuluş bir düş olmaktan çıkarılıp bir gerçeklik haline getirilmek isteniyorsa, bunun bedeli olan direniş halkalarına sıkıca sarılmak ve yeni yeni halkalar eklemek zorunludur. Dünya halklarının zafere ulaşan mücadele deneylerince ispatlanan bu gerçekliğin, halkımızın mücadelesinde çok daha güçlü bir tarzda sergilenmesi gereklidir.

Böylesi bir önem taşıyan görkemli direniş halkalarımızdan birisi, 9 Mart 1985 tarihinde SASON'da yaşandı. Halkımızın değerli öncü savaşçılarından 8 PKK Partizanı, sömürgeci düşmanın kuşatma çemberi altında günboyu devam eden amansız bir çatışma sonucunda, kahramanlık destanları yaratarak şehit düştüler. Ağır kış mevsimi koşullarının hüküm sürdüğü, hareket ve manevra yapma olanaklarının son derece kısıtlı olduğu bir ortamda, faşist ordu birliklerine eşsiz bir direniş ruhu ile karşı koyan 8 yoldaşımız, düşmana askeri alanda ciddi darbeler indirdiler: 1 subay, 2 astsubay, 2 jandarma eri olmak üzere toplam 5 düşman askeri ile askeri güçleri olay yerine getiren uşak ruhlu 1 ihbarcı ölümle cezalandırılırken, çok sayıda sömürgeci asker de yaralandı.

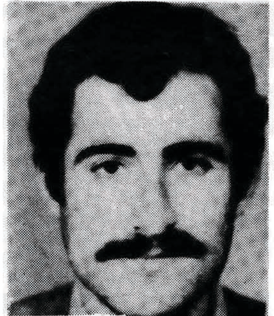
Koşulların elverişsiz olduğu bir ortamda, her türlü imha aracı ile donatılmış olan bini aşkın sayıdaki sömürgeci ordu gücüne böylesine güçlü bir darbe indirmeyi başaran SASON direniş eylemi, gerçekleştiği dönem itibariyle de özel bir öneme sahiptir. Bu önemin netçe ortaya konulabilmesi için, sömürgeci Türk devletinin ulusal kurtuluş savaşımız karşısında içine girdiği bazı yönelimlere kısaca değinmek gerekmektedir.

Çok iyi bilinmektedir ki, 15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli eylemleriyle silahlı direniş seviyesine ulaşan mücadelemiz, ülke genelinde kısa sürede yarattığı gelişmeler ve yankılarla devrimci-yurtsever gelişmeye büyük bir ivme kazandırdı. Faşist Türk sömürgecilerine siyasal ve askeri alanda ölümcül darbeler indirerek, TC'nin çürümüş yapısını gözler önüne serdi ve onu tüm kurumlarıyla birlikte tam bir çıkmaz içine soktu. TC'nin en büyük dayanağı olan sömürgeci orduyu derinden sarsarak kofluğunu açığa vurdu. Bu TC açısından hayati bir darbeyi ifade etmekteydi, çünkü onun tek umudu ve güç kaynağıdı faşist ordusu. İşte bu nedenledir ki, büyük bir panik ve telaş içerisinde, gelişmeleri daha başından ezmek için ordusunun 2/3'ünü Kürdistan'a yığdı. Dört bir yanı ablukaya alarak, adına "Huzur Harekatı" dediği operasyonlara yöneldi, Kürdistan'ı dağ-taş aramadan geçirerek devrimcilerin kökünü kazımaya çalıştı. Bütün bunlara, sömürgeci basın ve yayın kurumları da, yaygın propaganda, ajitasyon, demogoji ve yalan haberlerle eşlik etti.

Ancak tüm bu çabaların nafile çırpınışlar olduğu gün geçtikçe daha çok [illegible] Düşman, alçakça saldırı [illegible] larla istediği amaca [illegible] mücadelemiz boyutlanarak, Kurtuluş Birliklerimiz yeni eylemler gerçekleştirdiler ve düşmana giderek artan şiddette darbeler vurdular. Kürdistan halkının Parti ve Kurtuluş Güçlerine duyduğu sempati ve güven derinleşerek, mücadeleye çeşitli biçimlerde aktif destek sunma ve savaşa taze kan vermeye dönüştü. Böylece Kürdistan sathında giderek daha geniş alanları kaplayan bir ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekliği doğdu.

Bu gelişmeler karşısında, askeri saldırıları, yalan ve demogojik propagandaları ile sonuç alamayacağını gören düşman, yeni türden taktik yönelimlere başvurmaya başladı. Dünya gericiliğinin, sömürge halkların kurtuluş mücadelelerine karşı başvurduğu ve özellikle de emperyalizmin, "özel savaş" stratejisi çerçevesinde uygulamaya koyduğu karşı-devrimci taktiklere başvurarak, bu temelde aldığı yeni karar ve planları hayata geçirmeye yöneldi. Daha Partimizin politik bir güç olarak ortaya çıktığı ilk andan itibaren, zaten bir ölçüde uygulanagelen bu savaş anlayışına yeni öğeler ve halkalar ekleyen sömürgeciler, askeri alanda güçlerini yeniden düzenlemeye başladılar. Kürdistan alanında konumlandırılmış olan güçlerini yeni takviyelerle güçlendirip, savunma tedbirlerini arttırmanın yanısıra, "özel savaş birlikleri" türünden kontr-gerilla birimlerini de hızla eğitip devreye soktular.

Ordusunun daha ilk devrimci eylemler ile birlikte sarsıntı geçir-

Ahmet İBİN

mesi üzerine, Türk sömürgecileri, ek bir tedbir olarak, eski isyanlar döneminin ihanet şebekeleri olan "Hamidiye Alayları" örneğinden esinlenerek, "köy korucuları yasası" çerçevesinde uşak çete birlikleri inşa etmeye yöneldiler. Aşiretçi-feodal ilişkilerin halen varlığını sürdürdüğü ve mücadelenin gelişme kaydettiği alanlarda, bu ihanet çetelerinin örgütlenmesine daha büyük bir önemle eğilerek, satın aldıkları aşiret reisleri ve ağalar eliyle bir kesim çevreyi silahlandırmayı başardılar. Ancak bu alçakça planın toplum tarafından fazla kabul görmeyeceğini bilen sömürgeciler, özelde taraftar kitlemize ve genelde tüm Kürdistan köylülüğüne yönelik olarak baskı-tehdit ve tutuklama kampanyalarına hız vererek, amaçlarına ulaşmaya çalıştılar. Toplumsal yapıdaki aşiretçi-feodal kalıntıların yolaçtığı çeşitli zayıflıklardan yararlanarak, aşiretçi-feodal reislere tavizler sunup ajan-muhbir ve milis ağını genişletmek istediler. Bütün bu planları hayata geçirirken de özellikle toplum dışı kalmış asalak ve kişiliksiz unsurlardan medet umdular.

Gelişen mücadeleyi bastırmak için her türlü yönteme başvurmaktan çekinmeyen sömürgeciler, özellikle kış mevsiminin zorluklarından yararlanarak devrimci harekete yönelik saldırılarını boyutlandırdılar. Saldırılarına paralel olarak geliştirdikleri, yılgınlık ve kaçkınlığı körükleyici propagandalarla da mücadele saflarında ihaneti geliştirmeye çalıştılar. Peşpeşe "teslim ol" çağrıları yayınlayarak, devrimin zorluklarına ayak uyduramayan bir avuç dönek küçük-burjuvanın ruhuna hitap ederek, bazı unsurların gidip düşmana teslim olmalarını sağladılar. Kış mevsimi koşullarının kendilerine sağladığı avantajlar ile bu hainlerin itiraflarını birleştiren sömürgeciler, artık kesin imhayı gerçekleştirme amaç ve umuduyla operasyonlarına hız verdiler ve bazı devrimci kadroları alçakça saldırılarda katlettiler. Ancak devrimci gelişmenin önünü almayı başaramadılar.

Bu dönemde operasyonların en çok yoğunlaştığı alanlardan birisini de SASON teşkil etmekteydi. SASON alanı aynı zamanda, düşmanın ihaneti örgütleme faaliyetlerinin de en çok yoğunlaştığı bir alandır. Sömürgecilerin, SASON alanına yönelik olarak yoğun saldırılarının, ihanetçi çete örgütlenmesi ve ajan-muhbir faaliyetine ağırlık vermelerinin nedenleri, bu sahanın taşıdığı özelliklerde yatmaktadır. Bu alan, eski bir direnme merkezi olması ve gerilla savaşına elverişli coğrafik yapıda bulunmasının yanısıra, kitlelerin mücadeleye katılma eğilimlerinin canlı olması nedeniyle, sömürgeci "özel savaş" taktiklerinin en büyük hedeflerinden birisidir. Öncü birim çatışması temelinde sağlanan kitle ilişkilerinin, 15 Ağustos hamlesinden derinden etkilenerek, kısa sürede nicelik ve nitelikçe bir büyüme sağlaması da bundaki bir diğer etkendir. Düşmanın bu yönlü sinsi ve alçakça uygulamalar içine girdiği bir dönemde, ortaya çıkan ihanet olayı –Ali Ozansoy (Nebil) alçağının ihaneti– sömürgecilere önemli kozlar sunmuştur. Bu ihanetçinin siyasal ve örgütsel alandaki çalışmalarımızın perspektifini düşmana vermesi sonucunda, devrimcilerin hareket tarzı konusunda oldukça bilgi sahibi olan kolluk kuvvetleri, yoğun saldırı hazırlıklarına giriştiler. Aynı şekilde, adı geçen ihanetçinin kitlelerle kurulan ilişkileri bildirmesi sonucunda çok sayıda taraftar-sempatizan köylü tutuklanıp, ağır işkencelere tabi kılındı.

Diğer taraftan, bu ihanet olayı ile birlikte, kış mevsiminin ağır şartlarının da eklenmesiyle, barınma ve hareket imkanları çokça kısıtlanan bu alandaki devrimciler; her türlü zorluğa rağmen kış mevsimini, yaşanan pratiğin siyasal-askeri-örgütsel alanda yolaçtığı gelişmeleri inceleme, bilince çıkarma ve elde edilen sonuçlar doğrultusunda gelecek için, somut planlamalar içine girmenin hazırlık dönemi olarak görüp, kendi iç eğitimlerini tamamlamaya başladılar. Ancak sömürgecilerin yeminli uşaklarından olan Bedri Ağa ve Kulp Belediye Başkanı Sıtkı Çelik isimli hainlerin işbirliğiyle, yöredeki bazı ihbarcılar devreye sokuldu. Talorie denilen mıntıkada (Sason-Kulp sınırındadır) bulunan yoldaşlarımızın barındığı noktayı keşfeden bir ihbarcının, durumu yerel yetkili makamlara iletmesiyle birlikte, ertesi gün 10 helikopterin desteğinde sayısı bini aşkın düşman Askeri Operasyon Birliği operasyona başladı. HRK savaşçılarının barındığı noktaya, havadan indirme yapılması sonucunda etrafları kuşatılan yoldaşlarımız, hiç tereddütsüz direniş yolunda karar kıldılar. Çıkan çatışmada, en modern imha silahlarıyla donatılmış olan düşman gücüne karşı, direnişle cevap veren savaşçılar, düşmana ağır askeri kayıplar verdirdiler. Ancak 8 yoldaşımız da son nefeslerine kadar savaşarak şehit düştü. Bu çatışmada şehit düşen devrimcilerin anıları ve direnişlerinin büyüklüğü belirgindir. Bu direniş, Parti tarihimizin anlamlı bir sayfasını teşkil etmiştir.

Sason Direniş şehitlerimiz; Ahmet İBİN, M. Şah GÜNDÜZ, Ahmet Ali DEMİR, Enver DUVARCI, Murat SEYREK, Adife SAKAK, Hüseyin YILMAZ, ve Adnan yoldaşların, düşman karşısındaki kararlı direnişleri, geliştirilmek istenen ihanet eğilimine de güçlü bir darbe oldu. Ali Ozansoy isimli hainin, teslim olarak çözülmesi karşısında, "Pişmanlık Yasası" ile olumlu sonuçlar alabileceği umuduna kapılan düşmanın bu umutları Sason Direnişi ile büyük sarsıntıya uğradı. Yoldaşlarımız, direnişleri ile, yalnızca bu ihanatin halk üzerinde yaratmış olduğu olumsuz etkileri kırmakla kalmadılar, ama bu ihanetin tüm bölgeye ve oradan da Kürdistan sathındaki direniş mücadelesine egemen kılınma çabalarını da daha başından boşa çıkardılar. Bu anlamıyla da Sason Direnişi, Ulusal Kurtuluş Direniş Mücadelemizde ayrıcalıklı bir yere sahiptir.

1985 yılının ağır kış mevsimi koşullarında gerçekleştirilen Şirvan-Sason-Mutki direnişlerinde, çok sayıda Parti kadro ve savaşçısının şehit düşmesi, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından önemli kayıpları ifade etse de, yoldaşları-

Ahmet Ali DEMİR

mızın en zor koşullar altında bile düşmanla sonuna kadar çarpışma azmi ve kararlılığını göstermiş olmaları, örnek alınması gereken büyük değerler ortaya çıkarmıştır. Bu direnişler şahsında cisimleşen "DİRENİŞE ÇAĞRI" mesajına verilmesi gereken biricik yanıt ise, ancak ulusal direniş savaşını daha güçlü biçimde temsil etmek olabilirdi. Nitekim, halkın siyasal birliğinin ifadesi olarak Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilan edilmesi ardından başlayan 1985 Bahar Atılımı ile, ülkenin dört bir yanında düşmana şiddetli darbeler indirilerek yeni taktik zaferler kazanıldı. HRK savaşçılarının yankı uyandıran eylemleri, Haziran-Temmuz-Ağustos ayları içinde yoğunlaşarak arttı. Düşmanın kış mevsimi içinde, Hareketimizi tümüyle imha etme yolundaki saldırgan stratejisi ölümcül darbeler yedi. Ajan-muhbir-milis ağına yönelik şiddet eylemleri, bu ihanet ağı saflarında dağılmalara yolaçarak; bu uşak yapıyı önemli oranda işlemez kıldı. Ülkenin her yanında halkımızın yurtsever duyguları, mücadelenin gelişmesi için verdiği destek yükselme kaydetti.

Bahar Atılımı ile birlikte Sason ve çevresinde de önemli gelişmeler

Yakın gelecektedir
Özlemi duyulan bu günlerin
Belki yarın
Belki yarınlardan da önce
Parçalanırsa üzerlerinde
Karanlıkların sisli bulutları
Yepyeni bir gelecek
Yepyeni bir yaşam
Başlangıcındayız o zaman
Seyredeceğiz
Güneşin doğuşunu
Özgürce seve seve
Bağımsızlığı ülkemizde

ortaya çıktı. Kış mevsimi boyunca yaşanan gelişmeler, derinden incelenerek, bunlardan önemli sonuçlar çıkarıldıktan sonra, kesintiye uğrayan devrimci-pratik çalışmalara yeniden müdahale edildi. Devrimci Kurtuluş Kuvvetlerinin bu yeni müdahalesi, Kürdistan köylüsünün fedakar çabası ile birleştirildi. Kısa süren bir hazırlıktan sonra, Haziran ayı ile birlikte, daha çok da Sason-Kulp-Kozluk üçgeni, yoğun eylemlere sahne oldu: 13 Haziran günü, Kozluk kesiminde ajanlık yapan Eşref isimli bir hain ölümle cezalandırıldı. 14 Haziran günü, Kulp Belediye Başkanı (MDP) Devrimci Kuvvetlerce cezalandırıldı. 27 Haziran'da Kulp'un Şinas köyünde, ajan-muhbir Hasane Tahir ve kardeşlerinden oluşan milis çetesine karşı gerçekleşen eylemde, 2 hain öldürüldü. 1 Ağustos 1985 günü, Sason ilçesi Yücebağ karakoluna ait askeri bir araç pusuya düşürülüp, araç içinde bulunan 5 sömürgeci-faşist asker öldürülerek silahlarına el konuldu. 14 Temmuz günü, Kozluk ilçesinde İsmailka jandarma karakoluna yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirildi.

Sason şehitlerinin anısına bağlı kalınarak gerçekleştirilen bu intikam eylemleri, düşman cephesinde panik-telaş-korku, yurtsever çevrelerde ise sevinç yarattı. Bu eylemlilik ortamı içinde faşist Türk devletinin alçakça oyunları teşhir edilerek, ajitasyon-propagandalar yapılarak yeni dünem mücadelemizin rolü ve Kürdistan yurtseverlerinin önündeki görevler halka kavratıldı. Şu veya bu nedenle düşmanın oyunlarına alet olan bazı unsur ve kabilelere uyarı ve çağrılar yapıldı. Bu çağrılar sonucunda, düşmandan silah almış bulunan bazı kesimler, bunları tekrar devlete teslim etti. Tüm bu devrimci eylemlilik kampanyaları sonucu Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Parti otoritesi pekişti; yurtsever köylü kitleleri başta olmak üzere, tüm dost çevreler içinde ciddi gelişmeler sağlanmış oldu. Bu süreç halen devrimcilerin insiyatifi altında sürmekte olup, kitle faaliyetlerine daha geniş kapsamlı bir içerik kazandırılmıştır. Bu kampanya seyri içinde bilinçlenen-gelişen en ileri öğeler silahlı birliklere katılırken, genelde kitle hareketleri Ulusal Kurtuluş Cephesi esprisi dahilinde, ağır ama emin adımlarla sağlamlaşmaktadır.

Şehit oluşlarının ikinci yılına girdiğimiz şu günler içinde, SASON DİRENİŞÇİLERİNİN anısına bağlı olmanın bir ifadesi olarak, süreklilik kazandırılan bu çalışmaların ve devrimci-pratik uğraşın daha ileri seviyeye ulaştırılması için, devrimciler, üstlendikleri sorumluluğu azami oranda ve en sağlam temellerde yerine getirmek anlayışına daima bağlı kalacaklardır.

***Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!**

***Yaşasın Kürdistan Proletaryası ve Halkının Üç Şanlı Silahı PKK-ERNK-HRK!**

Mücadele Alanından Anılarına Layık olmaya Çalışan Yoldaşları

Olof Palme Cinayeti CIA, MİT ve SÄPO'nun Ortak Bir Girişimidir

PALME CİNAYETİ NEYİN ÜRÜNÜDÜR?

İsveç Başbakanı Olof Palme, 28 Şubat 1986'da son yıllarda sıkça karşılandığı gibi şaşkınlık yaratan bir tarzda, "faili meçhul" bir cinayete kurban gitti. Şaşkınlık yarattı dediysek, buna benzer cinayetler olmadığı için söylemedik. Aksine dünya kamuoyu özellikle son yıllarda bu olaya her bakımdan çok benzeyen çeşitli cinayetlere ve öldürme girişimlerine sıkça tanık oluyor. Dünya çapında bunun en meşhur örneğinin "Papa olayı" olduğu biliniyor. Yerel ve bölgesel düzeyde de böylesi olaylar daha küçük çaplı ve duruma göre değişiklikler gösterse de yoğun bir biçimde yaşanıyor. 1979-80 Türkiye'si de Abdi İpekçi'nin şahsında zirveye çıkarılan ve çoğu üniversite öğretim üyesi bir dizi ünlü "tarafsızın" öldürülmesi ile sonuçlanan, benzer birçok cinayete sahne oldu. O halde şaşkınlık yaratan nedir? Bu olayı da benzer diğer olayların bir halkası sayarak kanıksayamaz mıyız? Hayır! Bu, sadece toplumsal ve siyasal bilincimizin bir gereği olarak, bu olaylarla halkların kutsal bağımsızlık ve özgürlük davaları ve sosyalizme yapılan iğrenç ve tehlikeli dayatmaları görmemizden ötürü değil; aynı zamanda olayları yaratanların mantıkları açısından da mümkün değil. Çünkü bu cinayetleri tezgahlayanlar, amaçlarını en geniş kesimlere dayatmak için, seçtikleri kurbanlar ve gerçekleştirdikleri olaylarla kamuoyunda bir şaşkınlık ve şok etkisi yaratmayı bilinçlice ve özel olarak gözetmektedirler. Ayrıca Olof Palme olayı, aylarca öncesinden, emperyalist ve sömürgeci basında açıkça ilan edildiği gibi, diğer nedenleri yanında, esasta KUKH'ne ve onun öncüsü PKK'ye karşı bir komplo olarak tezgahlanmıştır. Olay, bu yönüyle dikkatleri daha başından üzerine çekmiş ve dolayısı ile erkenden, çoğu bilinçlice yönlendirilen çarpıtılmış yorumların yanısıra, demokrat ve devrimci güçler ile kamuoyunun büyük çoğunluğunun anlamlı ve derin yorumlarına konu olmuştur.

Anlaşılacağı üzere, bütün yorumların üzerinde odaklaştığı ve aydınlatmaya çalıştığı şey, Palme'yi kimlerin neden öldürdükleri sorunudur. Çeşitli güçlerin olaya yaklaşımı, dayandıkları mantık ve sonuçları ortaya koymadan önce, hemen belirtmek gerekir ki, olayın bu tarzda ele alınışını dayatan da yine bizzat cinayeti tezgahlayanlardır. Şüphe yok ki eğer öldürülen Reagan, K. Evren, Duarte, Pinochet ya da sosyalist liderlerden biri olsa idi, olayın sahipleri ve nedenleri hakkında uzun boylu yorumlara ihtiyaç duyulmayacak; aydınlanma ve aydınlatma hiç de zor olmayacak ve dolayısı ile bu denli şaşkınlık da yaşanmayacaktı. Çünkü devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadele o boyutlara varmıştır ki, bu güçler arasındaki çatışmanın lider kadrolarını hedef alan bir gelişme, artık olağanüstü bir gelişme olmaktan çoktan çıkmıştır. Sözgelimi, halkların kasapları ve zindana çevrilmiş yaşamların baş sorumlusu Reagan, Ariel Şaron, Kenan Evren vb.'lerinin, halkların ve devrim güçlerinin öfke seli ya da kendi kirli iç hesaplaşmaları içinde boğulmalarını kim nasıl yadırgayabilir? Bunlar için söylenecek söz nihayet "Su testisi su yolunda kırılır" olabilir. Ama Olof Palme, Papa vb'lerinin durumu farklıdır. Bunu söylerken, sosyal-demokrat ya da "tarafsız" geçinen güç ve kişilerin bilinçli ve alımakça iddialarına bir değer verdiğimiz anlamı çıkarılmamalıdır. Çünkü kendilerine inanılırsa, onlar, ne devrim ne de karşı-devrimden yanadırlar, bir

başka deyişle onlar, kapitalist-emperyalist sistem ile sosyalist sistem dışında üçüncü bir modeli "sosyal-demokrasi"yi temsil etmektedirler. Dolayısı ile, diğer sistemler ve bunlar bünyesinde cereyan eden gelişmeler karşısında tarafsız, bunun da ötesinde tarafları uzlaştırmaya çalışan, refah, demokrasi ve insanlığın geleceğini kurtarmak için didinen meleklerdirler. Hümanizm vb. insanlığın tüm değer ve meziyetleri onlarda somutlaşmıştır. Tüm bu iddiaların, kapitalist-emperyalist sistemin "zehirin altın tas" içinde sunuluşu gibi bir sunuluşu olduğu, sosyal-demokrasinin temsilcilerinin de bu sistemin en sinsi ve maskeli güçleri olarak, birer melek değil, iblisin ta kendisi oldukları, halkların kurtuluş mücadeleleri ve acı yaşam deneylerinde onlarca kez kanıtlanmış gerçeklerdir.

O halde, bu güçlerin sözünü ettiğimiz ayırdedici özellikleri nedir? İtiraf etmek gerekir ki, esasta en bağnaz taraflılık olan "tarafsızlık", "demokratlık" iddia ve politikaları, bu güçlerin kimliğini ve amaçlarını elbetteki özellikle de bilinçsiz geri yığınlar nezdinde önemli oranda maskelemektedir. Buna bir de bu politikaların objektif planda eğilimlerini dile getirdiği geniş orta sınıfların ve iki dünya savaşının yıkım ve acılarını yaşamış Avrupa'daki geniş kitlelerin barış ve uzlaşma eğilimlerinin sunduğu destek ve ilgi de eklenince, "tarafsızlık" ya da sosyal-demokrasi güçlerinin geçici de olsa demogojileri ve bazı göstermelik uygulamaları ile çok geniş kesimlere hitap edebilmeleri mümkün olabilmektedir. Nitekim popülizm bunların en önemli politik çehreleridir. Ve her bir temsilcileri dünya nezdinde bir "şöhrettir". Onlar bunu, aldatma görevlerini başarıyla yapmak, kitleleri öz sorunlarından uzaklaştırıp semboller ve şekillerle oyalamak için bilinçli bir uğraşla, büyük masraflara katlanarak yaparlar, yaratırlar. Bu şöhretlerin şahsında, insanlığın özlediği ama kapitalist-emperyalist sistem içinde gerçekleşmesi mümkün olmayan en sahte "özgür ve demokratik yaşam" görüntülerini sergilerler.

Halkçılığın ve özgürlüğün en mükemmel temsilcileri olduklarını ispatlamak için çoğu başbakan, parti genel başkanı veya uluslararası önemdeki kurumların başında olan bu ünlü "tarafsız", "liberal" ya da "sosyal-demokrat"lar, gayretli kameramanların karşısında çoğu zaman ellerinde fileler halkın arasına karışırlar. Bir kısmı özel araba kullanmaz(!). İşyerlerine yaya ya da tramvaylarla gidip gelirler. Şairdirler, tiyatrocudurlar, piyanisttirler. Örneğin Helmut Schmidt gibi yalnız uluslararası sosyal-demokrasinin değil, uluslararası tüm emperyalist blokun politikalarına bile yön veren bir kişi, tüm "soğuk politikacı" özelliğine rağmen, işgüzar propagandistleri tarafından kamuoyuna sevimli bir piyanist" görünümü ile benimsettirilmeye çalışılmakta ve bu yönlü çarşaf çarşaf resimleri yayınlanmaktadır.

İşte onları adeta bir gölge gibi izleyen bu popülizm hantallığı, son yıllarda tıpkı "tilkinin kümese dadanması" gibi bu çevrelere dadanmış olan ve kurbanlarını hep bunlar arasından seçen karşı-devrimci terör şebekeleri için bulunmaz bir malzeme olmaktadır. Nitekim Papa "Mutad" işi olan kitlelerle kucaklaştığı anda, Olof Palme ise, başbakanlıktan sade vatandaşlığa soyunup eşiyle birlikte gece sinemadan evine, hem de korumasız ve yaya dönerken vurulmuşlardır.

Evet bunlar, bize traji-komik de gelse, bu "orta-yolcuların" gerçekleridir ve onlar tüm sahte iddialarına rağmen, her alandaki çıkmazlarının acısını bütün yönleri ile giderek daha fazla hissetmekte ve yaşamaktadırlar.

Ama olay, bundan mı ibarettir? Özellikle Palme, sadece bu gerçekler nedeni ile mi seçilmiştir? Peki böyle değilse Palme'yi kimler, hangi amaçlarla öldürdüler? SÄPO'nun iddia ettiği gibi, Palme suikastinin "faili meçhul" mudur? Yoksa MİT ve SÄPO'nun satılık Türk ve İsveç basını eliyle yaymaya çalıştığı gibi Palme'yi PKK mi vurdu? Vur emrini APO mu verdi? Yine, yoksa CIA ve Amerika'nın Sesi'nin işaret ettiği gibi bu, ol melun "terörizm"in işi midir? Sahte birtakım failler kaydetmek, gerçek failleri gizlemeye yeter mi?

Tüm bunlar, suikastın usta tezgahçıları tarafından bilerek "arap saçına" döndürülmüş olsa bile teşhis edilemeyecek, cevaplandırılamayacak şeyler değildir.

PALME OLAYI NASIL GERÇEKLEŞTİRİLDİ?

Bu noktada çok kısaca da olsa "Papa olayı"nı hatırlamakta yarar var;

Herkes çok iyi bilmektedir ki, M. Ali Ağca başlangıçta bir faşist militir. Süreç içerisinde MİT ve CIA'nın ortak çabaları ile profesyonel bir eylemci olarak yetiştirilmiş, Türkiye'deki meşhur "kontr-gerilla"nın bir elemanı olarak faaliyete geçirilmiştir. Bu gerçek, bizzat bir MHP yöneticisinin mahkemedeki açıklamaları ile belgelenmiştir. Kendisine M. Ali Ağca'nın MHP elemanı olup olmadığı sorulduğunda bu sorumlu, **"Hayır o bizim değil, Ersin Paşa'nın adamıdır"** diye açık itirafta bulunmuştur. Sözünü ettiği kişi, Konsey üyesi eski Orgeneral Nurettin Ersin'dir. Ve bu ünlü faşistin kontr-gerillanın başı olduğu; yine Ağca'yı hapisten kaçıranın da bu kontr-gerilla olduğu herkesce bilinmektedir.

Gerçek bu olduğu halde, daha sonra olayın tezgahlayıcılarını ve bunların amaçlarını gözlerden saklayabilmek için, kamuoyunun gündemini aylarca ve yıllarca meşgul eden, nasıl şarlatanca bir senaryonun sergilendiği herkesin gözleri önündedir. Fakat yıllar sonra da olsa sonuçta her gerçeğin durumunda olduğu gibi, burada da gerçek daha fazla örtbas edilememiş, CIA ve MİT, Bulgarları da işin içine karıştırmış olmaktan ötürü daha da rezil olarak, sonuçta dolaylı da olsa pisliklerine sahip çıkmak ve temizlemek zorunda kalmışlardır.

Peki, neydi o zaman Papa olayının özelliği; MİT ve CIA böyle bir olayı niçin tezgahlamışlardı? Çok kısaca özetlersek amaç, bugün artık iyice açığa çıktığı gibi; o dönemde yeni gerçekleştirilmiş olan 12 Eylül sömürgeci-faşist darbesi ile, dünya çapında karşı-devrimci terörü şaha kaldırmaya çalışan Reagan yönetiminin çabalarına haklılık ve inandırıcılık kazandırmaktı. "Terörizmin" dehşetini, Papa'nın şahsında en geri kesimlere kadar, geniş bir biçimde duyurarak, kendi "karşı-devrimci atak"larını, buna karşı gelişen bir olay olarak göstermek; böylece, artık onsuz edemeyecekleri dizginsiz sömürü ve baskı politikalarını gözlerden gizlemek; halk ve dolayısı ile bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm düşmanlıklarını örtbas edebilmekti. Ama kullandıkları araç, Ağca gibi profesyonel bir unsur da olsa, bu karşı-devrim şebekeleri sonuçta kendilerini de, amaçlarını da ele vermekten kurtulamadılar.

Bu kez bu şebekelerin işinin daha da kötü gittiği anlaşılmaktadır. Yine gelişmelerden öyle anlaşılmaktadır ki, karşı-devrimci terör odaklarının eyleminde, daha başında beklemedikleri bir terslik, bir başarısızlık olmuştur. Olaydan sonra başta SÄPO olmak üzere, bu güçlerin sergilediği tereddüt ve panik, bunun bir ürünüdür. Olay sonrası gelişmelerde ortaya çıkan tutukluk ve kopukluk, gösterime hazırlanmış bir filmin daha başında bir yerlerde kopması gibi bir durumu sergilemektedir. Oysa SÄPO'nun utangaç bir biçimde sahneye sürdüğü bazı figüranların durumundan ve adeta "Sürç-ü Lisan" kabilinden yaptığı açıklamalardan anlaşılmaktadır ki, aslında senaryo hiç de kötü hazırlanmamıştır(!). Ama bu senaryonun gündeme girmesi ve kendisinden bekleneni tümüyle verebilmesi için, sadece Olof Palme'nin öldürülmesi yetmez; aynı zamanda Bayan Palme'nin de ölmesi gerekirdi. Buna girişilmemiş değil. Ama görünen o ki başarılamamış. Eğer Bayan Palme öldürülebilse idi; olaydan sonra peşpeşe yapılan açıklamalarda telaşla sözü edilen ilk görgü tanıkları, olup-biteni arabalarının içinden izleyen İsveçli iki masum genç kız; yine varlığı birkaç gün sonra duyurulan ve üstelik rassam olan bir başka kadın, muhtemelen bir Ortadoğulu ve hatta Kürt tipi tarif edeceklerdi. Ve işte bu, hazırlanan komplonun gündeme sokulması için adeta bir başlama noktası olacaktı. Ama ortada bir terslik olduğu gözleniyor. Bayan Palme yediği kurşunla ölmeyince, olayın birinci elden tanığı olarak, katilin değil Ortadoğulu tipi, herhangi bir Avrupalı tiple bile karıştırılması mümkün olmayan bir İsveçli olduğunu saptıyor. Üstelik bununla da kalmıyor, onu daha önce de gördüğünü, tanıdığını, fakat kimliğini tamamen çıkaramadığını söylüyor. Durum böyle olunca, failin İsveç ve özelde de SÄPO ailesinden olduğu daha başından uç veriyor.

Daha önce tamamen farklı bir biçimde, olayın PKK tarafından yapıldığını iddia edecek tarzda hazırlanmış olan komplo, ortaya çıkan duruma rağmen KUKH ve öncüsüne maledilebilir miydi? Elbette ki bu artık mümkün değildi. Ya da böyle bir şeyde ısrar edilmesi halinde, başta SÄPO olmak üzere bu karşı-devrim şebekesi yakayı iyice ele verecekti. Çünkü bunun için her şeyden önce Bayan Palme'nin gözüyle gördüğü katilin sarışın, mavi gözlü, klasik bir İsveçli tipi değil de (saç vb. boyanmış olsa bile bu tip kolay kamufle edilemez), özellikleri belli bir Ortadoğulu ve hatta Kürt tipi olduğuna ikna edilmesi, ya da bunu kabul etmesi için tehdit edilmesi gerekirdi. Bu ise, belli bir düzeye sahip, yine belli bir güce dayanan, bazı gelenek ve anlayışlara bağlı, üstelik acılı bir insana, eğer şebekenin kirli faaliyetlerine ortak olmak istemiyorsa kolay kabul ettirilebilecek bir şey değildir. Daha da ötesi böyle bir durumda, olaydan SÄPO ve ortaklarının sorumlu oldukları belgelenmiş olacaktır. Ortaya çıkan yeni durum karşısında "kendi kazdıkları kuyuya düşen" şebeke mensupları, kamuoyunun açıkça gözlediği gibi, şaşkına döndüler. CIA ve MİT'in, SÄPO'nun gösterdiği beceriksizlikten ötürü kendisini epeyce haşlamış oldukları muhakkak; ayrıca İsveç ve Türkiye'deki satılık basın, daha altı ay önceden komployu yürüten güçler olarak, Türkiye'de Milliyet ve Tercüman; İsveç'te Svenska Dag Bladet vb. eliyle olayın ertesi günü, bundan PKK'nin sorumlu olduğunu flaş bir haber olarak patlatmaya hazırlanırken, yani tam kendilerini hazırlamış, ağızlarını doldurmuş konuşmaya başlayacakken, o, önünde her zaman "süt dökmüş kedi"ye döndükleri "gizli güçlerin" kocaman eli ağızlarına kapandı. Bir türlü inanamadıkları bu sonuç karşısında özellikle de MİT'in azgın uşakları, asi davrandılar. Ve artık iş işten geçmiş, dolayısıyla umutsuzca da olsa, durdukları yerde bir kaç kez "Katil Apo'cular" diye tepinmekten kendilerini alamadılar. Ama yapılan gaf öylesine büyüktü ki, bunu asla daha ileriye götüremezlerdi. Nitekim böylesi iddiaları bir iki kez geveleyenler oldu ise de, satılık basın bir yandan ağızlarını kapatmakta ısrarlı "gizli elin" yarattığı sıkıntı, öte yandan aylarca öncesinden hazırladıkları komplonun suya düşmesi ve üstelik emperyalizme bu kadar hizmet sunan bir elemanlarını hiçbir işe yaramadan harcamak zorunda kalmaları karşısında gözleri dışarıya fırlamış, elleri ise böğürlerinde kenetlenmiş olarak gelişmeleri uzaktan seyreder durumda kala kaldılar.

Şimdi özellikle son yıllarda tam bir "zehir hafiye" rolüne soyunmuş olan İsveç gizli polisi ne yapacak? Bol bol konuşmaya alışmış İsveç basınının ve dünya kamuoyunun dile getirdiği onlarca haklı soruya nasıl cevap verecek? Örneğin, Olof Palme vurulduğu gece niçin korumasızdı? Palme'nin belli bir süreden beri korunduğu halde, o gece korumasız olduğunu, korumayı sağlamakla görevli İsveç güvenlik sorumluları ve yakın çevresi dışında kim bilebilir? Yine, örneğin Semir isimli adi bir provakatörün öldürülmesi olayında çok kısa bir sürede duruma müdahale edip, her türlü yakalamayı yapabilen İsveç polisi, koca Başbakanlarının öldürülmesi gibi bir olayda, niçin saatlerce ortalarda görünmedi? Olay yerine niçin geç geldi ve arama ve taramalarını niçin böylesine gönülsüzce, şaşkın ve gevşek yürüttü? Bu durum İsveç basınında daha ilk andan başlayarak tepki ile karşılandı ve İsveç'teki gerçekten demokrat ve ilerici kamuoyuna, olayın altındaki bit yeniği, yani SÄPO'nun parmağı konusunda ilk ip uçlarını verdi.

İsveç polisinin olay sonrasındaki ve halen de süren tutumu, geniş güçlerce bir şaşkınlık konusu ya da çeşitli soru işaretleri yaratan davranışlar olarak görülebilir. Ama bunlar, SÄPO'nun düştüğü durumda kendi mantığına uygun şeylerdir. Ve o, bundan başka bir şey de yapamazdı.

SÄPO, eylemi böylesine başarısızlığa uğrayınca artık işleri ağırdan almak ve failin kaçmasına olanak sağlamak zorundadır. SÄPO, çözümsüz, şaşkın ve dirayetsiz bir durumda kalmıştır. Çünkü olayın önemli şahidinin yaşaması ne-

deni ile PKK'yi suçlama olanağını yitirmiş, diğer güçleri suçlasa da artık inandırıcı olamayacağını anlamıştır. İşin içinden sıyrılmak için yeni bir senaryo hazırlayıp piyasaya sunması ise açık ki kolay bir iş değildir.

Artık onun yapabileceği tek şey oyalama kabilinden bazı gözaltına alma ve tutuklamalar ile olayla ilgilendiği, görevini yaptığı görüntüsünü yaratmaya çalışmak, Ağca gibi güvenilir bir maşa buluncaya kadar, hiç kimseyi doğrudan suçlamamaya; hele hele dava konusu haline getirmemeye, bunun için de hiçbir kimseyi olayın faili olarak tutuklamamaya çalışarak; böylesini bulmaması halinde, uzun oyalamaca içinde meseleyi "kim vurdu"ya getirme yoluna gitmektir. Onun sahte bir fail bularak bu işin içinden sıyrılması çok güçtür. Çünkü "Papa olayı"nda tezgahlanan komplo başarılı biçimde işlediği halde, sonuçta olaydan sorumlu güçlerin ne denli teşhir olduğu gerçeği ortada iken, SÄPO'nun bunca beceriksizliği ile bunu göze alması zor görünmektedir. Son günlerde gizli polis yetkililerinin olayın "meslekten" bir kişi (yani polis) tarafından gerçekleştirilmiş olabileceği yolundaki açıklamaları ve daha sonra bir İsveçlinin tutuklanması, SÄPO'nun suçunu itiraf edip olayı üstleneceği anlamına gelmez elbette. Ama SÄPO, İsveç ve dünya sosyal demokrat çevreleri ile kamuoyunda kendisi hakkında oluşan endişe ve şüpheleri de bir ölçüde de olsa gidermek, bu arada hedef şaşırtmak ve kamuoyu nezdinde inandırıcılık kazanmak ve bu konuda dikkat etmek zorundadır. Çünkü ortaya çıkan durum ile SÄPO, sadece CIA ve MİT gibi uluslararası terörist güçlerle ortak kirli işlere girmek, komploculuk yapmak ve cinayet işlemek gibi suçlarından ötürü değil, olay anında ve sonrasında sergilediği şaşkın ve dirayetsiz tutumu yüzünden de sıradan vatandaşları nezdinde bile bir güven bunalımına yuvarlanmış; örgüt olarak prestiji beş paralık olmuş, toplumu üzerinde estirdiği ürkütücü havanın ise tam bir blöf olduğu iyice açığa çıkmıştır.

Açık ki, Palme olayının arkasındaki karşı-devrimci terör şebekeleri; yani CIA-MİT-SÄPO ortaklığı, olayı, bir "kim vurdu", bir "oldu-bitti" olarak kapatmaya çalışacak; ya da yeni sahte senaryolar ile işin özünü saptırmak ve böylece kendi girişimleri olduğunu örtbas etmek için ellerinden gelen tüm gayreti sarfedeceklerdir. Ama ilerici ve demokrat olduklarını iddia eden güçler ve kişiler, devrimci-demokratik kamuoyu ve başta İsveç olmak üzere dünya halkları bunu kabul mü edeceklerdir? Doğrudan varlığımıza kasteden, bizi hedef alan bir komplo olduğu için, KUKH ve PKK olarak biz, buna izin verebilir miyiz? Başta Palme olmak üzere, uluslararası sosyal-demokrasinin sayesinde ve onların kanatları altında nefes alıp-veren Türkiye ve Kürdistan reformist burjuva, küçük-burjuva güçleri, hiç olmazsa vefa borçlarını ödemek için bu cinayetin arkasındaki güçleri ve cinayetin amaçlarını açıklamayacak, bunun için çaba harcamayacaklar mı? Yoksa, daima "baskın çıkandan yana olmayı" bir yaşam ilkesi olarak benimsediklerinden, bu olayda da yine, hemen Reagan, K. Evren ve İsveç gericiliğinin yanında yer alarak "uluslararası terörizme" atıp-tutacak; el altından bu işi yine de PKK'nin yapmış olduğunu mu yaymaya çalışacaklar? Sosyal-demokrasinin kapısından ve fakat esasta halkımız ve mücadelemizin kanından ve canından yiyip-içmelerine rağmen, bunların, binbir görüntü altında da olsa, yine de bunu yapacaklarından hiç kimsenin şüphesi olmasın. Onlar da, bile bile gerçekleri örtbas edecek; doğruyu ortaya koymaktan ısrarla kaçınacaklardır. Çünkü bu gerçekler içinde öyleleri vardır ki, kendi işbirlikçi konumlarını ve Kürdistan ulusal kurtuluş direnişini tasfiye etmekteki rol ve çabalarını ayna gibi ortaya koymaktadır.

Tüm bu nedenlerden ötürü, esasta KUKM'ne ve onun öncüsüne karşı hiç de dostça bir tutum takınmadığı halde, "kaderin garip bir cilvesi olarak" Olof Palme'nin hayatına mal olan suikasti, perde arkasındaki tüm gerçekliği ile gözler önüne sermek ve bu olaydan çıkarılması gereken sonuçları en açık bir biçimde ortaya koymak, yine de bize düşmektedir(!).

OLOF PALME CİNAYETİ, KUKH ve PKK'Yİ DÜNYA KAMUOYUNDAN TECRİT ETMEK İÇİN HAZIRLANMIŞ BİR KOMPLODUR!

Aylarca öncesinden başlayan kampanya ve daha sonra ortaya çıkan gelişmeler, olayın bu biçimde tezgahlandırıldığını açıkça ortaya koymaktadır. İddialar buna göre hazırlanmış, olay da buna uygun planlanmıştır. Uluslararası karşı-devrim şebekelerinin yaymak istediği iddialara göre Palme'yi PKK öldürdü. "Neden?" diye soracak olanlara cevapları hazır: "PKK yöneticileri İsveç'e gitmek istediler, fakat İsveç buna izin vermedi de ondan." Yine, "İsveç'te iki kişinin öldürülmesi nedeni ile, PKK sempatizanlarının pasaportları 'terörist zanlısı' olarak ellerinden alındı da ondan." "Ayrıca PKK, İsveç'teki öldürme olaylarının faileri olarak tutuklanan Kürdistan yurtseverlerine ağır cezalar verilmesini de hoş karşılamadı!" Evet, senaryo bu iddialar üzerine oturtulmuştur ve eğer komploları tutsa idi, bu iddiaları diğer bir kısım iddialar ile süsleyerek, her gün ağızlarına sakız etmeye çalışacaklardı.

Bunlara, "bu koca koca yalanları niye söylüyorsunuz? Bir ulusal kurtuluş hareketi, hele hele Kürdistan gibi ağır sorunları olan bir davanın sahipleri, böylesi nedenlerle, eylem adına böylesi ahmaklıkları ne diye yapsın?" gibi mantıklı sorular sormanın fazla bir anlamı olmadığını biliyoruz. Çünkü onlar, Kürdistan sorununa ve ulusal kurtuluş hareketine, Kemalizmin inkarcı mantığı ile bakıyorlar. Dolayısı ile onu bir ulusal kurtuluş hareketi, siyasal bir kuvvet olarak görmek, tanımak bir yana; her türlü kötülük ve ahmaklıkla itham edip, uluslararası ilerici-devrimci kamuoyundan tecrite yönelerek, boğmak istiyorlar. Ama bunlar, daha Hareketimizin ortaya çıktığı ilk günden beri, bunu sağlamak için yürüttükleri tüm çabalara rağmen, hesaplarında yanıldılar. PKK ve KUKH, günümüzdeki şanlı gelişimini bu karşı-devrim çetelerinin her türlü imha çabalarını aşarak ortaya çıkardı. CIA, MİT, SÄPO vb. karşı-devrim güçlerinin bunu, kolay kolay sindiremeyecekleri ve de devrim güçlerince tümden ezilinceye kadar bu çirkef çabalarını umutsuzca da olsa sürdürecekleri açıktır. Fakat bu kendilerinin bileceği bir iştir; bildiklerini ve ellerinden geleni yapmaktan geri durmasınlar. Ne PKK ve KUKH ve ne de Kürdistan'ın cefakar halkı, bu savaşı ve zaferi kolay yollarla elde edebileceklerini hiçbir zaman düşünmediler; kendilerini aldatmadılar. Ama atıldıkları bu amansız kavgadan geri çekilmeyeceklerini ve zafer elde etmekteki kararlılıklarını, on beş yıla yaklaşan kan ve acıyla yoğrulmuş mücadeleleri ile dosta da düşmana da göstermişlerdir.

Evet, PKK'nin öncülük ettiği KUKH'nin, görülmemiş bir zulümle varlığını imhaya yönelen dünyanın en barbar yönetimi faşist Türk sömürgeciliğine karşı, meşru haklarını savunma temelinde devrimci şiddeti esas bir mücadele biçimi olarak benimsediği ve yürüttüğü bir gerçektir. PKK, bunun içeriğini, hedef aldığı güçleri, dayandığı tarihi, sosyal ve siyasal temeli başta programında olmak üzere, çok çeşitli biçimlerde açıklamış ve savunmuştur. PKK'nin her alanda olduğu gibi, bu alandaki politikasının Türk faşist sömürgeciliği ile suç ortaklığı içinde olmayan hiçbir güç tarafından yadırganmasına; hele hele nedenlenmesine olanak yoktur. PKK'nin, faşist Türk sömürgeciliğine karşı silahlı mücadele yürütme politikasını anlayışla karşılamak ve benimsemek için sosyalist olmaya gerek yoktur. İnsani değerlerden soyunmamış her fert (ister Kürdistanlı, isterse başka halklardan olsun) –eğer ülkemizin ve insanlığımızın ne halde olduğunu az da olsa görüyorsa– varlığımızı bile kabul etmeyen bir sisteme karşı varlık kavgamızı başka bir biçimde sürdüremeyeceğimizi; dolayısı ile bunun insani sorunlarımızı çözmek açısından bile kaçınılmaz olduğunu kabul edecektir.

Evet PKK, varlığını zorla ortadan kaldırmaya ve UKH'mizi, karşı-milli çeteleri kurarak provake etmeye çalışan güçlere karşı da varlığını korumak ve ulusal kurtuluşu zafere ulaştırmak için silahlı şiddet uygulamaktadır. Ama onun bunlar yanında, gerek ülke içi ve gerekse uluslararası alana ilişkin olsun, bilimsel bir tahlile dayanan, doğruluğu pratikte kanıtlanmış bir ittifak ve uzlaşma siyaseti de vardır. Yine "tarafsızlık" iddiasındaki güçlere ilişkin de, onları UKM'ne dost kılabilmek için, gerçeklerin en geniş biçimde ve israrlı açıklanmasına dayanan, ideolojik ve politik mücadele temelinde yürüttüğü bir ikna politikası da vardır. Bunu en başta da bu güçler bilmektedirler.

Kürdistan sorunu, PKK'nin yürüttüğü mücadele sonucu dost ve düşman tüm güçlere dayatıldığında, elbette ki onunla en yakından ilgilenenlerden biri de uluslararası sosyal-demokrasi (sosyalist-enternasyonal) ve Olof Palme'nin İsveç'i oldu. Bunların KUKH'ne dostça yaklaşmadıklarını söyledik, doğrudur. Daha da ötesi, iddia ettikleri gibi bu sorun karşısında "tarafsız" ya da "demokrat" da davranmadılar. Kürdistan halkının ve onun önder güçlerinin devrimci iradelerine müdahalelerde ve hatta dayatmalarda bulundular. Birtakım ilerici, demokrat ve hatta sosyalist maskeli burjuva, küçük-burjuva reformist güçleri, kendi çıkarları doğrultusunda hazırlayıp semirterek, Kürdistan sorununun çözümünde en fazla, "otonomi", "kültürel özerklik" olan planlarını hayata geçirebilmek ve NATO'nun ya da gücü TC egemenliğinin geleceğini kurtarmak için, KUKH'ni ve PKK'yi tasfiye amacı ile ortalığa saldılar. Bütün bunları yaptılar. Elbette ki PKK, onu bu denli hedefleyen bu dayatmaları kabul edemezdi ve etmedi de. Ama PKK'nin onların tüm bu çabalarına herhangi bir biçimde değil, kendisine karşı açık şiddet yoluna gitmedikleri sürece yukarıda ifade ettiğimiz gerçekleri açıklama, ikna; dayatmalara karşı ise, bu tutumu red, eleştiri ve teşhirle karşılık verdiği de yine ortadadır. Bu, PKK'nin bilinçlice seçtiği bir tutumdur. Ama İsveç gericiliği PKK'yi, bu komplonun içine çekmek için çok uğraştı. Bu amaçla PKK'yi aylar ve yıllar boyu kışkırttı. Onu en olmadık şeylerle itham edip, fütursuzca üzerine yürüyerek tüm bu yaptıklarına sert biçimde karşılık vermeye zorladı. PKK'yi ve onun şahsında KUKH'ni terörist bir hareket olarak damgalamak için, TC'nin sıkıyönetim komutanlıkları, mahkemeleri ve MİT'in düzmece ve düşmanca iddialarına dayalı sahte belgeler ve dosyalar düzenleyerek, PKK'yi, İsveç ve dünya kamuoyu nezdinde suçlu ve azgın "terörist" bir güç olarak tanıtıp, tecrit etmeye çalıştı. SÄPO, CIA ve MİT adına da üstlendiği, Palme'yi ortadan kaldırma görevini; KUKH'ne karşı bir komplo olarak düzenleyip bir taşla iki kuş vurmayı planlarken; bu alçakça planını da PKK'yi, "doldurușa" getirip ona uygulatmak istedi ve bunun için olağanüstü çaba sarfetti. Satılık basın yolu ile, altı ay öncesinden Palme ve PKK'ye yönelik olarak planladığı bu suikast ve komployu birarada yürürlüğe koydu. Ortaya attığı bu uyduruk iddia ile, SÄPO'nun MİT ve CIA ile kompIoya konu olan görüşmelerini daha rahat ve daha az dikkat çekici bir biçimde yürütmek için de zemin hazırladı. Bu arada, İsveç ve Avrupa'daki PKK sempatizan ve dostlarına yonelik takip, iftira ve saldırı kampanyasına da hız verildi. SÄPO, görevli bir kısım anlı-şanlı İsveç güzelleri(!), PKK sempatizanlarının üzerine gönderilerek (çoğu reformist şeflerin şahsında başardıkları kullanma yöntemi ile), Palme vb.'leri kendilerine hedef gösterilmeye çalışıldı. Ancak onlar, bu adi yöntemleri ve oyunları ellerinin tersi ile ittiler. Yine SÄPO, kendi araçları ile haber göndererek Hareketimizi, kimi ilerici yönetim, sosyalist ülkeler ve bizzat PKK'yi zor duruma sokacak tuzaklara düşürmeye çalıştı. Bu karşı-devrimci şebeke, İsveç'te iki hainin öldürülmesi dolayısı ile tutuklu bulunan iki yurtseveri, **"eğer Suriye, Yunanistan, Bulgaristan vb. ülkeler, kendi elçiliklerine sığınmalarını ve daha sonra da ülkelerine siyasi mülteci olarak kabul ederlerse, Kürdistan'ın (SÄPO'nun) bu iki kişinin hapisten kaçmalarına göz yumacaklarını, bunun için de elimizi çabuk tutup, bu fırsattan yararlanmamız gerektiğini; kendilerine iki gün içerisinde haber iletmemizi istediklerini"** belirtti.

Bu alçakça oyunlarıyla SÄPO, aklınca, PKK'nin bu olaylardan doğrudan sorumlu olduğunu ortaya çıkaracak, böylesi provakasyonlarla dünya kamuoyuna "bakın biz sadece PKK'nin 'terörist' olduğunu kanıtlamakla kalmadık; aynı zamanda bu 'terörist PKK'nin' arkasındaki 'terörist' devletleri de ortaya çıkardık" diyebilecekti. Ama PKK, siyasi uyanıklığı ve bir UKH'ni temsil etmekten doğan kanıtlanmış sorumlu tutumuyla, bu emperyalist küstahlara gereken "red" cevabını verdi. PKK'yi bir türlü oyuna getiremediğini gören İsveç gericiliği, adeta kudurmuşcasına tüm işbirlikçileri ile birlikte PKK'ye saldırmaya devam etti. Bu konuda İsveç sosyal-demokratlarından belli bir kesim ile uşak Kürt ve Türk burjuva, küçük-burjuva güçlerini de alabildiğine kullandı. Bunlar içinde Kürt Kemal'in çabaları anılmaya değer olanların başında gelmektedir. Bu iflah olmaz unsur, daha birkaç yıl öncesinden kendisini İsveç gericiliğinin bu ve benzeri komplolarına malzeme üretmeye adamıştır. Bu unsurun, "Devrimcilik mi Terörizm mi?" kitabını kimin adına ve hangi amaçlarla hazırladığı şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır. Bunlarla birlikte SÄPO için bir "özel hizmet bürosu" gibi çalışan Süleyman'ın başını çektiği provakatör çetenin, işgüzar yalanları ile kendine inananları bile zor durumda bırakan süper çabaları da SÄPO'nun en fazla kullandığı durumlardan biridir. SÄPO'nun, İsveç sosyal-demokrasisi içerisinde, komplolarına alet ettiği kesimin durumu ve bunun anlamına ise özel olarak dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, SÄPO'nun giriştiği komplonun, "iç hesaplaşmaya" ait yönünü en çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır. İsveç'te son yıllarda belirginleşen saldırgan karşı-devrimci odaklaşmanın bir ucunun Sosyal-Demokrat Parti'ye uzandığına ve burada da bir anlamda, bir ayrışma olduğuna şüphe yok. PKK'ye yönelik olarak hazırlanan komplo içerisinde son derece bilinçli, ısrarlı ve aktif rol oynamalarından açığa çıktığı gibi, Sosyal-Demokrat Parti içinde bulunsa ve hatta onu ileri düzeyde temsil etseler de, bir kısım unsurlarının bu karşı-devrimci odaklaşma içinde yer aldıkları kesindir. Bunlar içerisinde halen İsveç Göçmenler Bakanı olan Anita Gradin adlı bayan, bu anlamda dikkatleri en fazla üzerine çeken bir unsurdur. Bu bayanın, SÄPO'nun nasıl kör bir maşası olduğu, bundan aylarca önce, İsveç TV'si tarafından bile teşhir edilmişti. PKK sempatizanlarına yönelik gayri-kanuni ve gayri-ahlaki iddia ve uygulamaları ile SÄPO'nun, Palme'nin katledilmesini de içeren KUKH'ne yönelik komplosuna zemin hazırlayıp, "te-

rörist" vb. suçlamaları ile PKK'yi tahrik ederek yönetimin üzerine çekmeye çalışan bu bayanın, SÄPO'nun denetiminde olduğu İsveç kamuoyunca da önemli oranda bilinmektedir. Fakat bu unsurun rolü bu kadarla sınırlı değildir. Onun, SÄPO'nun uluslararası diğer iki cinayet şebekesi ile ortaklık halinde Palme'yi katletme olayından da haberdar olması ve hatta bunda bazı roller oynaması olasılığı da yüksektir. Bu bayan, Palme'nin katledilmesinden çok kısa bir süre önce, hiçbir ciddi gerekçesi olmadığı halde aniden Türkiye'yi ziyaret etti ve bir-iki gün içinde de geri döndü. Bu ziyaretin anlamı ve içeriği konusunda hiçbir akla yatkın açıklama yapılmadı; yapılamazdı da. Çünkü, dünyanın bir ucu olan İsveç'te, politik mülteci olmadan yaşayan ve dolayısı ile İsveç ve Türkiye'nin, sorunlarını ortak olarak görüşmek ve çözüme bağlamaktan sorumlu oldukları Türkiyeli sayısı birkaç bini geçmez. Herkes bilir ki, böylesi durumlarda, sorunlar bakanlar düzeyinde değil; olsa olsa bazı küçük teknik heyetler düzeyinde ele alınır ve çözülürler. Politik mülteci olarak bu ülkede bulunanların durumları ile ilgili olarak ise görüşülemeyecek tek yönetim, bu insanların zulmünden kaçtıkları yönetimdir. Politik mülteciler hakkında bu yönetimlere bilgi verilemez veya durumları ile ilgili olarak bunlarla tartışılıp, görüş alış-verişinde bulunulamaz. Böylesi bir durum, BM'lerin mültecilerle ilgili kararlarına ve bu konudaki yerleşik ahlaki sorumluluk ve kurallara aykırıdır. Yasal olarak böyle bir şeyi görüşme konusu yapamayacaklarına göre, görüşmelerinin gündemini esas olarak, MİT ile ortak yürütükleri, KUKH'ne yönelik komplonun oluşturduğu kesindir. İsveç'in tutarlı ilerici ve demokrat çevrelerinin ileride bu komplodaki rolü nedeni ile bu bayanın kulaklarından tutup, SÄPO'nun planı suya düştüğünden beri ısrarla boş bıraktığı sanık sandalyesine oturtmaları, hiç de uzak bir ihtimal değildir. Kaldı ki, onun da ötesinde bu, o ilerici demokratlar ve Palme'ye gerçekten bağlı sosyal-demokratlar için bir görev; bir borçtur da.

Evet, PKK ve önderlik ettiği KUKH, bütün karşı-devrimci çaba ve saldırılara ve yine bunun sol'dan destekçilerinin çarpıtma ve engelleme faaliyetlerine rağmen, düşmanın oyunlarına gelmemiş, bu oyunları ve hazırlanan komploları aylarca ve hatta yıllarca öncesinden açığa çıkarıp teşhir etmiştir.

Herkes şunu iyi bilmek ve kafasına yerleştirmek zorundadır ki, PKK yürüttüğü büyük mücadelesinde doğal olarak bazı yetersizliklere düşse bile, politika alanında kafası son derece net bir harekettir. Bundan ötürü de hiçbir güç ne kadar "cin" geçinirse geçinsin, ona hedef şaşırtamaz. Ve kendi amaçlarını dayatamaz. Hele bunu, bu olayda olduğu gibi komplolarla sağlamaya çalışırsa, ibret verici bir tarzda yaşandığı gibi, yaptığı iş, karşısındakinden önce kendi ayaklarına dolanır.

PKK, stratejisi ve taktikleri bilinen bir harekettir. O, mücadele taktiklerini stratejik amaçlarına uygun olarak belirler. Stratejisini zafere götürmeyecek hiçbir mücadele ve örgütlenme biçimi, PKK'nin taktik platformunda yer alamaz. O, özellikle bu alandaki planlama ve uygulamalarında son derece bilinçlidir. PKK'nin uluslararası ortamı nasıl güçlü ve devrimci bir tarzda değerlendirdiğini, Kenan Evren ve şürekası ile arkasındaki güçler, dolaylı da olsa her gün itiraf etmektedirler. Onun, hele hele karşı-devrim güçlerine kolay malzeme sunmayacağı, uluslararası alanı bundan sonra da en devrimci bir tarzda UKM'mizi güçlendirecek bir alan olarak değerlendirmeye devam edeceği, en başta da bu komplocu şebekelerce iyi bilinmelidir. Bu anlamda, PKK'nin, Palme'nin öldürülmesi olayı ile hiçbir bağlantısının olamayacağı, ardniyetli olmayan herkesin rahatlıkla tespit edebileceği bir husustur.

PKK ve KUKH açısından gerçek budur. Ama CIA, MİT ve SÄPO açısından hiç de böyle değildir. Onların gerek tek tek ve gerekse ortaklaşa olarak, böyle bir cinayeti işlemek için birçok nedenlerinin olduğu açıktır.

OLOF PALME CİNAYETİNİN ARDINDAKİ GERÇEKLER NELERDİR? PALME'Yİ KİMLER, NEDEN ÖLDÜRDÜLER?

Olof Palme, CIA tarafından öldürüldü. Çünkü; Reagan'ın yürüttüğü politikada Palme gibilerine yer yoktur. Reagan dönemi, emperyalizmin, dünya çapında çelişkilerini tamamen zor yöntemi ile çözümlemeye çalıştığı; bu nedenle de, dünyanın her yerinde askeri darbeler ve müdahalelerin birbirini izlediği, reformcu politikaların itibar görmediği, hatta engel sayıldığı bir dönemdir. Nitekim, Reagan yönetiminin şövalyeleri andıran işbirlikçileri, dünyanın her yerinde, bu reformcu, liberal geçinen burjuva kanatlara darbe yaparak yönetime el koydular. Oysa Palme ve başkan yardımcılığını yaptığı sosyalist-enternasyonal, Reagan yönetimi ve işbirlikçisi faşist rejimlerin sıkıntılarına fazla aldırmadan, kendi reformist politikalarını dayatmakta ve bu arada yandaşları olan güçleri fazla ezdirmemek için kararlı bir tutum takınmaktadır. Devrimci siyasal bilimde bu, izahını emperyalist güçler, kanatlar arasındaki çelişkide bulur; ki bu hiç de küçümsenecek bir çelişki değildir. Geçmişte bu çelişki, iki dünya savaşına ve milyonlarca insanın kırılmasına neden oldu. Şimdi bunun bazı lider kadrolarının hayatına mal olması hiç de şaşırtıcı değildir. Eğer kafalar burjuvazinin sahte demokratizmi ile bulanmamışsa, böylesi gelişmelerin her an olabileceği rahatlıkla saptanabilir.

Kaldı ki, Palme'nin, CIA'nın özel düşmanlığını kazanmasına yolaçan, ABD politikalarına karşı yürüttüğü kişisel eylemleri de vardır. 1960'lı ve 70'li yıllar boyunca Palme, ABD'nin hem Vietnam ve hem de Küba'ya yaptığı müdahalelere açıkça karşı çıkmış, buna karşı yürütülen kampanyalara liderlik etmiştir. Palme'nin İsveç'i, yeni doğan Küba ve Vietnam yönetimlerini ilk tanıyanlar arasındadır ve bu ülkelere yatırım yapmayı kabul eden ender ülkelerden biridir.

Palme'nin, CIA açısından işlediği en büyük günahlardan biri de, Reagan yönetiminin kapitalist-emperyalist bloku kendi önderliğinde NATO vb. saldırgan paktlarda birbirine kenetleme ve karşı-devrimci terör temelinde dünya çapında dengeyi lehine çevirme çabalarına karşın, Palme ve önderliğini yaptığı eğilim, "tarafsızlık", "bloksuzluk", "silahsızlanma" vb. politikaları ısrarla savunmakta ve bu yönlü çabalar yürütmekteydi. Bu, Reagan kanadının en fazla öfke duyduğu eğilimlerden biridir. Örneğin, İspanya'nın NATO'da kalıp kalmamasını tespit için yapılan referandumun NATO'dan çıkma ile sonuçlanabileceği ihtimalinin, emperyalizmin saldırgan kanadını ne kadar rahatsız ettiği ve sonuçta İspanyol halkının açık muhalefetine rağmen, bir avuç uşak politikacı eliyle ve çeşitli dalaverelerle, NATO'da kalmalarına nasıl karar verildiği bilinmektedir. Ayrıca ABD Dışişleri Bakanı, referandum sonuçlarını yorumlarken, **"eğer olumsuz bir sonuç çıksa idi bu, NATO için siyasi bir darbe olurdu. Örneğin, NATO bünyesinde bloksuzlaşma eğilimlerinin gelişmesine yol açabilirdi"** diyerek bu yönlü korkusunu ortaya koymuştur. Bunun yanında Yunanistan Başbakanı Andreas Papandreu'nun açıkladığı gibi, Palme'nin öldürülmeden bir gün önce imzaladığı belgelerden biri, uzun zaman çalışmalarına katıldığı Silahsızlanma ve Barış görüşmesi idi. Palme, ABD'nin karada ve havada tam bir korsanlık yürüttüğü bir dönemde, Stockholm'ü Avrupa'nın güvenliği ve silahsızlanma kararlarının tartışıldığı; bu amaçla her iki sistem temsilcilerinin sürekli görüşmeye çekildiği bir büyük müzakere sahasına dönüştürmüştür. Bu durum, elbette ki Reagan'ı oldukça rahatsız etmekteydi.

Ayrıca gerek İsveç'in yeni başbakanı ve gerekse çeşitli sosyal-demokrat çevreler, Palme'nin öldürülmesinde onun bu politikasının yarattığı rahatsızlığın rol oynadığını, çeşitli biçimlerde dile getirmekte, dolaylı da olsa, CIA'nın oyunlarına işaret etmektedirler. Bu açıdan yeni İsveç Başbakanının, **"Palme'nin önderlık yaptığı tarafsızlık politikasından ayrılmayacağını"** ifade etmesi, oldukça dikkat çekicidir.

Son bir hususu daha belirtmek gerekirse; Reagan yönetimi dünya çapında sürdürdüğü karşı-devrimci terör politikasında, artık inandırıcı olamamakta, özellikle Avrupa yönetimleri içindeki yandaşı güçleri, çabalarına rağmen bu politikaya fazla alet edememektedir. Nikaragua ve son Libya örneğinde açıkça ortaya çıktı ki onun, halklara, ilerici-devrimci güçlere dayattığı karşı-devrimci şiddet politikasında, TC vb. çürümüş işbirlikçi yönetimler dışında kendisini destekleyecek bir güç kalmamıştır. İşte bu nedenle de "uluslararası terörizm" adını verdiği kendi icadı bir tehlikeyi, en başta da sosyal-demokratlara dayatarak; bu tehlikeyi, onların ta yüreklerine kadar hissettirerek, kendi politikasına kazanmayı amaçlamaktadır.

Olof Palme'nin, reformist ve büyük oranda da tasfiyeci amaçlarla da olsa, Kürdistan sorununa el atması, onunla uğraşmaya kalkması; bunun ateşle oynamak olduğunu, özellikle de gözbebeği TC'yi derinden sarsacak; bölge, hatta dünya çapında gelişmelere yol açacak girişim olduğunu iyi bilen Reagan'ın tepesini attırmıştır.

İşte tüm bu nedenlerle CIA, Olof Palme'yi böylesine vahşi bir biçimde devirmekten çekinmemiştir.

Olof Palme'yi MİT öldürdü. Çünkü; Palme her şeyden önce Türk sömürgeciliğinin asla kabul etmeyeceği bir şey olarak, Kürt sorununa el attı. Bununla birlikte Palme, Türkiye'de de reformist liberal bir yönetimin işbaşına gelmesini savunuyor, Ecevit vb. işbirlikçilerinin yeniden siyasal bir kuvvet haline gelmesi için çaba harcıyordu.

Palme gibileri, Türkiye ve Kürdistan üzerinde bu tür hesaplar yürütürken, öyle anlaşılmaktadır ki Türkiye'nin ve özellikle de Türk egemenliğinin gerçeklerinden önemli oranda habersizdirler. Türk egemenlik sistemi, sosyal-demokrasinin Kürdistan sorununa gösterdiği ilgiyi reformist amaçlarla da olsa hoş karşılayamaz. Hele hele "kültürel özerklik" vb. ile de sınırlı kalsa, çözüm önerileri ile ve bir çözümleyici güç olarak ortaya çıkmalarını asla kabul edemez; buna izin veremez. Peki Palme ve sosyalist-enternasyonal, Türk sömürgeci egemenliğine düşman mıdırlar? Kendi reformist politikalarını dayatmakta neden böyle ısrarlı davranmaktadırlar?

M. Kemal, Osmanlı Sultanlığına ve sömürgeci egemenliğine ne kadar düşman idiyse, bunlar da TC'ye ve sömürgeciliğine o kadar düşmandırlar. Yine M. Kemal ve dayanakları, Osmanlı Sultanlığının üzerine cumhuriyet ve "demokrasi" elbiselerini niye giydirdilerse; onu niye biraz restore etme, allayıp-pullama ihtiyacı duydularsa, bunlar da o nedenlerle; yani, bu rejimi ve onun sömürgecilik sistemini biraz çağın gereklerine uydurma, modernize etme istemiyle bunu yapmaktadırlar. Şüphesiz ki bundan, bu güçlerin TC'ye karşı oldukları sonucu çıkmaz. Kaldı ki, Palme'nin kendisi bile birkaç kez uluslararası toplantılarda açıkça dile getirdi ki, onlar, 12 Eylül askeri-faşist darbesine de karşı değildirler. Daha da ötesi, Türkiye'de böyle bir darbe yapılacağından çok önceden haberdardılar ve KUKH ile Türkiye

Devrimci-Demokratik Hareketinin ezilmesi noktasında, bu darbeye yeşil ışık yakmış; darbeden sonra da hiçbir zaman ona karşı, kendilerine atfettikleri "demokrat" sıfatına yakışır, tutarlı bir tavır takınamamış, daha da ötesi rejimin yıpranmasını önlemek için çoğu kez aksi yönde tutum takınmışlardır.

O halde sorun nerededir? Şuradadır ki; dünya emperyalizminin Reagan kanadı ve onun işbirlikçisi faşist yönetimler, bu arada özellikle de faşist Türk sömürgeciliğinin, kapitalist-emperyalist sistemin ve onun sömürgecilik politikasının artık, barışçıl vb. yollardan sürdürülemeyeceğini, ayakta kalmanın tek koşulunun sömürü ve zor yöntemlerini at başı bir biçimde sonuna dek sürdürmenin zorunlu olduğunu öne sürmeleri ve bunu uygulamaktaki kararlılıklarına karşın; uluslararası sosyal-demokrasinin bu politikalarla belli bazı sorunların çözüleceğine katılmakla birlikte, bunda sonuna kadar ısrar edilmesi halinde ciddi tehlikeler yaratacağını, halk devrimlerinin kaçınılmaz biçimde alternatif haline geleceğini, bunun için de sosyal-demokrat ya da liberal ara modellere, uzlaştırıcı ve aldatıcı politikalara da gereken ağırlığın verilmesinin şart olduğunu öne sürmekte ve bunu hayata geçirmekte ısrarlı davranmaktadırlar.

Ama açıkça söylemek gerekir ki, sömürgeci-faşist kanat, kendi mantığı içinde daha tutarlıdır. Palme vb.'lerinin politikalarını, özellikle de Kürdistan açısından hayata geçirmenin olanağı yoktur. Palme ve sosyal demokratlar, Ecevit'in alternatif olmasını, bu arada Kürt sorununu da, öncelikle böylesi bir sorunun varlığını kabul ederek, "kültürel özerklik" vb. temelinde çözümlemelerini istiyorlar. Ama bunu, Türk burjuvazisinin kabul edemeyeceğini –belki gizli bazı anlaşmalara varmış olabilirler ama– bugüne kadar Ecevit'e Kürtlerin varlığını bile söylettirememelerinden kendileri de anlamış olmalıdırlar. Fakat bunlar aşırı ölçüde hayal-peresttirler. Oysa Türk burjuvazisi, böyle bir şeyi kabul edemez; ettiği an TC için her şey biter. Türkiye'de böylesi gelişmelerin ancak devrimle gündeme gelebileceğini, Türkiye'nin ekonomik, sosyal, siyasal ve tarihsel gereklerine gözlerini kapamayan herkes artık görebiliyor. TC egemenliği altında böylesi alternatifler yaratılamaz.

Nitekim, Türk faşist-sömürgeci rejimi, Palme'nin öncülük ettiği alternatif yaratma ve Kürdistan için reformist çözümleri gündeme sokma çabalarına karşı tavrını, Palme'nin hayatına kastederek, kendi tarihi ve sınıfsal üslubuna uygun bir biçimde ortaya koymuştur. Bu tavır, aynı zamanda 88'lere Palme'nin ve uluslararası sosyal-demokrasinin desteğinde böylesi bir rolle çıkmaya hazırlanan Ecevit vb.'lerine de açık bir tehdit anlamına gelmektedir. Türkiye'de ve özellikle Kürdistan'da –eğer icazetli ve sahte değilse– gerçek anlamdaki en sıradan demokratik ve devrimci gelişmenin bile açık bir karşılıklı çatışma içinde belirleneceğini bir türlü anlamak ve kabul etmek istemeyen iflah olmaz tüm kafaların, Palme'nin öldürülmesi ile aynı zamanda doğrudan kendilerine de verilmiş olan bu dersten hiç olmazsa şimdi biraz sonuç çıkarmış olduklarını umalım.

Bütün bu nedenlerle birlikte MİT'i böyle bir cinayeti tezgahlamaya götüren en temel neden, Kürdistan sathında yürüttüğü her türlü imha ve saldırıya; yine her türlü özel savaş yöntemi ve adi yıpratma çabasına rağmen, PKK önderliğindeki KUKH'nin, kendisini, bir "ulusal kurtuluş sorunu" olarak dünyanın gündemine dayatmasıdır. Bu olgu karşısında paniğe kapılan TC, PKK'yi "cani", "terörist" olarak lanse edip, onun şahsında KUKH'ni desteklenmemesi gereken tehlikeli bir hareket olarak tanıtabilmek için, elini Palme'nin de kanına bulamaktan çekinmemiştir.

Bu, aynı zamanda emperyalizmin ve işbirlikçilerinin devrimci kurtuluş hareketlerini bastırma ve imha etmekte kullandıkları en temel yöntemlerden biridir. Sömürgeci-faşist Türk yönetimi, kendi kaba inkarcı mantığı ile son derece uyuştuğu için, bundan sonuna kadar yararlanmakta tereddüt göstermemiştir.

Olof Palme'ye kurşunu sıkan SÄPO'dur! Dünyanın bir ucunda olduğu için herkes, İsveç'te olup bitenleri bilemez belki; ama, hiç olmazsa İsveçliler çok iyi bilmektedirler ki, sadece iç güvenlik birimleri ve istihbarat kurumları değil, İsveç genel kurmayı da 70'li yılların sonları ve 80'li yılların başlarından bu yana, ağırlıklı olarak, başta CIA ve Pentagon olmak üzere, uluslararası karşı-devrim odakları ile alabildiğine bütünleşmiş ve önemli oranda bunların hizmetine girmiştir. 80'li yılların başlarında İsveç'in tarafsızlık politikasını bozacak şekilde CIA ve Pentagon'la gizli birta-

Devamı Syf: 22'de

PKK HİLVAN-SİVEREK DAVASINDA HALKIMIZ BERAAT ETTİ
SÖMÜRGECİ-FAŞİST TC'NİN MAHKUMİYETİ İSE KESİNLEŞTİ

Baştarafı Syf: 1'de

len mücadele, gerçekte günümüz Kürdistan'ında yaşanan gelişmeleri çapı daha dar da olsa çok daha önce kendi bünyesinde ortaya çıkarmıştır. Daha sonra Kürdistan genelinde yaşanan "kıyamet", 1977-78'de ilk defa Hilvan-Siverek alanında kopmuş ve Kürdistan insanı "mahşeri", gerçekte bu tarihten sonra ve en başta da bu alanda yaşamıştır.

İnsanlığın gelişim sürecinde ulusların ve sınıfların tarihinde öyle mücadeleler vardır ki, sonuçta kesin bir zafer elde edilmemiş olsa bile, gelişmelerin yönü ve hemen tüm özellikleri ile gelecek, bu mücadelelerde, kendi gerçeklikleri tarafından belirlenmiş olan tarafların durumunda önemli oranda ortaya çıkar ve somut bir biçimde yaşanır. Bunlar öylesi mücadelelerdir ki, bir ulus ya da sınıfın, amaçlarını ve gücünü böylesi bir sınavdan geçirmeksizin zafere doğru ilerlemesi fazla olanaklı değildir. Bu süreçler çoğu zaman gelişmeler tarafından zorla dayatılırlar. Paris Komünü, işçi sınıfının iktidar kavgasında böylesine özelliklere sahip, tarihsel önemde somut bir örnektir. Bu görkemli mücadele belki proletarya devrimi meselesini tümden çözümleyememiş ve proletarya iktidarını kalıcı kılamamıştır ama, taraflar ve geniş emekçi yığınlar programlarını ve güçlerini böylesine zorlu bir mücadele içerisinde uygulamaya sokmuş, kendilerini sınamış, gelecek, her iki taraf açısında da elle tutulur bir tarzda, ortaya çıkan somut gelişmeler ortamında görülmüş ve yaşanmıştır. Nitekim bu büyük girişim arzulanan zafere ulaşmış olmasa da, daha sonraki muzaffer proleter devrimleri için gereken dersleri ve birikimi önemli oranda ortaya çıkarmış, emekçi kitlelerin kendine olan güvenini yaratmış ve zaferin yolunu aydınlatmıştır.

Kürdistan gibi sömürgeci-feodal-komprador egemenliğin tükenişin eşiğine getirdiği bir ülkede, kader belirleyici yıllarda yaratılan Hilvan-Siverek direnişi, kendi çapında böylesi tarihsel bir öneme ve yine böylesi özelliklere sahip olan bir direniştir.

Kürdistan tarihinde **işçi sınıfının önderlik ettiği ilk halk hareketi** olma onuruna sahip Hilvan direnişi ve onun bir devamı niteliğindeki Siverek direnişi, **Paris Komünü**'nün gelecek proleter devrimleri için taşıdığı, belirleyici bir ilk adım ve bir ilham kaynağı olma sıfatına Kürdistan özgülünde sahip olmuş direnişlerdir. Nasıl ki, Paris Komünü deneyi, işçi sınıfının gelecekteki mücadelesinin yolunu aydınlatmış ve ortaya çıkardığı derslerle bu mücadelenin zaferini garantilemişse, aynı şekilde Hilvan-Siverek Direnişi de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yolunu aydınlatmış ve bugün de mücadelemize ışık tutan tarihi önemde dersler ortaya çıkarmıştır. Bu derslerin güçlü bir tarzda özümsenmesiyledir ki, KUKM bugün zafer yolunda emin adımlarla ilerlemektedir.

O halde nedir bu dersler? Hilvan-Siverek Direnişi, tarihimizde nasıl bir rol oynamış ve ne sonuçlar yaratmıştır ki, devrimci Hareketimiz kadar sömürgeciliğin de üzerinde ısrarla durduğu bir mücadele haline gelmiştir? Bu direnişin KUKM içindeki özgül yeri nedir ki, Hareketimiz kendisine böylesine büyük bir önem vermekte, belleklerde sürekli canlı tutmakta ve buna karşılık sömürgecilik bu direnişe böylesine saldırarak, çarpıtmaya ve karalamaya çalışmakta, böylesi bir adımın hesabını en vahşi bir saldırganlıkla sormaya kalkışmaktadır? Bu soruların yanıtlarını alabilmek için, Hilvan-Siverek Direnişinin gelişimine kısaca değinmek ve ortaya çıkardığı dersleri irdelemek gerekmektedir.

Hilvan-Siverek Direnişi, Kürdistan halkının, tarihinde ilk kez proletaryanın pratik öncülüğünde ve ideolojisinin yolgöstericiliğinde sömürgeciliğe ve yerli işbirlikçiliğe karşı ayağa kalkışının ve kitleselleşmiş örgütlü silahlı direnişini yaratışının ifadesidir. İlk kez bu direnişte, Kürdistan halkının modern öncüsü, Kürdistanlı halk kitleleriyle kaynaşarak, kitleselleşmiş bir halk hareketi yaratmayı başardı. Sömürgecilerin Kürdistan'daki ajanları konumundaki feodallere karşı mücadele, halk kitlelerini ayağa kaldırarak, ulusal kurtuluş hareketimiz bağrında kenetlenmiş ve kendi geleceğini kendi elleriyle yaratma kavgasına atılmış bir kitle gücü yarattı ve bu mücadele temelinde Hareketimiz, Kürdistan halkından kabul görerek onun savaşımının biricik önder gücü haline geldi. Daha sonra Kürdistan çapında gelişen mücadele, gücünü ve ilhamını Hilvan ve Siverek Direnişlerinden aldı ve onun yarattığı değerlerle beslenerek Kürdistan'daki sömürgeci TC varlığını ve onun yerel dayanaklarını tehdit eder boyutlara ulaştı.

Hilvan-Siverek Direnişi, yerli feodal-ajan güçlerin, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki varlığının temel dayanakları olduğu ve sömürgecilere karşı mücadele vermek için herşeyden önce bunlara vurmak gerektiği, sömürgeciliğe vurulan her darbenin aynı zamanda yerli feodal güçlere ve bunlara vurulan her darbenin de aynı zamanda sömürgecilere vurulan bir darbe anlamına geldiği gerçeğini pratikte gözler önüne serdi. Sömürgeciliğe karşı savaşmak için Kürdistan'daki ajan yapı, kişi ve kurumlara yönelmek gerektiği şeklindeki devrimci tesbitin doğruluğunu, pratik içinde kanıtladı ve saldırı taktiğinin doğruluğunu gösterdi. Bu doğru-devrimci tespit temelinde ve Hilvan-Siverek halkının devrimciler önderliğindeki kararlı mücadelesi sonucundadır ki, Kürdistan'daki Türk sömürgeci varlığının ve dayanaklarının çürümüşlüğü açığa çıkarılarak, halk kitlelerinin kendi güçlerine güvenleri sağlandı. Mücadelenin sürekli gelişimi karşısında sömürgeciler, KUKM'ni, uşakları vasıtasıyla durduramayacaklarını anlayarak bizzat devreye girdiler ve KUKM aradaki engellerden önemli oranda temizlenerek esas hedefe yönelme ve gerçek rayına oturma konumuna yükseldi.

Hilvan-Siverek Direnişi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin direnişçi ögelerinin bizzat sıcak savaş içinde sınanarak ortaya çıkarıldığı, çeşitli sınıf ve katmanların devrim karşısındaki konumunun netçe ortaya serildiği ve Hareketimizin bu konudaki tesbitlerinin pratikte doğrulandığı bir mücadele oldu.

Kürdistan proletaryasının devrimimizin önderi ve en direnişçi kesimini oluşturduğu, devrime önderlik etme ve diğer yurtsever sınıf ve tabakaları kendi önderliğinde savaşa kaldırma güç ve yeteneğinde olduğu gerçeği görkemli örneklerle sergilendi.

Kürdistan köylülüğünün yurtsever, devrimci ve anti-feodal karakteri savaş içinde tüm berraklığıyla açığa çıktı; köylülüğün proletaryanın önderliğini kabule yatkın olduğu ve KUKM'nin temel gücünü oluşturduğu gözler önüne serildi. Kürdistan köylülüğü, Hilvan-Siverek Direnişleri bir toprak devrimini içermese de tüm gücüyle anti-feodal, anti-sömürgeci mücadeleye katıldı. Bu mücadele içinde seçkin fedakarlık, kahramanlık ve cesaret örnekleri sergiledi. Kürdistan devriminde önemli bir savaşçı güç olarak belirgin roller üstleneceğini ortaya koydu.

Hilvan-Siverek Direnişi, Kürdistan'daki küçük esnaf kesimlerinin, eğer doğru yöntemlerle yaklaşılır ve güven verilirse, devrim saflarında yeralacağını ve özellikle devrimin yükselme dönemlerinde bu katılımın daha da artacağını ortaya koydu. Küçük esnaftan birçok çevre bu mücadeleye maddi-manevi önemli destek sunarak sömürgeciliğe karşı kinini ve kurtuluşunu bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da gördüğünü gösterdi.

Bu direniş, içlerinden bazı kaçkınlar çıksa da, aydın gençliğin büyük oranda devrim saflarında yeralacağını ve önemli roller üstleneceğini gösterdi. Aydın-gençlik özellikle halkı bilinçlendirme ve mücadeleye seferber etme yolunda önemli çabalar ortaya koyarken silahlı direnişte de başarılı örnekler sergiledi.

Hilvan-Siverek Direnişi, Kürdistan kadınının kölelik zincirlerini parçalayarak mücadele içinde yeniden varolma savaşımında önemli bir dönüm noktası oldu. Kürdistan kadını, fedakar, yurtsever ve cesur karakteri ile bu mücadelede canalıcı görevler üstlenerek devrim mücadelesi içinde onurlu bir yer aldı ve gözalıcı hizmetlerde bulundu. Toplumun diğer ezilen kesimleri ile birlikte devrimci mücadeleye sadakatle sahip çıkarak gelecek için umut verdi, direnişin her kesiminde yeralmaktan kaçınmadı.

Bu direnişin ortaya koyduğu bir diğer önemli ders de, Kürdistan feodallerinin tüm ihanetçi karakterlerine rağmen, devrimci mücadele karşısında kalıcı birlikler oluşturamadıkları, bunlardan bazı kesimlerin, özellikle devrimci gelişmenin yükseldiği dönemlerde tarafsızlaştırılabilecekleri ve hatta bazılarının devrime çeşitli biçimlerde hizmet ettirilebilecekleri oldu.

Hilvan-Siverek Direnişi, mücadelemiz içinde halk kitlelerinin yeniden yaratılabileceklerini, sömürgeciliğin tüm tahribatlarının süreç içinde bertaraf edilerek yeni kişilikler yaratılabileceğini, yetenekleri, bilinçleri ve geleceğe umutları karartılmış olan insanlarımızın savaş içinde yeniden kendilerine gelerek, görkemli özellikler kazanabileceğini parlak bir biçimde gözler önüne serdi. Özellikle işçi ve köylüler içinde çıkan birçok insanın pratik içinde gelişerek, önder seviyeye ulaşabileceğini ve birçok küçük-burjuva ukalalarından daha sağlıklı yapılar sergileyebileceğini gösterdi. Devrimde halka dayanmayı, ona güvenmeyi ve onunla birlikte yürümeyi öğretti.

Kısacası, Hilvan-Siverek Direnişi, ortaya koyduğu dersler, karşılaşılan zorluklar ve yaratılan değerlerle bir bütün olarak ulusal kurtuluş mücadelemizin bir protipi, onun bir minyatürü oldu ve gelecek mücadelelere ışık tuttu. Doğruları ve yanlışları, hiçbir çarpıtmaya ve bulanıklığa yer bırakmaksızın ortaya koydu. Yukarıda değinilen sonuçlara ek olarak, bu mücadelede kendini dayatan bir diğer gerçek de, devrimin gelinen aşamada artık örgütlü bir güç haline gelmeyi zorunlu kıldığıydı. Bu pratik Marksizm-Leninizmin bizim mücadelemiz için de biricik eylem kılavuzu olduğunu ortaya koymuş, çeşitli mücadele biçimlerini pratik içinde ortaya koyarak sınamış ve gelinen aşamada örgütlü bir güç, yani parti hareketinin yaratılması gereğini dayatmıştı. İşte, Hilvan-Siverek direnişi tarihimizde bir de bu yönüyle önemli bir yere sahiptir. Ortaya çıkan bu gereklilik sonucu, Hilvan mücadelesi sürecinde Partinin kuruluş hazırlıkları yapılmış; Siverek direnişinin başlangıcıyla da Partinin kuruluşu ilan edilerek sonraki mücadele içinde ona pratikte hayat verilmeye çalışılmıştır.

Hilvan-Siverek Direnişinin en önemli sonuçlarından biri de, denilebilir ki, halkımızın kendi kendini yönetme sanatını, kölelik tarihi boyunca mahrum bırakıldığı bu sanatı, ilk kez bu alanlarda öğrenmesi oldu. Evet, ne kadar yetersiz ve ilkel olursa olsun, halkımız gelecekte yaratmayı hedeflediği düzenin ilk örneğini burada yaşadı. Sömürgeci ve yerli işbirlikçi feodal otoriteyi yerle bir ederek onun yerine, kalıcı olmasa da, kendi devrimci otoritesini kurdu. Adeta, Paris Komünü örneğini Kürdistan koşullarında bir kez daha yaşadı. Kendi sorunlarını devrimci önderleriyle birlikte çözmeyi, kendi kendini yönetmeyi öğrendi. Sömürgeci otorite dışında, kendisine ait, kendi elleriyle yaratılmış ve kendi çıkarlarının sözcüsü olan bir otorite, kendisine ait bir düzen yaratabileceğini gördü, görmekle de kalmadı, bizzat pratik içinde yaşadı.

İşte sömürgecileri en çok çılgına çeviren de bu oldu. Öyle ya, bir kez halk, kendi sömürgeci düzeni dışında bir düzen olduğunu, kendi yönetimi dışında ve daha insanca bir yönetim olduğunu anlarsa, bunun tadını alırsa, o halkı bir daha kendi otoritesi altında tutması olanaklı olabilir miydi? Olamazdı ve olmadı da. Hilvan ve Siverek'de yaşanan bu görkemli olayın izleri Hilvanlı ve Sivereklilerin belleklerinden bir daha silinmedi, yeniden o günleri yaratmanın özlemi hiçbir zaman sönmedi ve bu özlem yalnızca Hilvanlılar ve Sivereklilerin özlemi olmakla da kalmayarak, tüm Kürdistan halkının özlemi haline geldi. Ve işte savaş şimdi bunun için veriliyor.

Bütün bu nedenlerledir ki sömürgecilerin nezdinde Hilvan ve Siverek'in ayrı bir yeri vardır. Onlar, bu alanlarda gömülmüş olan otoritelerinin bir daha tesis edilemeyeceğinin bilinci ve öfkesi ile böylesine saldırganlaşıyorlar Hilvan ve Siverek halkına ve onun önderlerine karşı. İşte Hilvan-Siverek davası da burada anlamını buluyor. Bu dava ile yargılanan, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük özlemi ile kendi geleceğini kendi ellerine alma istemidir. Bu nedenledir ki, Hilvan ve Siverek, 12 Eylül faşist cuntasının en çok yöneldiği alanlardan biri oldu. Faşist cunta sonrasında, bu alanlarda yürütülen mücadeleyi karalamak ve etkilerini kırmak için akılalmaz demogojiler ve yalan propagandalar yapıldı. Bu deneyimlerin bir daha yaşanmaması için halk kitlelerinin bilinçlerinde çok kötü tabloların çizilmesi için özen gösterildi. Bununla da kalınmadı; bu mücadelenin mimarları olan Hilvan ve Siverekli işçiler-köylüler, kadınlar-erkekler, gençler-ihtiyarlar zindanlara dolduruldu, ağır işkencelerden geçirildi. Açılan davalarda ağır hapis cezaları istenerek geçmişin hesabı sorulmaya çalışıldı. Devrimci Hareketin halk saflarında yaratmış olduğu direnişçi özün, birlik ve beraberliğin ortadan kaldırılması için cezaevlerinde Hilvan ve Sivereklilere yönelik özel planlar gündeme kondu. Halkın geçmişi lanetlemesi ve birbirine düşürülmesi için, akılalmaz oyunlar sergilendi, baskılar yapıldı.

Ancak, mücadeleye dışarıda olduğu gibi, cezaevlerinde de kararlılıkla sahip çıkan Hilvan ve Siverek halkı, cezaevi direnişinde en önde yer aldı, cezaevi direnişlerinin kitlesel gücünü oluşturdu ve kazanımlarını inatla korudu. Devrimci Hareketi, bir avuç çoluk-çocuğun oluşturduğu bir çete gibi lanse etmeye çalışan sömürgeciler, bu iddialarının en açık yalanlayıcıları olarak karşılarında, 7 yaşından 70 yaşına kadar direnen bir halk gerçekliğini gördüler. Hilvan-Siverek davası tutuklularının sergilediği bu tablo sömürgecilerin en büyük yargılayıcı gücü oldu.

Hilvan ve Siverek halkı, yarattığı görkemli direnişle yalnızca sömürgecilerin değil, onların maskeli uzantıları olan "sol" yaftalı yerel gerici güçlerin de maskelerini düşürdü. Mücadelemizin kitlesel karakterini ve doğru-devrimci çizgisini geçmişte olduğu gibi bugün de inatla görmezlikten gelen ve gerçekleri çarpıtan bu güçler, en büyük darbeyi, Hilvan ve Siverek halkının geçmişteki ve bugün cezaevlerindeki direnişlerinden yedi. Bu güçlerin, Hilvan ve Siverek halkının geçmiş mücadeleyi ve devrimci hareketi lanetlediği yolundaki iddialarına en büyük şamar, Hilvan-Siverek davasının sonuçlarını, **"Yaşasın Halkımızın Şanlı Önderi PKK, Yaşasın Önderimiz APO!"** sloganlarıyla karşılayan halkımızın direnişi tarafından vuruldu.

Evet, Hilvan-Siverek Direnişi, geçmişteki ve bugünkü görünümüyle, sömürgecileri ve onun her türden uşaklarını mahkum ediyor. Halkımız geçmişte yükselttiği direniş bayrağını bugün de en görkemli şekilde taşıyarak, daha da yükseltmenin savaşımını veriyor.

Hilvan-Siverek davası bu savaşta kazanılmış yeni bir mevzidir. Hilvan-Siverek davası, KUKM'deki şanlı yerine yaraşır bir biçimde, yüksek bir direnişle sonuçlanmış; devrimci-yurtsever özünü, belirleyici önemdeki rolünü dost ve düşman güçlere bir kez daha kanıtlamış; halkımızın beraatini bir kez daha ilan ederken, sömürgeci-faşist egemenliğin mahkumiyetini kesinleştirmiştir.

***Yaşasın Hilvan-Siverek Direnişimiz!**
***Yaşasın Halkımızın Önder Gücü PKK!**

PKK Genel Sekreteri ABDULLAH ÖCALAN Yoldaşın Newroz Dolayısıyla Bir Kadro Eğitim Devresinde Yaptığı Konuşma

"...BUGÜN ERNK BAYRAĞININ RESMEN İLAN EDİLİŞİNİN ÜZERİNDEN GEÇEN, SİYASİ ANLAMDA KÜRDİSTAN TARİHİNİN EN ZOR BİR YILINI, AZ BİR KAYIPLA AMA GÜÇLÜ BİR ATILIM YARATARAK GERİDE BIRAKIYORUZ..."

Değerli Yoldaşlar;

1986 Newroz'unu karşılarken, aynı zamanda tarihimizin her bakımdan en anlamlı bir yılına daha girmiş olacağız. Böylesine bir yılı, şehitlerimizin sıcak kanlarının ve seslerinin kulağımızı, yüreğimizi ve beynimizi kemirircesine tüm dehşetiyle varlığını duyurduğu bir yıldönümü olarak karşıladığımız, yine çok vahşi bir düşmanın görülmemiş bir baskı ve işkenceyi halk ve onun öncü gücü Partimiz üzerinde amansızca yürüttüğü ve bunları bitirmeye çalıştığı bir ortamda; belki de tarihimizde görülmemiş zorluklarla boğuşarak, dostluklardan yoksun bir şekilde, neredeyse bitirilişin eşiğine getirilmiş bir halk gerçeğini temel alan ulusal kurtuluş mücadelemizin uzun bir süreden bu yana direnerek varlığını sürdürebilmesi ve bu direnişini her gün daha da çelikleştirerek bugüne kadar getirmesi, bunu gören, yaşayan ve kutlayan tüm halkımız ve bunu yaratan Partimiz için büyük bir kıvanç ve onur kaynağıdır.

Bugün birçok şeyi daha iyi görebilecek, duyabilecek ve hissedebilecek bir durumdayız. Birçok eksiklik ve yetersizliğimizin varolduğunun bilincine bugün daha çok erişmiş bulunmaktayız. Düşmanımızın kim, dostumuzun kim olduğu sorularına bugün en iyi karşılığı verebilecek bir düzeydeyiz. Yine, eşitlik, özgürlük ve hakkın ne olduğunu da bugün her zamankinden daha fazla anlayabilecek bir seviyedeyiz. Tüm bunları kavramak, insan olma mücadelesinde iddialı olanlar için temel sorunlardır. Bunların en iyi biçimde yaşanmaması, bu değerlerden yoksunluk, insanlık dışı bir yaşamı kabul etmenin gerekçeleri de olur. İşte bize de bu süreçte dayatılmak istenen budur. Tüm bu değerlerden uzaklaştırılarak, insanlık dışı bir yaşama mahkum edilmek istenmekteyiz. Bunları geride bırakarak, bize ait olanları ve mutlaka yaşamamız gerekeni Parti gerçeğinde birleştirerek, kanımızı direnişimizin bir gerekçesi haline getirerek, büyük bir dava yarattık. Bu davamızı yalnız halkımıza değil, dünyanın ilerici insanlığına da ve aynı zamanda düşmanımızın gözünün içine sokarak, ona da sınırlı da olsa kabul ettirdik. Yersiz kayıplarımız, hatalarımız olmasına rağmen, bugünkü gelişme düzeyine yine de ulaşabildik.

Bu toplantımızın hitap ettiği kitleler, eğer rolünü tam kavrarsa, Kürdistan'ı nihai özgürleştirme kavgasında çok büyük bir rol oynamaları işten bile değildir. Yakın tecrübelerimizden bunu rahatlıkla ortaya çıkarabiliriz. Parti ve militanları sorununun bizim için nasıl hayati bir mesele olduğu çok iyi anlaşılmıştır. İnsanlar tüm yaşamları boyunca kavga ederler, sevinirler, üzülürler vb; ama hiçbir şey böylesine soylu bir dava kadar değerli olamaz. Biz her bireye, kendisine özgü ve bir halkın yüce çıkarlarının gerisinde seyreden ne kadar derdi, kıvancı, üzüntüsü, sevinci varsa, hepsini ikinci bir planda ele almasını; gerektiğinde bunların feda edilebileceğini ve tüm bunların da ancak böylesi bir mücadele içinde ele alınabileceğini dayattık. Kimisi bunu rahatlıkla karşılarken, kimisi kabul etmedi; bazıları ise daha sonraları kabul etti. Ama tüm bunlara rağmen biz bu soylu davayı dayattık. Bugün ne kadar haklı olduğumuz tüm gerçekliğiyle açığa çıktı. Yaşamı bu şekilde yüceleştirerek, Kürdistan halkına ve başta komşu halklar olmak üzere, tüm insanlığa karşı da esas görevlerimizden birini yerine getirmekteyiz. Başta bu kadar iddialı ve açık konuşamıyorduk. Ama bugün, tüm bunları çok rahatlıkla söyleyebilmekteyiz. Denilebilir ki, bugün biz, sadece kendimiz açısından değil, birçok diğer çevre açısından da her zamankinden daha fazla bugün cevaplandırılması gereken bir yığın soru ortaya çıkarmış bir Hareketiz. Bugün, Kürdistan halkı ile direkt veya dolaylı olarak ilgilenen herkesin kafasına binlerce soruyu sokarak; herkesi, içinde bulunduğu (ulus, sınıf vb.) duruma göre, bunlara cevap vermesi için zorluyoruz. Üzülseler, yıkılsalar da öyle sorunlar ortaya koymuşuz ki, 70 yaşındaki ihtiyarından 7 yaşındaki çocuğuna kadar hepsi, kendi kaderiyle ilgilenmek ve bunu ilikleri kadar hissetmek durumunda kalmışlardır.

Filistin, İran ve Lübnan halkları gibi yakınımızda bulunan halkların gerçeğine baktığımızda bir yığın sorun ve derdin insanları ne duruma getirdiğini görebilmekteyiz. Hatta, bu sorunların çözümsüz kalması, mevcut ortamı daha da derinleştirdiği gibi, halkın yaşamını da son derece etkilemektedir. Buna karşın, Kürdistan halkı, tarihinden beklenmedik bir biçimde bir çıkışı gerçekleştiriyor. İnanılmayacak birçok şeyi inanılır hale getiriyor. Kazanılmayacak denilen birçok şey kazanılıyor ve ulusal kurtuluş savaşı her gün daha da gelişiyor. Bu gelişme ve kazanımları fazla abartmadan gerçeklere yeniden değinmek istediğimizde; bundan çıkaracağımız sonuçlarla geleceğe güvenle bakabileceğimizi ve bizde de çağa, tarihe yakışır bir halk gerçekliğinin giderek hızlı bir biçimde şekilleneceğini görüyoruz. Yeni bir dönemi karşılarken, daha bir kaç yıl önce yaşadığımız acıları, sıkıntıları hatırlarsak, görülecektir ki, yapılan çıkış, bugün nefes alışverişimizdeki bu kadar rahatlamanın nedenidir.

BUGÜNKÜ GERÇEKLİĞİMİZ NASIL ANLAŞILMALIDIR?

Kürdistan halkının bugün bu seviyeye yükselmesinin ideolojik, siyasi, eylemsel gerçekleri ve kurtuluş problemi derinleşmiştir. Bu ulusal kurtuluş mücadelesinin temel dost güçlerinin yanısıra, asıl baş düşmanları, dolaylı düşmanları, çağdan kaynaklananı ve çağdışı olanı var. Yine halkımızın en başta savaşması gereken öncü güçlerinin yanısıra, tarafsızlaştırılması gereken güçleri de var. Tüm bunların içinde öncelik sırasına göre, birinci plana alınması veya sona konulması gerekenler vardır. İdeolojik zeminde halledilmesi gereken özelliklerimizin yanısıra, ahlakta somutlaştırmamız gereken özelliklerimiz vardır. Kısaca, çözümlememiz gereken bir yığın sorunumuz bulunmaktadır.

İnsan soyu en genel tanımıyla güçlükleri yenebilen ve zorlukları en ileri düzeyde gelişmiş teknikle aşıp, özgürlükler alanını genişleten bir varlıktır. Eğer bugün biz, artık klasik bir konu haline gelmiş olan ulusal kurtuluşçuluğu geliştiremezsek, gerçekten insanlık kavgasındaki yerimizin şimdiye kadar olduğu gibi, çok sınırda olacağını, hatta belki de hiç olamayacağını kabul etmeliyiz. Buna karşı bizim dayattığımız nedir? Dilimiz, kültürümüz ne kadar geri olursa olsun, dostlarımız görevlerini ne kadar yerine getirmezlerse getirmesinler, teknik donanımımız ne kadar az olursa olsun, siz rolünüzü ne kadar tam oynamazsanız oynamayın, bizim yine de insani yeteneklerimize dayanarak, gittikçe daha fazla sayıda insanı bu mücadeleye katmaya, ilerletmeye güç getireceğimize inanıyoruz.

Çok iyi hatırlıyorum; biz ilk ortaya çıktığımızda bırakalım böyle donanımlı bir partizan topluluğunu, konuşabilecek sıradan vatandaşlar bile bulamazdık. Ama biliyoruz, halkımız muazzam ölçüde maddi ve manevi güçten düşürülmüştür, kolay kolay dinlemez, dinlese de değer vermez; değer verse de örgütlenemez; hele eyleme hiç mi hiç kaldırılamaz bir durumdaydı. Şimdi gelinen noktanın çok farklı olduğunu görüyoruz. Bugün milyonları ayağa kaldırıyor, binlerce insanı eyleme sevkediyor; düşmanın da itiraf ettiği gibi, dişediş bir mücadeleyi yürütüyoruz. Bugün halka ve sizlere zorlukların ne olduğunu açıkça gösteriyoruz. Ama, aynı zamanda, dayanılması gereken esasların ne olduğunu da açıklıyoruz. İyi bilinir, anneler, babalar çocuklarını kolay avuturlar. Fakat, sonradan bu çocuklar umduklarını bulamadıklarından hep sorun çıkarırlar. Bunlar büyüdüklerinde de dişe dokunur bir kişilik sergileyemezler. Bu nedenle, çocukların bu tarzda yetiştirilmesine benzer bir eğitimi veremeyiz. Gerçekliğimizi tüm yönleriyle açıklayarak, buna uygun bir eğitimi dayatmaya çalışıyoruz. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin yeni bir dönemine güçlü bir girişi yaparken, gerçekten çocuklarınkine çok benzeyen, ama onlar gibi olmayacağımız, onlar gibi yetişmeyeceğimiz bir durumu yaşıyoruz. Yalnız bu topluluğumuz bile, eğer tarihin kendisine yüklediği rolü gerekli biçimde oynarsa, TC'yi silkelemek işten bile değildir. Yeter ki, rolümüzün adamı olmasını bilelim.

Bütün bu söylediklerimizi daha geniş bir çerçeveye oturtur ve düşmanımızın durumunu ele alırsak; sorunun daha iyi kavranmasına önemli bir açıklık getirilebilecektir.

Çoğumuz, ekmek kavgası için çalışır, çabalar; daha iyi bir yaşam, biraz daha özgürlük elde etmek isteriz; ama bunların kimler tarafından engellendiğini yeteri kadar anlamayız. Buna mutlak anlamda sebep olanlar, dost gibi yanımıza otururlar. Halbuki bunlar, bizler için dost değil, bir akrep kadar tehlikeli varlıklardır. Buna karşın yıllardan beri böyle yaşadığımız da bir gerçektir. Düşman hiçbir hakkımızı, adımızı bile kabul etmiyor; ama biz onu yıllardır üstümüzde tutabiliyoruz. Polisi, jandarması, memuru, tüccarı, kapitalisti ve feodal ağasıyla her gün, her saat tepemizde demoklesin kılıcı gibi sallanıyorlar. Bunların ne kadar tehlikeli yılanlar olduğunu halkımız göremiyor, yine de fakat çocuklarına çok şey vaadediyor. Böylesi koşullar altında Kürdistan'da vaadedilen yaşama ulaşmak mümkün değildir. Biz insanoğlunun şerefli bir varlık olduğunu kabul ediyorsak, bırakalım bu şekilde yaşamayı, bunu düşünmenin bile bir insanlık suçu olduğunu kabul edeceğiz. Bu çok onursuz bir yaşam tarzıdır. Ama illahi de böyle yaşanacağını söyleyenler var. Hiçbir şey kendini aldatmak kadar kötü değildir. Kendini aldatan ve bununla yetinmeyip başkalarını da aldatmaya çalışan insan çok tehlikelidir. Bilmeden hatayı yaşayan, adeta sürekli mikrop dağıtan ve ortamı bulandıranlar da vardır. Bunlar, etrafına mikrop dağıtır ve etraflarını hastalıklı hale getirirler. Çoğumuzun bildiği gibi, yıllardan beri bu böyle yaşanmakta ve halen de böyle devam etmektedir. Mert, yiğit insan odur ki, bu konuda biraz sağlıklı düşünsün, kendine sağlıklı yönelip ve en azından "ben kendimi yanıltmayacağım, kendime hizmet etmiyorsam da, düşmanın çok alçakça dayatmalarını da kabul etmeyeceğim" diyebilsin. İnsan, hiçbir şey yapamıyorsa da, düşmana alet olmamalı, nefesini ve kalbini temiz tutmalıdır. Fakat, halkımız bu durumunu göremiyor ve böyle davranamıyor. Eğer biz bu durumları görüpte değiştiremiyorsak, yiğitlik, mertlik adına bir hiçiz. Sizler çok çeşitli nedenlerden ötürü, zorluklarınızı söyleyebilir, imkansızlıklarınızı ortaya koyabilirsiniz. Ama, tüm bunlar çözüm konusunda bir gelişme sağlarsa, önemlidir. Bunun için, kendimizi aldatmamalıyız.

Bugün bize dayatılanlar, çok haksız ve hiçbir şart altında kabul edilmemesi gereken durumlardır. Belki, atalarımız bugüne kadar, bunları anlayışla karşılamak ve fazla tepki duymamak için bizi yetiştirebilirlerdi. Ama artık işler böyle yürüyecek bir durumu çoktan aşmıştır. İşkence, açlık, sömürü, bilinçsizlik, sağlıktan yoksun olma vb. durumlar zulmü had safhaya vardırmıştır. Yarın halkın arasına karışacaksınız, o zaman nasıl bir duruma düştüğünüzü çok iyi göreceksiniz. Bize dayatılmak istenenin sömürgecilik olduğunu defalarca belirttik. Başta dedik ki, eğer bu bilince çıkarılır ve halka taşırılırsa, hiç bu kadar silah sıkmaya da gerek yok, Kürdistan halkı böylesine çağdışı bir sömürgeciliği bilince çıkardığı an ve bununla evinde, mahallesinde ruhsal, ideolojik bir savaşı yürüttüğü an sömürgecilik bitmiştir. Böylesi bir sömürgeciliğin şimdiye kadar, başımızda durmasının nedeni aslında bizim yüreklerimizin zincirlenmiş ve kilitlenmiş olmasıdır. Özgür yaşamak istiyoruz, ama kendi ellerimizle kendimizi o kadar kelepçeledik ki, yeteri kadar çözümleyici olunamıyor. Güçlü bir Parti eğitimiyle büyük çabalar harcayarak, yapımızda bunu aşmak istiyoruz. Ama gelenekler, yaşam alışkanlıkları o kadar kökleşmiş ki, kolay yıkamıyoruz. Gerçekler budur; arkadaşlar. Şimdi böylesine bir tarihi dönemde, bunu da aşabilecek bir noktaya çok yaklaştığımızı belirtiyoruz. Yine diyoruz ki; ruhsal çelişkilerimizden tutalım da ulusal çelişkilere varana kadar, birçok çelişkimizi çözebilecek bir noktaya geldik.

Kürdistan halkının birçok sorununun böylesine bir çözüm noktasına

gelmesinde birçok güncel ve tarihsel gücün etkisi vardır. Biz bunların en başına TC'yi koymuşuz. O, birçok nedenden ötürü, baş düşmanımız durumundadır. Bugün karşımıza, askeri bir kuvvet olarak kendisini çıkarmaktadır.

Bugün daha çok açığa çıktığı gibi, 12 Eylül darbesi, PKK önderliğinde Kürdistan'da yürütülen bağımsızlık mücadelesine karşı ortaya çıkmış bir rejimdir. 12 Eylül faşist rejimi, herşeyden önce, dirilen Kürdistan halkının özgürlük ruhunun boğulmasını, bir daha dirilmemesini ve bu temelde tarihe gömülmesini kendisine amaç edinen bir harekettir.

Bugün 12 Eylül faşist rejimi bir takım değişiklikler yaşıyor. Türk egemenlik sistemini, gelişen halk hareketliliğimiz karşısında değişikliğe zorlamak ve bunu planlı mücadelemizle sağlamak, görülmemiş üstün değerde bir olaydır. Bu nedenle, bu gelişmenin anlamını derinden görmek, bugün bu şekilde biçimlenen TC'yi çözümlemek, aynı zamanda çağımızı, bölgemizi, halkımızın esas çelişkilerini ve bireyi de çözümlemektir.

TÜRK EGEMENLİK SİSTEMİNİN DÖNÜŞÜMÜ VE DEĞİŞİMİ İLE KÜRDİSTAN UKH'NİN GELİŞİP GÜÇLENMESİ BUGÜN YALNIZCA TÜRKİYE-KÜRDİSTAN ÇELİŞKİSİ OLARAK DEĞİL, BÖLGENİN VE ÇAĞIMIZIN EN İDDİALI ÇELİŞKİLERİDEN BİRİSİ OLARAK ORTAYA ÇIKMIŞTIR

Bugün çağımızın önemli bazı kuvvetleri vardır: Sosyalizm ve emperyalizm güçlerinin yanısıra, bir de çağdışı dediğimiz ve aşılmış bulunan, fakat bölgemizde birçok özelliği ile hala etkin olan işbirlikçi-feodal güçler bulunmaktadır. Bu güçlerin, halkımızın bağımsızlık mücadelesi için ne dediklerine ve nasıl yaklaştıklarına biraz daha yakından bakalım.

Bu güçlerin durumunu ele alırken, biz yine meseleyi 12 Eylül faşist rejimi ile PKK çatışmasının ana ekseni etrafında değerlendireceğiz. Çünkü, çağımızın birçok kuvveti, TC'nin kuşatma duvarına çarpıp geri dönüyor. TC'nin, emperyalist sistemle içine girdiği ittifakla geliştirdiği kuşatmayı, ilerici insanlığın tüm kazanımlarını temsil etme durumunda olan sosyalizm güçlerinin de yaramadığını görmekteyiz. Bu, nedenleri ne olursa olsun, kabul edilemeyecek bir durumdur. İlerici insanlık, görüldüğü gibi ulusal kurtuluş mücadelemize karşı üzerine düşeni yapamıyor.

Tabii böylesi bir durumun ortaya çıkmasının bir de bizden kaynaklanan nedenleri bulunmaktadır. Biz duvarları delmeye ne kadar uğraştık ve ne kadar gedik açtık ki? İşte bu nedenle onları fazla suçlama gereği duymuyoruz. Bazılarının yaptığı gibi, sürekli olarak amcasından, dayısından destek isteyenler olmayacağız. Bazıları yüzde-yüz bir merkeze bağlıdır. TC de böyledir. Tüm bunlar, şuraya buraya dayanırlar, sürekli olarak büyük dayıya güvenirler; ama kendi öz güçlerine bir dirhem bile olsa başvurmazlar. Nedir özgüç? Özgüç, halk gücüdür. Halk gücü de olmayınca mutlak anlamda dışa dayanırlar. İşte bin yıllık Türk egemenliğinin tarihi de budur. Bağlangıçta islamlığa dayandılar; o etkisini yitirince, bu kez kapitalizmin kabesine sığındılar. Bazen sosyalizmle de ilişkilere girerek, Türk egemenlik sistemini böylece sürdürdüler. Günümüzde Türk egemenlik sistemini biraz daha sürdürmek isteyenler de bulunmaktadır. Tüm bunlar, tarihsel sorunlardır. Bunların hepsini iyi bilmemiz ve kavramamız gereklidir. Buna göre halkımızın mücadelesini hızlı mı, yavaş mı geliştireceğiz; yani kısacası, mücadelemizin rotasını nasıl ayarlayacağız, tüm bunlar cevabını bulmamız gereken sorulardır.

Şuna inanıyoruz ki, durum ne kadar vahim olursa olsun, yine de çareler tükenmiş değildir. Biraz özgür yaşam tutkusundan vazgeçmeyenler; insanlık tarihinde görüldüğü gibi, vahşi ormanları aşarak kendilerine yurt edinirler, av hayvanlarını, ilkel oktan bugün en gelişmiş silahlara kadar kullanarak, ele geçirme becerisini gösterirler; bugün görüldüğü gibi uzayın sonsuzluklarını da öğrenebilecek kadar ileri giderler. Bunlar çok açık gerçekler olarak gözler önündedir. Bugün biz de, özgücümüze ve Partimize güvenerek, klasik bir mesele haline gelmiş olan ulusal kurtuluş savaşını çözüme götürebiliriz. İşte buna ulaşabilmenin yolu da baş çelişkimizi çözümlemekten geçer. Bu nedenle, bu kadar üzerinde duruyor ve düşmanımızın özelliklerinin iyi tanınmasını istiyoruz.

Halkımız öyle bir duruma getirilmiş ki, dostu düşman, düşmanı dost görmek, esas olanın yerine tali olanı geçirmek gibi, çarpıtılmış değer yargılarına sahiptir. İlk atılması gereken adım yerine, son adımı atar, merdivenin daha ilk basamağına ayak koymadan, birden en son basamağa ayaklarını kaldırmak gibi bir durumu yaşar. Böylesi bir durumla herhangi bir gelişme sağlanabilinir mi? Açık ki hayır. Düşman sürekli olarak bu çarpıklığı dayatmış ve biz de bunu yaşamışız. Fakat, şimdi biz ayaklarımız üzerine doğrulmak ve halkımızı bu çelişkilerle karşı karşıya getirmek istiyoruz. Bu temelde, doğru düşünmeyi ve doğru eylemi dayatıyoruz. Bu çok önemlidir. Bunun için diyoruz ki; biz bu baş düşmana ne yaptık ki, bu kadar kandökücülüğü, vahşeti, baskı ve işkenceyi bize dayattı. Bu topraklarda biz doğmuşuz; analarımız, babalarımız, köylerimiz, kentlerimiz buradadır; havasını teneffüs etmiş, suyunu içmişiz. Biz özgürlük, adımızı biraz haykırmak, kendi kaderimizi tayin etmek, örgütlenmek, yazmak, konuşmak istedik. Kaldı ki, bunlar öyle dahiyane fikirler, eylemler, buluşlar değildir; bunlar insan yaşamı için gerekli olan asgari şeylerdir. Ama düşman, bunun karşısında bize neyi dayattı; kımıldarsan yakarım, dedi ve yasakları peşpeşe sıraladı. İşte, Türk vahşetinin ilk işi budur. Şimdi mert olan insan odur ki, bu noktada dur demeli ve biraz düşünebilmelidir. 12 Eylül hareketi nedir? Bir "yasak" ve "dur" hareketidir. Kürdistan halkına, onun öncüsü Partimize ve onların geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşına karşı bir yasaklar ve durdurma hareketidir. 12 Eylül faşizmiyle açık olarak ilan ettiler: "Biraz daha kıpırdarsanız tümünüzü imha ederiz, yaşamanıza fırsat vermeyiz", dediler. Ama biz bu konuda teslim olmadık, kendimizi imha edilecek bir duruma da düşürmedik. Bu çok önemli bir gelişmedir. Faşist rejim bize herhangi bir savaş biçimini dayatamadı.

Bu mutlaka yaşanması gereken bir savaş biçimiydi. Biz sonuç alabilecek taktiklerimizi dayatarak bu vahşi canavarın imhasından kurtulabildik. Tüm bu gelişmeleri biliyorsunuz. Daha dün ordusuyla, kendisine yıllarca hizmet vermiş başbakanlarını, milletvekillerini vb. birden bire devre dışı bıraktı. Yani TC, her türlü kepazeliği onlara dayatarak, alaşağı etti.

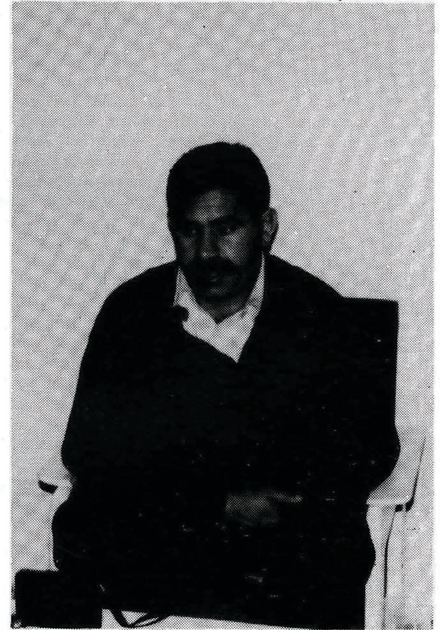
Bugün çok iyi görüyoruz ki, sorun TC'ye karşı, sadece küçük bir direnme geliştirme ile sınırlı kalmamaktadır. Böylesi bir düşman insanın üzerine geldiğinde, bilinçsizliğinden, örgütsüzlüğünden ve imkansızlıklarından yararlanarak, onu ele geçirebilir, zor durumlara düşürebilir. Zaten bundan dolayıdır ki, o bilinen yılları yaşadık. Direnme gücü gösterildi ama bu, örgütlenip, yaşama gücüne dönüştürülemedi. Sadece yüreklerinizde takılı kaldı. Teslim olmadınız ama, diriltici, çözümleyici adımı da fazla atamadınız. Bireysel olarak bu duruma karşı koymak çok yetersiz kaldı, ama biz Parti olarak, sorunları çözümleyebileceğinizi, ezilemeyecek adımları atabileceğinizi çok çok zorlayarak da olsa ortaya koyduk. PKK eğer yaşamak istiyorsa, bu sorunu görecek, cevap arayacak ve bu noktada ancak yaşayabilecektir. Düşman bugün, geçmişi ne olursa olsun, bin yıldan beridir, değişik bir hakimiyet biçimini üzerimizde egemen kılmıştır.

Türklerin Anadolu'ya girişte temel gücünü Kürtler oluşturur. Kürtlere dayanan Alparslan, Malazgirt'te meydan savaşını kazanarak, Anadolu'nun kapısını açar. Bundan 3-4 yüzyıl sonra, bu kez de büyük bir imparatorluk olmaya doğru giden Osmanlılar Kürt işbirlikçilerine dayanırlar. Bu sefer de bütün islamlık alemini imparatorluğun egemenliği altına alırlar. 20. yy. başlarında, neredeyse tüm egemenliğini yitirmeyle karşı karşıya gelen Türk egemenleri, yine Kürtlere dayanırlar. M. Kemal, eğer Kürtlere dayanmasaydı; bir hareket örgütlemek şurda kalsın, otel parasını bile bulamazdı. Oysa, Kürdistan'da kendisi için gerekli olan birkaç aylık zamanı ve insan kitlesini bulur. Böylece yeniden Türk egemenlik sisteminin tesisine girişirler. Görüldüğü gibi, Türk egemenlerinin her zaman en yakın adamları Kürt işbirlikçileri olmuştur. Bu, Selçuklu İmparatorluğunun kuruluşundan M. Kemal'e varana dek böyledir. Hatta, Kürt işbirlikçileri, bırakalım sadece uşaklık yapmalarını, birçok dönemde imparatorluğun çıkarlarını korumak için asker bile vermişlerdir. Ama tüm bunlara karşın aldıkları cevap ne olmuştur? Vergi vermiş, Türk egemenlerinin hizmetine koşulmuş, halkı tutsak etmişlerdir. Bu işbirlikçi çevreler, işte bu derece hain bir kesimdirler. Geçmişte birçok konuşma ve yazımızda bunların üzerinde çokça durduk; bir kez daha burada durumlarını açmaya gerek yok.

Partimiz ve mücadelesine karşı girişilen 12 Eylül faşist darbesi 6. yılına girerken, önemli değişiklikler meydana geldiğini belirttik. TC'yi bugün her zamankinden daha fazla anlama durumuna kavuşmuş bulunuyoruz. Emperyalizmin en tehlikeli temsilcilerinden olan ABD'de, en tehlikeli yönetimini kuran Reagan, 12 Eylül faşizmini dünyaya örnek model olarak göstermiştir. Reagan yönetimi ile TC arasındaki ilişkiler, salt iki ülke arasındaki ilişkilerle sınırlı bir ittifak değildir. Bugün birçok belirti; özellikle de son gelişmeler, bu iki rejim arasında dünya çapında stratejik birçok mesele üzerine, temelde de ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalizm güçlerinin üzerine gitmede çok ileri düzeyde bir ittifak bulunduğunu ortaya koymaktadır. Bulgaristan'da ortaya atılan "Türk azınlığı" meselesinden tutalım da, Papa suikastine, İsveç provakasyonundan Palme'nin vurulmasına kadar, ortaya çıkan birçok komplonun arkasında CIA'sı, MİT'i, kontr-gerillası ile Reagan ve faşist Evren'in bulunması, bu gerçeği çok açık olarak bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Konuyu biraz daha açarsak göreceğiz ki, TC, Türk zor sistemi bugün çağımızın en tehlikeli zor sistemlerinden birisidir. Adına 12 Eylül faşizmi dediğimiz bu sistemin tanımını daha da derinleştirebiliriz.

«...Tarihi biraz iyi yorumlayanlar için, çok azgın bir düşmanla karşılaşmamız Newroz'un diğer bir anlamıdır. Zalim Dehak'ın tüm zulmüne karşı, Demirci Kawa'nın balyozunu başına indirmesi gibi, bizim çıkışımızın da, azgın fakat çöküşü yaşayan bir düşmana vurulan ölüm darbesi olduğu biliniyor. Biz MAZLUM DOĞAN yoldaş için, **Çağdaş Kawa** *dedik. Böylece binlerce yıllık tarihimizin direniş çizgisini sürdürmeye çalıştık. Bugünün zalim Dehak'ı, beyin yemesi ve 1000 yıllık egemenliklerini sürdürmesi şurda kalsın, gününü bile kurtarma gücünü gösteremiyor...»*

Dünyaya örnek bir model olarak gösterilen, IMF reçetelerini en başarılı bir şekilde uygulayan bir rejim. Bir Fas'ta, Tunus'ta %5'lik fiyat artışları olduğu biliniyor; halk ayaklandı; ve hükümete de zamlarını geri aldırdı. Dünyanın birçok ülkesinde küçük bir hayat pahalılığı rejimlerin yerle bir edilmesine yol açıyor. Daha dün Haiti'de ve Filipinler'de yaşanan ekonomik buhranlar, hükümetlerin değişmesine yol açtı. Tüm bunların yanında, Türkiye'de günlük %5'lik fiyat artışları olmasına rağmen, tek bir kıpırdanışa rastlanmamaktadır. Emperyalist sistem için böylesi bir model, bulunmaz bir örneği teşkil etmektedir. İşte bundan dolayıdır ki, Türk modeli dünyaya örnek gösteriliyor. 12 Eylül faşist rejimi, Türkiye ve Kürdistan'da baskı ve sömürüyü en ustaca yürüten bir rejim olarak, sadece bölgede değil, dünyada da emperyalizmin bu politikasını en iyi temsil eden bir güçtür. Bunun içindir ki, K. Evren kendisini Reagan kadar görmekte, üstelik onun efendisi olma pozisyonlarına girmektedir.

Daha iktidarının ilk günlerinde, Bulgaristan'a gezi yapan faşist Evren, şimdi ne yapmaktadır? Ortaya attığı bir azınlıklar meselesi ile Bulgaristan'ın içişlerine müdahale etmektedir. Yine, Avrupa sosyal-demokrasisi, K. Evren terörünü biraz sınırlamak istedi. İnsan hakları, sendikalar ve barış derneği vb. konularda bazı noktalara uymasını talep etti. "Terörizmi ezmenize bir şey demiyoruz, en azından bu konularda dikkat edin, bunlar bizim yaşamımız", dediler. TC, bu konuda susmalarını salık vererek, karışmamalarını istedi. Avrupa'nın müdahaleleri karşısında, biri Papa, diğeri Palme'ye, iki suikast düzenleyerek, "madem ki ağzınızı kapatmıyorsunuz biz de size gösteririz" dercesine saldırı yöneltti. Papa, Palme ve Bulgaristan provakasyonlarını peşpeşe uygulayan TC, çok güçlü bir devlet imajını yaratarak, her tarafa müdahale hakkını kendisinde görmektedir.

Bugün Bulgaristan'da, azınlık Türkler meselesini ortaya atmış, Avrupa'dan Amerika'ya kadar, tüm basını, TV'yi, radyoları bununla uğraştırmaktadır. Bu temelde sosyalizme saldırıp, Türk terörizminin üstünü gizlemeye çalışmaktadır.

12 Eylül rejiminin uluslararası arenada en büyük destekçisi Reagan yönetiminin durumu da bilinmektedir. Reagan, bugün insanlığı nükleer savaş ve atom tehdidiyle büyük tehlikeler içerisine sürüklemektedir. Bu politikayı, özel savaş uygulamasına dönüştüren Reagan, insanlık tarihinde görülmemiş askeri müdahaleler, Contralar gibi karşı-devrimci güçler eliyle saldırılar düzenleyerek, dünyanın birçok bağımsızlıkçı ülkesini tehdit etmektedir. Yine, her türlü devrimci hareketin içine sızmalar gerçekleştirip, provakasyonlarla emperyalizmin 40-50 yıllık kayıplarını yeniden telafi etmeye çalışmaktadır. Reagan rejimi, son tahlilde, II. dünya savaşından sonra ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist sistemin gelişmesinin ortaya çıkardığı önemli kayıplar sonucunda, ABD tekellerinin yitirdiği pazarların ve sömürü alanlarının yeniden arttırılması ile, bu tekellerin sömürüyü ve bunun için baskıyı daha fazla geliştirme istemlerinin bir ürünüdür. 1975'lerde Vietnam'ın tümden yitirilmesi, Angola'nın, Mozambik'in, Kuba'nın kurtuluşu, yakın dönemde İran'da Şahlığın yıkılışı, Nikaragua devriminin zafere ulaşması ile, ve daha birçok alanda darbe yiyen ABD'nin, bu gelişmelere "dur" deme hakkını kullanma isteğidir. Nasıl ki, Türk egemenlerinin 12 Eylül faşizmi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine "dur" demenin adıysa, Reagan rejimi de dünya çapında ilerici-devrimci hareketlere, ülke ve halklara karşı "dur", demenin ta kendisidir. 12 Eylül rejimi ile Reagan yönetimi arasındaki ilişkiler bilinmektedir, ki bunlar dünyaya böylesi bir örnek göstermektedir. Bu demektir ki, "elbirliği ile tüm dünyaya böylesi bir rejimi getireceğiz: Önce Ortadoğu'da, Latin Amerika, Afrika vd. alanlarda da bunu geliştireceğiz." İşte, Reagan

yönetimi ile faşist rejimin işbirliği burada düğümlenmektedir. Haiti, G. Afrika, Angola ve Namibya'ya düzenlenen saldırılar, Nikaragua'daki karşı-devrimci Contralar'a 100 milyonluk yardımın gönderilmesi isteği ve ABD'nin direkt askeri müdahale tehditleri, Filipinler vb. birçok örnek sıralanabilir. Evet, tüm bunlar uluslararası alanda karşı-devrimci saldırıların birer parçasıdır.

Şimdi de tüm bu gerçekler ışığında biraz da kendi durumumuzu değerlendirelim. Çağla ilgili, fakat bizden uzak bulunan bu gelişmeler bizim kaderimizi de yakından ilgilendirmektedir. Çünkü bizim kaderimizin kördüğümünün çözümünü bu gelişmeler içinde görmek mümkündür.

Reagan rejimi, ilerici insanlığın başdöndürücü bir hızla kazandığı 50 yıllık mevzilerini elinden almaya, İngiliz, Fransız sömürgecilerinin ve Osmanlı İmparatorluğunun kalıntılarını da bünyesine taşırarak dünyaya yeniden egemen olmaya, emperyalizmi yeniden organize etmeye ve tıkanıklıklarını aşmaya çalışmaktadır. Kırılan, dökülen yanlarını onarıp, kapitalizmin en uzun süreli olan genel buhranından güçlenerek çıkmak istemektedir. Bunun için nükleer savaşı bir şantaj olarak kullanmakta; ve başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerin üzerine bu temelde gidip onları sindirmek için yoğun çaba harcamaktadır. Onları hiç olmazsa emperyalizme fazla zarar veremeyecek bir duruma getirmeye uğraş vermektedir.

Türkiye gerçeğini de yine burada aramak gerekmektedir. Türkiye rejiminin, gerek tarihte ve gerekse günümüzde uyguladığı, içteki ekonomik, siyasi uygulamalar ve dıştaki, Kürdistan başta olmak üzere, bölge halklarına dayattığı baskı ve tehditler, rejimin tüm yüzünü açığa çıkarmaktadır. Bu kadar aşınan bir rejim olmasına rağmen, Türk sömürgeciliği arkasına aldığı emperyalizmin en gerici rejimi ile zorla da olsa varlığını sürdürmektedir. İçte ve dışta şantajlara başvurarak, ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Türk zoru ve 12 Eylül rejiminin bu gerçeği karşısında, birçok güç zaman zaman ürkek ve çekingen bir tutum içerisine girmektedir. İyi komşuluk ilişkileri adına, sosyalist ülkelerden davetiye alan Evren, Romanya'ya, Bulgaristan'a, Arnavutluk'a, Macaristan'a ve Çin'e varana kadar, geziler düzenler. Yine iyi komşuluk ilişkileri adı altında İran, Irak ve Suriye'yle iyi ilişki geliştirmeye çalışır. Sanki TC'nin başka ülkelere vereceği herhangi bir şeyi varmış gibi, "iyi komşuluk ilişkileri geliştirelim" kisvesine bürünür. Faşist ve zorba bir güç olması nedeniyle, diğer güçlerden hiçbiri de onunla ilişkilerini bozmaya yanaşmaz, çekingen tavırlarla arayı bozmamaya çalışırlar. Yunanistan, tarih örnek verilerek ürkütülürken, İran o kadar savaş vermesine rağmen, arayı bozmamak için büyük çaba harcar. Bulgaristan, o kadar saldırıya rağmen, hala ürkek ve çekingen davranır. Bu nedenle TC arkasına aldığı emperyalizme de dayanarak her türlü harekete başvurma tehditlerini savurur. TC'nin bu zorbalığını dayandırdığı güncel nedenlerin yanısıra tarihi temelleri de bulunmaktadır. 12 Eylül rejimi çok kirli bir tarihi temele dayanmaktadır. Bunu çeşitli dönemlerde ortaya koyduk. İşte, böylesi bir temele dayanan 12 Eylül faşizmi, bugün tüm bu avantajlarına rağmen, çok kötü bir durumu yaşıyor. En az onun dayanakları kadar, onu da bitiren, çürüten ve neredeyse çöküşün eşiğine getiren bir durumla karşı karşıyadır. Henüz, o kadar güçlü halk ordularımız ve siyasal güçlerimiz olmadığı halde, 12 Eylül rejimini böylesine bitişin eşiğine getiren hangi gelişmelerdir?

Burada bazı gelişmeleri görmek zorundayız. Her zorun, proletaryanın büyük öğretmeni Engels'in belirttiği gibi, bir işlevi vardır. Bu işlevini yerine getirmesine yolaçan koşullar ortadan kalktığında, artık o zor rejimi de ayakta kalamaz. İşte bu büyük kanunun yeniden, daha değişik koşullarda kendisini göstermesi ile karşı karşıyayız. Türk egemenlerinin, 12 Eylül faşist rejimi olarak tabir ettiğimiz zorlarının yaşaması bu nedenle mümkün değildir. Bizim iddiamız buydu; ve bundan dolayı ortaya çıktık. Eğer Türk zorunu biz de sıradan bir halk gibi görseydik, eminiz ki, biz de başımızı kaldıramazdık, ayaklanırsak katliama uğrarız, derdik; yüreğimizi, beynimizi çalıştıramazdık ve ezilmekten kurtulamazdık. Fakat biz, herşeyi doğru tesbit ettik. Türk zorunun tehditlerini, şantaj ve entrikalarını tanıyıp, eğer akıllı bir dayatmada bulunulur, mücadele edilirse bunun aşılabileceğini gördük. Tabii ki, bu inancımız, aynı zamanda bilimsel bir ideolojiye dayanıyordu.

Böylesi bir zora karşı çıkma hükmünü verdik ve onun tüm saldırılarına karşı dayanabildik. Bunun içindir ki, Türk zoru zamanını doldurmuştur, diyoruz. Adeta ömrünü doldurmuş ve artık tüm korkunçluğunu yitirmiş bir canavar gibi, Türk zoru da iki üç adım sonra düşen ve korkarak çürümeye başlayan bir canavarı andırmaktadır. Sadece biz değil, TC'nin bugününe bakan birçok kişi bu gerçeği görmektedir. Yine, 12 Eylül rejiminin halis uşaklarından sosyal-demokratların bile, bu rejim için "ürkütücüdür" deyimini kullanmaları çürümenin korkusunun iyice açığa çıktığını göstermektedir.

12 Eylül faşist rejiminde somutlaşan Türk zoru, bir yandan ilerici insanlığın sınırlarında kendisini bu kadar dayatırken, diğer yandan ise Kürdistan'ın her köşesinde kendisini görülmemiş bir biçimde dayatmakta; ve aynı zamanda son şansını da kullanmaktadır. Birçok defa, bunun TC'nin en son zor hamlesi olduğunu belirttik. Türk egemen sınıflarının zorları, tarihten günümüze kadar, Oğuz boyları, Akıncılar, en son ülkücüler adı altında ve daha birçok isimle ortaya çıktı. Bunun karşısında Türk halkı adına ortaya çıkan temsilcilerini ve solu sindirtip, ezdiler ve yoldan çıkardılar. Bugün aynı politikayı uygularken, tarihte de benzerlerini yaptılar. Baba İshaklardan tutalım da Şeyh Bedrettinlere, Dersim isyanlarına, Çerkez Etemlerden günümüzde Mahir Çayanlara, Deniz Gezmişlere varana kadar hep bu politiklarını güttüler. 12 Eylül faşist rejimi altında bu politikayı en ince ve en kaba metodlarına kadar uygulayan Türk egemenleri; halk hareketini tasfiye edip, onu dolaylı yoldan da olsa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı çıkarmaktadırlar. Bilindiği gibi, tasfiyeci sol, Türk egemen sınıflarının bir yansıması olarak, ulusal kurtuluşumuza karşı hertürlü düşmanlığı geliştiriyor. İşte bunu da iyi görmek durumundayız. Türk halkının temsilcisi durumunda olması gereken sol, niye gelişmiyor? Bırakalım gelişmeyi, neden sürekli olarak kendi kendisini tüketen bir güçtür? Mevcut konumlarıyla direnme yerine direnmesizliğin, güç yerine güçsüzlüğün bir alameti durumundadırlar? Bu duruma gelmelerinin nedenini yine, Türk egemen sınıflarının zorlarının kaynağında aramak gerekiyor. Türk egemenlik sistemi tükenip, artık çürürken, kendisiyle birlikte işte bunları da bir tükeniş içerisine çekmektedir.

Bugün karşımızda tasfiyeci sol diye tabir ettiğimiz, sahte solun TC'nin çöküşüne paralel olarak, nasıl onunla atbaşı gittiğini ve bunların da bir tükenişi yaşadıklarını görmekteyiz. Bunlar tüm iç ve dış dayanakları ile birlikte, hızla bir tükenişe gitmektedirler. Bu açıdan 1986 yılındaki karşılaşmamız görkemli bir karşılaşmadır. Tarihi biraz iyi yorumlayanlar için, çok azgın bir düşmanla karşılaşmamız Newroz'un diğer bir anlamıdır. Zalim Dehak'ın tüm zulmüne karşı, Demirci Kawa'nın balyozunu başına indirmesi gibi, bizim çıkışımızın da, azgın fakat çöküşü yaşayan bir düşmana vurulan ölüm darbesi olduğu biliniyor.

Biz MAZLUM DOĞAN yoldaş için, ÇAĞDAŞ KAWA dedik. Böylece binlerce yıllık tarihimizin direniş çizgisini sürdürmeye çalıştık. Bugünün zalim Dehak'ı, beyin yemesi ve 1000 yıllık egemenliklerini sürdürmesi şurda kalsın, gününü bile kurtarma gücünü gösteremiyor. Yarından bile yeterince emin değildir. Belki, 1987-88'lere göre plan kuruyor, "6 yılı geride bıraktım" diyor, umutlanıyordur. Son 6 yıl içerisinde faşist rejim, "elbise geniş" diye, bırakalım demokratik ve sendikal hakları, yaşama olanaklarını bile alabildiğine kıstı. "Borçlarımız var, fazla yeniyor" dediler, kemer sıkma politikasını gündeme koydular. Dünyada örnek gösterilecek bir tarzda, baskıda, işkencede sınır tanımayan bir zor rejimi kurdular. Toplum o kadar daraltıldı ve küçültüldü ki, adeta insanlar nefes alamaz duruma getirildiler. Dünyada birçok kurumun resmi temsilcilerinin ağzı ile de dile getirilen toplumun çürümüşlüğü; kendi kendisini tüketen bir toplum yaratılmış olması, 12 Eylül faşist rejiminin marifetleri olarak orta yerdedir. İşte Türk zorunun son marifetleri bunlardır.

Bu gerçekler şahsında biten ve tükenen, sadece 12 Eylül rejiminin 6 yılı değildir; aynı zamanda Türk egemenliğinin 1000 yıllık hikayesinin tüm iç ve dış dayanakları ile birlikte, Kawa örneği bir direnişin sergilenmesi ile zorlanması ve tükenmesidir yaşanan. Her ne kadar, emperyalizmin temsilcileri, "Evren-Özal ikilisi iyi yoldadır, istikrar sağlanmıştır" da deseler, rejimin bugünkü gerçekliği budur. "Demokrasiye geçiş vb. ile rejimin

---

«...Rejimi kara kara düşündüren ve karşısına çözemeyeceği denklemler çıkaran, fakat bizim ise daha başarılı olmamıza yolaçan gelişme; işte, rejimin bu objektif konumudur. Bizim mutlak yaşamaya duyduğumuz ihtiyaçla, karşımızdaki zorun mutlaka aşılması gereken özü yan yana geldiğinde **bizim kazanacağımız açıktır...»**

---

oturtulmasını ayarladık" da diyebilirler, ama gerçekliğin kendisi değişmez. Tüm bunların yanısıra rejimin her gün korkunç bir korkuyu yaşadığı da bilinmektedir. Bu kadar güçlü oturmuş ve arkasında dünya gericiliğinin sağlam desteğine sahip olan bir rejimin korkmaması düşünülebilir. Ama biz, sıradan bir propaganda ve ajitasyonun ötesinde, gelişmeleri bilimsel temelde yorumluyor ve rejimin çok ciddi zorluklarla karşı karşıya olduğunu görüyoruz. Her şey en aşırı biçimiyle kullanıldı mı ondan sonrası biter. Türk egemenleri tarihte sadece zor yöntemlerini kullandılar. Zorla ne elde edebildiler? Baskı, işkence ve talanı yoğunlaştırdılar. Gerici zor, yani tarihi işlevini doldurmuş olan zor, üretemez, yaratamaz, ilerletemez, ancak insanın canını alır, üretimi kısar, talan eder. Türk egemen sınıfları da bunu yaptılar.

12 Eylül rejimi altında bunun en vahşi örneklerini sergilediler. Onlar büyük bir talan yürütürken, halkın büyük çoğunluğu ise alabildiğine yoksullaştı. Yoksulluk o dereceye vardırılmıştır ki, dünyada yegane bir örnek olarak gösterilebilir hale gelmiştir. Halk, büyük zorluklar yaşamaktadır; çalışamaz, üretemez duruma getirilmiştir. İşte, çöküşü burada arıyor ve bilimsel izahını buna dayanarak yapıyoruz. Yoksa bizim patlattığımız roketatarlar, fişekler semboliktir. Türk zorunun tükenmesi karşısında, biz roketlerimizi, mermilerimizi, neye benzetebiliriz? Objektif olarak şöylesi bir durum ortaya çıkmıştır. Kendisi kaçıyor ve biz peşine vermişiz. Ama bu, iki düzenli ordunun savaşında bozulan ordunun kaçışına ve diğerinin kovalamasına da benzemiyor. Bizim savaşımız, bir akıllılıktır, bir manevi, bir ideolojik saldırıdır. İçinde şiddet az, örgütlülük azdır, ama haklılık çok büyüktür. Bu aynı zamanda, TC'nin tükenişine karşılık çok büyük bir açılım ve gelişmeyi sergileyen bir harekettir. Alabildiğine tüketilen bir insanlık karşısında, çok büyük şeyler vaadeden bir insanlığı temsil ediyor. Bunun için çok güçlüyüz ve başarılı sonuçlar alıyoruz. Rejimi kara kara düşündüren ve karşısına çözemeyeceği denklemler çıkaran, fakat bizim ise daha başarılı olmamıza yolaçan gelişme; işte, rejimin bu objektif konumudur. Bizim mutlak yaşamaya duyduğumuz ihtiyaçla, karşımızdaki zorun mutlaka aşılması gereken özü yan yana geldiğinde, **bizim kazanacağımız açıktır.**

DEVAM EDECEK

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

Kelaxsi'de Yaşananlar ve Dile Gelen Tarih

PARTİZANIN MEKTUBU

Kelaxsi: Virane Edilmiş ve Suskun... Ama Taşı ve Toprağıyla Direnişi Haykırıyor!

9 Eylül 1985. Akşamın geç saatleri. Bingöl'ün Genç kazası kırsalında, mevcut görevlerimizi gerçekleştirmek için bir grup arkadaşla normal savaş kurallarına uygun halde yol alırken, ulusal kurtuluş savaşımızda karşı-devrim güçlerinden nasibini almış ve yıkılarak virane haline getirilmiş olan köylerimizden biriyle karşılaştık. Gecenin zifiri karanlığında köye doğru yaklaştığımızda, uzaktan boğuk boğuk uluyan birkaç köpek sesi dışında hiçbir hareketliliğe ve kıpırdanışa tanık olmadık. Faşist Türk sömürgecilerinin gazabına uğramış ve tamamıyla boşaltılmış olan bu köy biriminde, kahrolası ölüm suskunluğu her yanı kaplamıştı. Yakın bir zamana dek cıvıl cıvıl hareketli bir yaşam fışkıran bu yerler yakılıp-yıkılmış ve viran edilmişti. Kırıkdökük hale getirilen ve rüzgar esintileriyle açılıp-kapanarak gıcırtılar çıkaran kapı ve pencere sesleri arasındaki köyü; susuzluktan ve bakımsızlıktan solmuş, sararmış ve kurumuş sebze bahçelerini; buğday, arpa, darı tarlalarını ve asker postalları altında ezilmiş, çiğnenmiş bağları tek tek dolaştık. İnsanlık onuru ve duygusu taşıyan hiçbir insanın; dürüst, namuslu, şerefli hiçbir yüreğin tahammül edemeyeceği bu korkunç manzarayı seyretmeye daha fazla dayanamayarak, ağır adımlarla köyün çıkışına doğru ilerledik. Acımasızca bir o yana bir bu yana savrulan, hunharca katledilen yurtsever insanlarımızın ata topraklarından bu şekilde sökülüp-koparılması bizi derinden etkiledi. Herşeyin ölüm sessizliğine büründüğü köyde, son yıkıntılar arasında yaşam belirtileri taşıyan, açlığa terkedilmiş iki minicik kedi yavrusuyla karşılaştık. Bizleri görünce, arkamızda, yanımızda, önümüzde koşarak ayaklarımıza dolanmaya başladılar. Günlerdir insanlardan uzak, ilgi ve bakıma hasret kalan bu kedi yavruları çevremizde dolanmakla adeta köyü ve kendilerini terketmememizi istiyorlardı. Biz köyden uzaklaştıkça acı acı miyavlayarak arkamızdan geldiler. Bu durum köyden 20 dakika uzaklaşıncaya kadar devam etti. Derinden ve uzaktan uluyan köpeklerin havlamaları da olağan havlamalardan değildi. Daha bir ay öncesine kadar saldırganlıklarından ve parçalayıcılıklarından dolayı geçemediğimiz bu yerlerden şimdi hiçbir engelle karşılaşmadan geçerken, açlıktan ve bakımsızlıktan bitkin duruma düşen bu hayvanların durumunu tasavvur edebiliyorduk. Köyden ayrılmak üzere ısrarlı yürüyüşümüz karşısında minicik kedi yavruları bizleri takip etmekten vazgeçerek geri döndüler.

Korkunç ve yürek parçalayıcı bir hale getirilen ve fakat tarihte direnişçiliği ile ün yapmış olan Kelaxsi (Doğanlı) köyü, tam bir gariplik ve suskunluk içerisinde, kedi ve köpeklere terkedilmiş vaziyetteydi!..

Kelaxsi: Daha Dün Denilecek Tarihte de Vahşeti Yaşadı.... ve Tek Cevabı Direniş Oldu

Boyun eğmeyen, direnişçi ve isyancı özelliklere sahip olan Bingöl alanı, geçmişin isyan merkezi olma konumuyla önemli bir savaş potansiyelini bağrında taşımaktadır. Böyle bir potansiyel de; düşmanın üstesinden gelemeyeceği ve ağırlığının altından kalkamayacağı öylesi gelişmeleri bağrında taşır ki, bu da, sömürgeciliğin mutlaka yıkılacağı gerçeğini hem savaşanlara ve hem de düşman güçlere en açık şekilde göstermeye yetmektedir.

Kelaxsi köyü derin bir tarihi geçmişe sahiptir. Tarihte ve günümüzde direniş saflarına sayısız savaşçı sunmuş ve her direniş döneminde savaşçıları barındırıp, besleyen bir üs, bir kale vazifesini görmüştür. 1925 Şeyh Sait Direnişinde de bu özelliklerini en üst düzeyde sergilemiştir. Şeyh Saitler, Şeyh Şerifler, Yad Begonlar (Yadin Paşa) buralarda üslenmiş ve savaşmışlardır. Direnişlerin sömürgeciler tarafından bastırılmasıyla da Kelaxsi köyü üç kez yakılmış, yıkılmış, virane hale getirilmiştir. Düşman, yaptığı tüm bu vahşetleri bir bedel olarak Kelaxsililere ödetmiştir. Her türlü katliamcı ve özümsemeci yöntemleri deneyen düşman, bu alan insanlarının bünyelerinde kökleşen ve nesilden nesile devredilen başkaldırıcı, direnişçi ve isyancı geleneği hiçbir şekilde engelleyememiştir.

Genel anlamdaki bu olumlu özellikler, dünya proletaryasının devrim deneyimlerinden, sömürge halkların kurtuluş mücadelelerinin zengin tecrübelerinden yararlanarak Kürdistan devriminin teorisini oluşturan ve bunu Kürdistan somutunda en güçlü tarzda uygulayan PKK hareketinin çıkışı ve mücadeleyi her alanda geliştirmesiyle birleşmiş ve giderek bütünleşmiştir. Yöre insanları da mücadelenin etkisini en yakından hissederek hızla PKK'nin bayrağı altında mücadeleyi omuzlamışlardır. Kelaxsi koyu bu mücadele uğruna birçok gencini savaş esiri vermekten, işkencelerden, tutuklamalardan hiçbir zaman çekinmemiş; en ağır uygulamalara maruz kalmış, fakat mücadeleyi hiçbir zaman terketmemiştir.

Kelaxsi: Bir Kez Daha Sömürgeci Vahşetle Karşı Karşıya!

Politikanın daha başka araçlarla en üst biçim aldığı durum savaştır. Özellikle hakim sınıflar kendi sınıf çıkarlarını koruyup "garantiye" alabilmek için açık zor yöntemi olan savaşı benimsemişlerdir. Bu durum bir anlayış bütünselliğine büründürülmüş ve adeta ezilen kitlelere dayatılmıştır. Burjuvazi, çıkar savaşlarına başvurmadan önce savaş hali ortamı yaratarak kitlelerin psikolojik ruh haline hükmetmek ister. Ülke ve dış dünya kamuoyunu yanıltmak için de, çeşitli safsatalar ortaya atar ve yöntemlerini gelişkin bir savaştan ülke içinde cereyan eden küçük bir olaya dek uygular. Bundan hareketle de "haklılığını" bir kaç sudan bahaneyle açıklamaya çalışır.

Kelaxsi köyünün yakılıp-yıkılmasının, katliam ve sürgünlerin nedeni nedir; ileri sürülen bahaneler neler olmuştur?

Bu uygulamaların nedenleri konusunda verilecek kesin ve net yanıt; Kürdistan halkının, kendi meşru hakkı olan bağımsız bir devlet-özgür bir toplum yaratmak için, kendisinin öncüsü ve örgütlü gücü olan PKK etrafında kenetlenerek savaşmak istemesi; kendine gelerek başkaldırması ve silahlı devrimci şiddetini gündemleştirerek düşmana dayatmasıdır.

Kürdistan halkı, PKK, ERNK ve HRK şahsında kendi öz politikasına sahip çıkarak onun doğrultusunda hareket etmiş ve Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi, Bingöl alanında da düşmanı yıpratmaya ve yıkmaya yönelik bu politikasını dayatarak, Kelaxsi köyü yakınlarındaki tren istasyonuna yakın bir alanda kurulan (15 Ağustos eylemleri sonrası kurulmuştur) Suveren karakolunu otomatik silahlar ve roketatarlarla basıp düşmana önemli kayıplar verdirmiştir. Kayıplarını son derece sinsi yöntemlerle kamufle ederek adeta hiçbir şey olmamış görünümünü veren düşman, gerçekte olay karşısında büyük bir şok geçirmiş, tedirginlik, panik ve korkaklığını gizleyememiştir. Alınan büyük darbenin etkisi ve verilen kayıplardan duyulan korku nedeniyle vahşileşip-çılgına dönen sefil ve sadist ruhlu düşman sürüleri, kendilerine gelir gelmez her türlü donanımla savunmasız halka saldırmış, başta Kelaxsi olmak üzere alana yönelmiş, tüm kin ve öfkelerini bu köy ve halkı üzerine kusmuşlardır.

Gelişmeler bu şekilde olurken, gösterilen bahaneler bunların dışında, tamamen kendi çıkarlarını maskeleyen nitelikteki açıklamalar olmuştur: Bu köyün öldürülen bir mensubu olan "terörist dur ihtarına uymamış kaçmıştır", "bölücü faaliyet yürütmektedir", "örgüt militanıdır" vb... vb. Bunlar Kelaxsi köyünün yıkılmasının, katliamın, sürgünün nedenleridir.

Katliam... Sürgün... ve Durdurulamayan Direniş!

Ordu birliklerinin çoğunluğunun katıldığı Kelaxsi köyü baskınında, ihtiyar, genç, kadın, çocuk ayrımı yapılmaksızın tüm köylüler köy meydanına toplatılmıştır. Katliam birliklerinin leş arayan akbabalar gibi köye toplandığını gören köyün erkekleri, düşmanın eline geçmemek için, Kürdistan'ın direniş tarihinde bağımsızlığın ve özgürlüğün simgesi haline gelen dağlarımıza sığınmak zorunda kalmışlardır. Köyün erkeklerinin alanda bulunmadığını farkeden düşman yüzbaşısı, askerleri kadın ve kızların arasına dağıtarak ve **"akşama kadar kaçan diğer erkekler gelip teslim olmazlarsa, kadın ve kızlara tecavüz serbesttir..."** diyerek, faşist Türk ordusunun hayvani duygular taşıyan, lumpen, sadist ve zavallı ruhlu yaratıklardan oluştuğunu gözler önüne sermiştir.

Kürdistan insanının en hassas olduğu halkayı yakalayarak adi emellerine ulaşmak isteyen faşist yüzbaşı, insanlarımızı güç durumda bırakmıştır. Dağlara sığınan yurtsever köylüler bu adi ve alçakça davranış karşısında köye dönmek zorunda kalmışlardır. Tek suçları yurtsever olmak olan bu insanlar, köy meydanında en barbar işkencelere maruz bırakılmışlardır. Bir yanda kadın, çocuk ve ihtiyarlara yapılan işkenceler sonucu çıkan feryatlar Ku-Sıppı (Akdağ)'nin doruklarına ulaşırken, diğer yanda da daha ileri ve bilinçli yurtseverlerin katledilmesinin hazırlıkları yapılmıştır.

Köy meydanına kazıklar çakılmış, orta yaşlılarla genç insanlar sırtüstü yere yatırılarak elleri ve ayakları dört ayrı kazığa bağlanmış ve saatlerce bu şekilde işkence altında bırakılmışlardır. Bu yöntemlerle sadist duygularını tatmin edemeyen, insani özelliklerden tamamen yoksun bu hayvani yaratıklar, aydın bir yurtsever olan Sıddık BİLGİN'i elleri bağlı bir tarzda askeri aracın arkasına bağlamış ve saatlerce dikenli sert arazide sürüklemişlerdir. Yapılan ağır işkenceler sonucunda binlerce yurtsever aydın Kürt insanı gibi O da hunharca katledilmiştir. Fakat düşman bunlarla yetinmeyerek, ağır işkenceler sonucunda paramparça edilmiş olan cesedin üzerine binlerce kurşun yağdırmıştır. Sıkılan bu kurşunlarla faşist Türk ordusunun ve "mehmetçiğinin" dillere destan(!) "kahramanlığı", adice, korkakça ve en alçakça bir biçimde sergilenmiştir. Faşist mantığa göre, ceset kurşun yağmuruna tutularak mutlaka parçalanmalıydı, çünkü parçalanmamış bir ceset tekrar canlanarak onlara saldırabilirdi!

Yapılan katliam bu kadarla da sınırlı kalmamış ve daha geniş boyutlara vardırılarak, katledilen yurtsever Sıddık BİLGİN'in yaşlı amcası da katledilmek istenmiştir. Fakat bunun yolaçacağı gelişmelerden ürkerek vazgeçmek zorunda kalmışlardır.

Bu vahşetin ardından, ağzı salyalı, vahşi düşman subayları, adeta güçlü ve yorucu bir çarpışma geçirerek büyük bir muharebe kazanmışçasına zafer sarhoşluğuna kapılmışlardır. Zevkten dört köşe olmuş bir şekilde bu kez de köylülerin sürgün edilmesi işlemine başlamışlardır. Köyün terkedilmesi için belli bir süre tanıyarak, köyde yaşayan ailelerin bu süre içerisinde köyü terketmelerini istemişlerdir.

Sonuç; bir yurtseverin alçakça katledilmesi, onlarca köylünün tutuklanması ve geri kalanların da ata topraklarından koparak sürgüne gitmeleridir. **"Her aile yerleşeceği yerin adresini komutanlığa bildirecektir. Yoksa yaşanılanlar tekrar gündeme getirilecektir."** Faşist subayların Kelaxsi köylülerine yaptıkları tehditlerdir bunlar.

Sıddık BİLGİN: Direnen... Çarpan Bir Yürek!

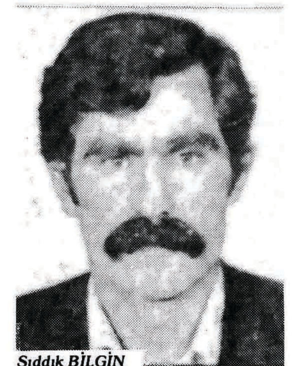
Sıddık BİLGİN; Şeyh Sait isyanı önderlerinden Şeyh Şerif'in yeğeni, direnişçi Hüseyin Efendi'nin torunudur. Genç kazasının Kelaxsi köyünde doğup-büyümüş, öğrenimini Bingöl Eğitim Enstitüsü'nde tamamlayarak öğretmen olmuştur. Yurtsever özünü aile şekillenmesinden almış olan Sıddık BİLGİN, 1980'lere kadar T-KDP saflarında yer alırken, Partimizin faaliyetleri ve yaratılan mücadeleye yakından tanık olmasıyla, KDP saflarından ayrılmış ve PKK önderliğinde gelişen mücadeleye yurtsever bir aydın olarak aktif destek sağlamaya başlamıştır.

Hunharca katledilen Sıddık BİLGİN; özelde Genç, Sivas kırsal alanı olmak üzere, genelde köylülük üzerinde manevi etkisi olan Şeyhler ailesindendir. Mevcut manevi etkiye bir de kendisinin olgun, canlı, sevilip tasvip edilen kişiliği de eklenince, köylülük üzerindeki etkisi hatırı sayılır olmuştur.

Sıddık BİLGİN; insanı yaşatan oksijen zerreciklerini son kez ciğerlerine çekinceye dek düşmana boyun eğmemiş ve teslim olmamıştır. İşkence altında geçen her saniyede düşmana meydan okumuş, onları kahretmiş, yenilgiye uğratmış, devrimci, yurtsever öz taşıyan iradenin yenilmezliğini kanıtlamış, direnişçi tavrını sonuna kadar sürdürerek attığı sloganlarla düşmanın üstüne üstüne yürümüştür: **Kazanan direniş olmuştur.**

Kitleler içerisinde tanınan ve sevilen bir sima olması, kazıklara bağlanarak işkencelerle katledilmesi olayının çok kısa sürede açığa çıkarılmasına yetmiştir.

Meydana gelen olay, ülke ve dış dünya kamuoyunu yanıltmak ve düşman açısından uygun bir zemin yaratılmak için mutlaka daha değişik bir biçime büründürülmeliydi... Ve ağır işkenceler sonucu katledilen bedene binlerce kurşunun sıkılarak delik-deşik edilmesi bu yüzden gerçekleştirilmiştir. Figüranlığını TRT'nin yaptığı senaryo derhal

Sıddık BİLGİN

uygulanmaya konmuş ve Türk radyo ve televizyonları 4 Ağustos 1985 gecesi olaya ilişkin açıklamalara başlamışlardır:

"8. Kolordu Komutanlığınca açıklanması istenen bir habere göre; yurtdışından gelip ülke topraklarımızı parçalamaya yönelik bölücü faaliyetlerde bulunan, örgüt mensuplarına aktif yardım yapan Sıddık Bilgin adlı terörist, Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Doğanlı köyünde 'dur' ihtarına uymayıp kaçmak isterken güvenlik güçlerinin açtıkları ateş sonucu öldürüldü. Yapılan aramalarda bu unsura ve örgüte ait silah, cephane ve çeşitli örgütsel döküman ele geçirilmiştir..."

Yapılan açıklama, olayı kamufle etmenin dahiyane(!) örneği olarak sunulmuştur. Ama faşist ordunun görünüşte dev(!), özünde kof olan bu açıklamaları tutmamıştır. Hiçbir dürüst, namuslu insan bu tür safsatalara inanmamıştır.

Kelaxsiler... Sıddık BİLGİNLER... Bağımsızlık ve Özgürlük İçin Çarpan Yürekler! Haykırışınız Yükselen Bayrağımızda Simgeleşmiştir!

Bizler; her türlü zorluğa göğüs gererek mazlum bir halka fedakarca önderlik eden PKK'nin savaşçılarıyız. Sorumlu kılındığımız görevlerimizden biri de, elindeki maddi-teknik imkanlara dayanarak olayları gerçek özünden saptırıp, bunu çeşitli demogojik kılıflarla takviye ederek, halkı aldatmaya çalışan ve psikolojik savaşın bir biçimi olan bu tür düşman faaliyetlerini açığa çıkarmak, olayları ve gelişmeleri yaşandığı biçimiyle ülke ve dünya kamuoyuna yansıtmaktır.

Gelişmeler yukarıda bahsedilen doğrultuda yaşanırken, meydana gelen olaylar, sömürgeciler tarafından **"Sıddık Bilgin adlı terörist kaçmak isterken güvenlik güçlerinin açtıkları ateş sonucu öldürülmüştür..."** biçiminde verildi.

Devamı Syf: 21'de

ABD'nin Nikaragua'ya Yönelik
Karşı-Devrimci Komploları Hız Kazanıyor

Nikaragua devriminin zafere ulaşmasından bu yana, devrimin kökleşmesini engellemek ve mevcut iktidarı devirmek için çok çeşitli karşı-devrimci komplolar geliştiren ABD, son dönemlerde bu komplo ve karşı devrimci çabalarını daha da üst boyutlara tırmandırmış bulunuyor.

ABD Başkanı Reagan, son dönemlerde kamuoyunda Nikaragua aleyhtarı yeni bir kampanya açarak, verdiği çeşitli demeçler ve yaptığı televizyon konuşmalarıyla Amerikan halkını Nikaragua halkı ve hükümetine karşı savaşa çağırma çabalarını yoğunlaştırmıştır. Toplumda yaratılmış olan komünizm düşmanlığı ve Amerikan halkının uyuşturucu madde konusunda içinde bulunduğu sorunları demogojilerine alet eden Reagan, bir yandan Nikaragua yönetimini Orta Amerika'da komünizmi tüm bölgeye yayacak bir "tehlike" ve "SSCB'nin kolu" olarak değerlendirerek ve diğer yandan Nikaragua yetkililerinin "uyuşturucu madde kaçakçılığı" yaparak Amerikan halkını zehirlediğini ileri sürerek, Nikaragua'ya yönelik karşı-devrimci faaliyetlerine haklılık kazandırmaya çalışmaktadır.

Nikaragua aleyhtarı faaliyetlerini salt karşı-devrimci propaganda ve sözlü saldırılar düzeyinde de tutmayan kovboy eskisi Reagan, ABD'nin desteği ile oluşturulmuş bulunan ve Nikaragua devrimci hükümetine karşı savaş yürüten karşı-devrimci "Contralar" grubuna yeniden maddi destek sunulması konusunda da harekete geçmiştir. "Contralar"ın savaşı yeniden yoğunlaştırmaları için ABD başkanı Reagan, kendilerine 70 milyonu askeri ve 30 milyonu lojistik olmak üzere 100 milyon dolar yardım yapılmasını talep etmektedir. Bu konudaki yasa önerisi, ABD Temsilciler Meclisi tarafından yapılan bir oylama ile reddedildi, ancak bu kararı sert bir dille eleştiren ve tehditlerde bulunan Reagan, yasanın ABD Senatosu tarafından kabul edilmesini sağladı. ABD yasaları gereğince önerinin Temsilciler Meclisi ve Senato'da bir kez daha oylamadan geçmesi gerekiyor.

Temsilciler Meclisi'nin "Contralar"a 100 milyon dolarlık yardım önerisini reddetmesinin, Nikaragua'ya yönelik tehditlerin ortadan kalkması anlamına gelmediğini ifade eden Nikaragua Devlet Başkanı **Daniel Ortega**, yaptığı bir açıklamada şunları belirtiyordu; "*Bu mutlu olmamıza neden değil. Alkışlamak için hiçbir gerekçemiz yok. Nikaragua'ya yönelik tehdit hala sürüyor. Honduras'ta ABD askerleri var. Puerto Corinto'ya 60 mil açıklıkta bir ABD savaş gemisi var. Bu tehdit edicidir.*" Nitekim, kararı sert bir dille eleştiren ve kararın alındığı günü "özgürlükler için kara bir gün" olarak niteleyen en büyük özgürlük düşmanı Reagan, "zafere kadar savaşına devam edeceğini" belirtiyor ve kararın Senatodan olumlu oyla çıkmasını sağlıyordu. Senato oylamasının hemen öncesinde yapılan bir açıklamada ise, Honduras'a 20 milyon dolarlık acil yardım yapılacağı belirtiliyordu. Ki bu da, Nikaragua'ya karşı yürütülen savaşta kullanılmak amacını gütmektedir.

Önerinin Temsilciler Meclisinde red oyu almasını, gözlemciler, yeni bir Vietnam batağına batma korkusuna bağlıyorlar. Nitekim, bazı çevrelerin de ifade ettikleri gibi, "Contralar"a verilen yardım er-geç ABD askerlerinin de bizzat savaş içinde yeralmasına yolaçabilecek ve bu da Nikaragua'nın, geçmişte Vietnam'da görüldüğü gibi, ABD emperyalizmine mezar olmasına yolaçacaktır. Bunu göze alamayan ABD'li bazı siyasi çevreler, Nikaragua hükümeti ile sürdürülecek görüşmeler yoluyla soruna çözüm bulunmasını talep etmektedirler. Diğer taraftan bu kararda rol alan bir diğer etken de "Contralar"a duyulan güvensizliktir. "Contralar"ın düşkün ve toplumdan dıştalanmış karakterlerinden ürken bazı siyasi çevreler bunların uzun vadede ABD'ye zarar verebileceklerinden çekinmektedirler. Nitekim "Contralar"ın üslendikleri ülkelerden biri olan Costa Rica'nın, bunların Nikaragua-Costa Rica sınırından giriş çıkışlarını engellemek üzere Nikaragua ile ortak sınır devriye grupları oluşturmayı kabul ettiği bildirilmektedir. Yine bir CIA yetkilisi, "Contralar"ın "ev-sahipleri" olan Honduras'a karşı dönmeleri ihtimalinin kendileri için "bir kabus" olduğunu ifade etmektedir.

"Contralar"ın bu yapıları, kendilerine daha önce de 27 milyon dolarlık yardım yapılmasına karşılık başarılı olamamaları ve bunlara yapılan yardımların bölgede ABD'yi daha da güç durumlara sürükleyebileceği endişesi ABD'li bazı siyasi çevrelerin Reagan'ın önerisini desteklemesini engellemektedir. Ancak Nikaragua'da daha şimdiden batağa saplanmış olan ABD'nin karşı-devrimci müdahalelerine hız vereceği ve yardımın "Contralar"a verilmesinin onaylanacağı gerçeği her geçen gün daha net ortaya çıkmaktadır.

Diğer taraftan, basın-yayın organlarında yeralan bazı haberlerde Nikaragua askerlerinin Honduras sınırını geçerek "Contra" kamplarına karşı saldırıya geçtikleri belirtilmektedir. Nikaragua hükümeti de yaptığı bir açıklamada, "Contra" kamplarına karşı yapılan bir askeri harekatta yüzlerce "Contra"nın öldürüldüğünü ve yaralandığını, bu arada merkez kampın da yerle bir edildiğini açıkladı. Açıklamada Honduras sınırının geçildiği yolunda bir ifade yeralmamasına karşılık Nikaragua sınırları içinde "Contra" kamplarının bulunmaması, bu doğrultudaki haberlerin doğruluğunu göstermektedir. ABD yardımı öncesinde gerçekleştirilen bu başarılı askeri harekat, karşı-devrimci "Contralar" ve onların baş yardakçısı ABD açısından önemli bir darbe anlamını taşımaktadır.

Gelişmeler, "Contralar"ın kendilerine sağlanan tüm desteğe ve ABD'nin karşı-devrimci komplolarına rağmen, Nikaragua devriminin giderek kökleştiğini ve ABD'nin bu alanda da boğulmaya mahkum olduğunu her geçen gün daha güçlü bir şekilde gözler önüne sermektedir.

★

Fransa'da Seçim
Sağ İktidar Sorunları Çözebilir mi?

Kapitalist-emperyalist sistem içinde yeralan ülkelerde geçerli "nöbet değişimi" kuralı, bu kez de Fransa'da hükmünü icra etti ve 1981'den bu yana iktidarda bulunan Fransız Sosyalist Partisi yerini Cumhuriyet İçin Birlik Partisi (RPR) ile Fransız Demokrasisi İçin Birlik (UDF)'den oluşan sağ koalisyona bıraktı.

Seçimlerden önce, kamuoyunun yaygın kanısına göre, ezici bir çoğunlukla seçimleri kazanması beklenen sağ partiler, 16 Mart'ta yapılan seçimlerde bu ezici çoğunluğu sağlayamadılarsa da, sağ eğilimli Bağımsızların da katılımıyla, birkaç kişilik farkla da olsa salt çoğunluğu elde etmeyi başardılar. Diğer taraftan, beş yıldır iktidarda bulunan Sosyalist Parti, elde ettiği 212 sandalye ile beklenenden de iyi bir sonuç alıp, Parlamentonun en büyük grubu sıfatını korurken, Komünist Partisi büyük bir oy kaybına uğrayarak ancak 35 sandalye elde edebildi. Seçimlerin ortaya çıkardığı bir diğer önemli sonuç da faşist Ulusal Cephe'nin büyük bir oy potansiyeli sağlayarak, ilk kez girdiği bu seçimlerde 33 sandalye alması ve parlamentoda bir grup oluşturacak çoğunluğu elde etmesi oldu.

16 Mart seçimleri ile açılan yeni dönemle birlikte, Fransa tarihinde ilk kez sosyalist bir cumhurbaşkanı ile sağcı bir hükümetin koalisyonu yönetimi paylaşmak zorunda kalmıştır. Siyasal gözlemciler, bu duruma bir de sağ koalisyonun güçlü temellere dayanmaması ve birkaç oy farkı ile salt çoğunluğu sağlaması eklenince, Fransa'da önümüzdeki dönemde bir çeşit siyasal istikrarsızlığın hüküm sürmesinin kaçınılmaz olduğunu belirtiyorlar.

Seçimler sonrasında, RPR lideri, eski başbakanlardan Jacques Chirac başkanlık görevini devralarak yeni hükümeti oluşturdu. Sağ koalisyon, önüne ilk hedef olarak; Sosyalist Partinin iktidarı döneminde devletleştirilen ülkenin en büyük altı kuruluşunu yeniden özel sektöre devretmeyi, seçim yasasını değiştirmeyi ve işsizliği önleyici ekonomik tedbirler almayı koymuştur. Hükümet programı ayrıca, dış politikada, ABD ile sıkı işbirliğine girilmesi ve SSCB'ye karşı uyanık olunması, içte, ilticalar konusunda ceza ve kontrol sisteminin arttırılması ve 'teröristleri" yargılayan özel mahkemelerin yeniden kurulmasını içermektedir.

Görüldüğü gibi, program birçok alanda daha da artan bir gericiliği hedeflemektedir. Dışta, özellikle ABD'nin emperyalist politikalarıyla daha sıkı bir bütünleşme, içte ise, özellikle yabancılara ve toplumdaki radikal çevrelere karşı baskıların arttırılması öngörülmektedir. Bu, özel sektörün alabildiğine desteklenip işçi sınıfının çıkarlarının daha da gaspedilmesini de bağrında taşımaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin özü, yeni Fransız seçimleri ile birlikte bir kez daha tüm açıklığıyla gözler önüne serilmiştir. Sosyalist Parti iktidarının birçok parlak vaadle kitlelerin gözünü boyayıp icraatta düzenin çizdiği çerçeveye göre hareket etmesi –ki, bu eşyanın tabiatı gereğidir– ve ekonomik sorunların sistemin karakterinden kaynaklanan ağırlaşmasının, işsizliğin üç milyon gibi büyük bir rakama ulaşarak büyük bir sorun olarak varlığını sürdürmesinin, pahalılığın sürekli artarak kitlelerin yaşam standartını sürekli düşürmesinin ve toplumdaki huzursuzlukların giderek artmasının önüne geçilememesi, sağ iktidara giden yolu döşemiştir. Sosyalizmle hiçbir ilişkisi olmayan Sosyalist Partinin sorunları çözemeyen icraatı, kitlelerde sağa umut bağlamaya ve toplumda gericiliğin giderek artmasına yolaçmıştır. Bu, emperyalist-kapitalist düzenin sürekli besleyip geliştirdiği bir durumdur ve örnekleri daha önceleri de başka ülkelerde görülmüştür. Bu yolla bir yandan, sosyalizmle hiçbir ilişkileri olmayan, adı sosyalist partilerle kitlelerin sosyalizme olan inanç ve güvenleri sarsılırken, diğer yandan da gerici eğilimler körüklenerek karşı-devrimci politikaların daha da rahat yürürlüğe konmasının olanakları yaratılmakta ve böylece sistemin ömrü uzatılmaya çalışılmaktadır.

Fransa örneğinde bir kez daha göreve koşulan sağ iktidarın da sorunları çözemeyeceği, aksine daha da derinleştireceği daha şimdiden görülen bir durumdur. Sorunlar sistemin karakterinden kaynaklanmaktadır ve "nöbet değişimleri" bu sorunları ya biraz daha hafifletme ya da ağırlaştırma gücündedir, ancak onları köklü olarak çözümleme gücünde değildir. Sorunların köklü çözümü, sistemin köklü değişiminden geçmektedir. Yeni hükümetin icraatı bu gerçeği kitleler nezdinde daha da yakıcı olarak bilince çıkaracaktır.

Akdeniz'de ABD Terörü
ABD, Ortadoğu'da Yeni Savaşlar Peşinde

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da yeni tehlikeli oyunlar sahneye koyuyor. Geçmişten bu yana bölge halkları üzerinde bir tehdit unsuru olagelen ve birçok haksız savaşın mimarı olan ABD, bu kez de Libya'ya karşı giriştiği karşı-devrimci bir saldırı ile savaş bulutlarının bölge üzerinde bir kez daha yoğunlaşmaya başlamasına yolaçtı.

Uzun süredir Akdeniz'de bulundurduğu 6. Filo ile peşpeşe kışkırtıcı tatbikatlar yapmakta olan ABD emperyalistleri, son olarak 24 Mart'ta yaptıkları bir tatbikat sırasında Libya'nın kendisine ait olduğunu söylediği karasularını ihlal ederek yeni bir savaşın tohumlarını attılar. 6. Filo ile birlikte tatbikata katılan üç ABD savaş gemisinden havalanan uçakların Libya'nın "ölüm hattı" olarak adlandırdığı sınırı geçerek Sirte körfezi üzerinde uçmaya başlaması ve açık kışkırtması bardağı taşıran son damla oldu ve Libya bu açık saldırganlığa karşı füzelerle yanıt verirken, ABD uçakları da Libya gemilerini ve Sirte kentini füze ve bomba yağmuruna tuttular. Çıkan savaşta, Libya üç ABD uçağını düşürdüğünü söylerken, ABD de dört Libya hücüm botunu bombalayıp bunlardan ikisini batırdığını, diğerlerini de yaraladığını, bu arada bazı füze bataryalarını da tahrip ettiğini açıkladı.

Sirte körfezinde patlak veren ve iki gün süren çatışmalar tüm dünyada derin yankılar uyandırarak, etkisi yalnızca Ortadoğu ile sınırlı kalmayacak bir savaşın doğması endişesini uyandırdı. ABD emperyalistlerinin bu açık savaş kışkırtıcılığı, dünyadaki ve bölgedeki birçok devlet tarafından sert bir dille kınanarak, ABD savaş gemilerinin geri çekilmesi istendi. ABD, uluslararası anlaşmaların kendisine tanıdığı hakları kullandığını ve bundan sonra da kullanmaya devam edeceğini açıkladı. Libya ise, seferberlik ilan ederek, ABD saldırganlarına karşı "Akdeniz'i bir kan gölüne çevireceklerini ve sonuna kadar direneceklerini" ifade etti. Libya halkı sokaklara dökülerek, ABD emperyalizmini lanetleyen ve savaş azmini dile getiren gösteriler yaptı. Libya halkının kararlılığı ve dünyada kendisine karşı gelişen sert eleştiriler karşısında ABD, 1 Nisan'a kadar sürmesini planladığı tatbikatı yarıda keserek gemilerini geri çekti, ancak tekrar geleceği tehdidini savurmayı da ihmal etmedi.

ABD'nin Libya'ya karşı saldırılarının yeni olmadığı biliniyor. 1981'de de aynı şekilde Sirte körfezinde bir saldırı gerçekleştirilmiş ve iki Libya uçağı düşürülmüştü. Daha sonra da bu saldırılar, çeşitli ekonomik ambargolar uygulama ve sözlü saldırılar yöneltme tarzında sürdürülmüştü. ABD'nin bütün bu saldırılarındaki amacı, bölgede ilerici bir rol oynayan Libya'nın bu rolünü oynamasını engellemek, Libya lideri Kaddafi'yi yönetimden uzaklaştırmak ve bu saldırılarıyla bölge halklarını sindirip kendi karşı-devrimci politikaları için ortamı uygun hale getirmektir. Bunu gerçekleştirmek için ise, en tehlikeli kışkırtıcılık örnekleri sergilemekten kaçınmamaktadır.

Libya'ya karşı yöneltilen son saldırı sırasında daha net ortaya çıkan bir diğer önemli gerçek ise, faşist Türk devletinin ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik saldırılarında bir sıçrama tahtası rolü gördüğüydü. ABD'nin Libya'ya karşı saldırısı sırasında suskunluğa gömülen TC, her nedense "Libya ile tarihsel bir dostluğa sahip olduğu ve müslüman kardeşler oldukları" bir anda unutuverdi! Bu suskunluğun ardındaki gerçekler ise daha sonra Ecevit ve ABD Dışişleri Bakanı Shultz tarafından yapılan iki ayrı açıklama ile dolaylı da olsa kamuoyuna "fısıldandı".

ABD saldırısının başlamasının hemen ardından yazılı bir bildiri yayınlayan Ecevit, ABD'nin yalnızca Ortadoğu için değil tüm dünya için tehlikeli olabilecek yönelimler peşinde olduğunu vurguluyor ve TC'yi bu oyunlara alet olmamaya, başta İncirlik üssü olmak üzere, ABD'nin Türkiye'deki üsleri ile Kıbrıs'taki üslerin bu tür tehlikeli amaçlar için kullanılmasına izin vermemeye ve egemenlik haklarını kullanmaya çağırıyordu. Böylesi hassas bir dönemde yapılan bu çağrı, Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'taki üslerin ABD'nin Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarında kullanıldıkları düşüncesini daha da pekiştiriyor ve Türkiye'nin ABD'nin Ortadoğu'daki jandarması olma ve Ortadoğu halkların başında Demoklesin kılıcı misali bir tehdit oluşturma durumunu bir kez daha netçe gözler önüne seriyordu. Diğer taraftan Shultz'un Türkiye'den ayrılırken söylediği, "Evren'den yakın anlayış gördüm" sözleri de bu yoldaki düşüncelerin doğruluğunun kanıtı oluyordu.

Sıra ekonomik ve ticari ilişkilere gelince, "tarihi dostluk bağları" teranelerini dilinden düşürmeyen sömürgeci-faşist TC'nin sahtekar yüzü Ortadoğu halkları tarafından en kısa zamanda daha da iyi görülecek ve Ortadoğu halkları ABD emperyalistleri ile birlikte onun bu sadık uşağının da dersini vermeyi bileceklerdir.

★

TÜRKİYE-SURİYE GÖRÜŞMELERİNDE GÜNDEMİN ANA MADDESİ KÜRT ULUSAL SORUNU

Tarihten beri çeşitli gerici, sömürgeci ve emperyalist güçler tarafından üstü örtülmeye çalışılan Kürt ulusal sorunu ve bu sorunun bağrında taşıdığı bir yığın gerçeklik, 1970'lerden beri Partimiz (PKK) önderliğinde geliştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle, birer birer açığa çıkmaktadır. Yine tarihten beri halkları bölmenin, parçalamanın, suni sınırlar oluşturmanın şampiyonluğunu yapan ve bugün azgın bir faşist karaktere bürünen Türk sömürgecilerinin, son Türkiye-Suriye görüşmelerinde gündemin ana maddesi olarak belirledikleri ve kendi çıkarları doğrultusunda, Suriye heyetine kabul ettirmek istedikleri "sınır emniyeti" sorunu da bahsedilen gerçeklerden bir tanesidir.

Bilindiği gibi, faşist Türk sömürgeciliğinin "Güney sınırlarımız" diye tabir ettiği sınırlar, I. dünya savaşının sona erdiği Türkiye'de, kemalist burjuvazinin iktidara geldiği 1920'li yıllarda Türklerin, Fransızların ve İngilizlerin Lozan ve Ankara'da vardıkları anlaşmalarla, Kürt ve Arap halklarının çıkarına olmayan, bu halkları bölüp parçalayan bir biçimde çizilmişti. Halklar ve bu halkların üzerinde yaşadığı topraklar belli yerlerinden bölünmüş, bir bölümü Fransızların, bir bölümü Türklerin ve bir bölümü de İngilizlerin egemenliğine alınmıştı. Bu biçimde bir bölünme herkesten önce, en büyük payı almış olan Türk burjuvazisinin hesabına gelmekteydi. Çünkü, bu biçimde halkların birliği parçalanacak, ulusal değerleri başkalaşıma uğrayacak, sömürgeciliğe karşı güçlü bir direniş gösteremeyecek, gösterseler de rahatlıkla ezilebileceklerdi. Nitekim öyle oldu da. Bu tarihten sonra bir çok sefer sömürgeciliğe başkaldıran Kürdistan halkı , diğer bir çok nedenin yanında, bir de bu nedenden dolayı direnişlerini zaferle sonuçlandıramadı, dolayısıyla Türk sömürgeciliği de hiçbir zaman bu sorunun üzerinde böylesine bir ehemmiyetle durma gereğini duymadı.

Ancak Kuzey Kürdistan'da Partimizin önderlik ettiği devrimci direnişin biraz gelişmesiyledir ki sihir bozulmuş, takke düşmüş, kel görünmüştür. Sınırlar artık bölünme, parçalanma ve başkalaşıma uğrama olgularından çok, gelişen ulusal bağımsızlık yönündeki mücadelemize hizmet eden bir olgu haline gelmiştir. Sınırların arka yüzü, mücadelemize cephe gerisi rolünü oynayacak bir konumda bulunmaktadır. İşte faşist Türk sömürgecilerinin bugün bir türlü sindiremediği ve üzerinde bu kadar fırtına kopardığı sorunun püf noktası budur. Ve bu olgu, en az faşist Türk sömürgecileri açısından olduğu kadar halkımız açısından da önemlidir.

Bu nedenle sınır sorununun en yakından ilgilendirdiği bir güç olarak biz, konuyla ilgili bir değerlendirme yaparak, görüşmeci tarafların durumu, sorunun faşist yönetim açısından neden böylesi iddialara yolaçtığı, neden böyle güncelleştiği, Partimiz ve mücadelemizin bu konudaki rolünün ne olduğu, gelişmeler karşısında Suriye devletinin artan rolü, tarihte Türk-Arap ilişkileri ve Kürtlerin konumu, Türkiye'nin bölgede oynadığı jandarmalık rolü ve en son olarak da, halkların çıkarına olan devrimci tutumun ne olması gerektiği noktaları üzerinde durmaya çalışacağız.

GÖRÜŞMELERİN ORTAYA ÇIKARDIĞI BAZI GERÇEKLER

Görüşmeci taraflardan biri olan Türkiye Cumhuriyeti, her şeyden önce ABD emperyalizminin ve NATO'nun jandarması, vurucu gücüdür. Bundan ayrı olarak "bölgenin lideri", "ekonomisi en çok gelişmiş ülkesi" olma iddiası ile, bağrında Osmanlı İmparatorluğundan, Sultan Abdulhamit'ten ve hatta M. Kemal'in Turancılığından kalma emperyalist emeller gütmektedir. Böylece, bir yandan genel olarak Ortadoğu halklarının, özel olarak da Arap halkının dostuymuş gibi son derece sahte, son derece utanmaz bir kılıfa bürünüp, ekonomik, ticari ilişki ve ittifaklarla bölge ekonomisini kendisine bağlamaya çalışırken, öte yandan da, "Kerkük bizimdir", "Suriye suni bir devlettir", "NATO'da ikinci büyük orduya sahibiz" deyip bu emperyalist emellerini açığa vurmaktan, halkları tehdit etmekten de çekinmemektedir.

Eğer TC yönetimi, bugün bir sınır sorununu halletmek için Suriye yönetimi ile görüşme masasına oturuyorsa, bu, onun Suriye devletinin egemenlik haklarına duyduğu saygıdan değil, tamamen başka nedenlerden dolayıdır. Daha düne kadar, sınırı ihlal eden bir kaçakçının peşinden, bölük bölük askeriyle Suriye topraklarına giren, Suriye köylerinde arama yapma yetkisini kendisinde gören, köylüleri dayaktan geçiren, tarlasında çalışmak üzere sınıra yaklaşan Suriye köylülerine ateş açıp öldüren, köyleri rastgele ateş altına alan TC, ne oldu da böyle yumuşayıp birden bire Suriye devletinin dostu, kardeşi oldu! Bu konuda TC'nin sahtekarlığından, ikiyüzlülüğünden başka bir şeye inanmak mümkün değildir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu tavır, Suriye ile olan dostluktan, egemenlik haklarına duyduğu saygıdan değil, tamamen başka nedenlerden kaynaklanmaktadır. Faşist Türk yönetimi her şeyden önce kendi sömürgeci, emperyalist uygulama ve emellerinden kaynaklanan nedenlerden, yine NATO'nun bir numaralı vurucu gücü olmasından dolayı, denilebilirki, tüm komşularından tecrit olmuştur, onlarla bir düşmanlık durumunu yaşamaktadır. Bu bir. İkincisi; altı yıldır iktidarı eline alan faşist klik, hem içerdeki faşist uygulamalarından, hem dışa karşı içine girdiği anti-demokratik uygulamalarından dolayı dünyanın tüm devrimci-demokratik kamuoyundan, hatta kamuoyunun tepkisinden dolayı, onun iktidara oturmasında başrol oynayan bir yığın dostlarından da tecrit olmuş durumdadır. Üçüncüsü olarak; iktidara oturduğunda önüne koymuş olduğu görevlerden hiçbirini çözememiş; ekonomik buhran daha da derinleşmiş, en çok güven duyduğu ticaret yarı yarıya düşmüş, enflasyon üç misli artmış, sanayi üretimi %50'nin altına düşmüş, bir yığın şirket iflas etmiş, tarım ürünleri pazar bulamamış, zamlar günde iki-üç sefer yaşanan bir olay haline gelmiş, bir yığın kısa vadeli tedbirlerle halkın elindeki her şey alınmış, işsizlik had safhaya ulaşmıştır. Ayrıca halkın büyük bir kısmı işkencelerden geçirilmiş, çoğu zindanlara doldurulmuştur. Kendi deyimiyle, "anarşi" durdurulamamış, toplumsal muhalefet büyümüş, emekçi kesimlerle yetinmeyip, değişik biçimlerde de olsa burjuva tabakalara da yansımıştır. Tüm bu olgulardan dolayı, Türkiye büyük bir patlamanın eşiğine gelmiş dayanmıştır. Dördüncüsü ve önemlisi olarak da; iki yıla yakın bir zamandır Kürdistan'da Partimiz önderliğinde , ulusal bağımsızlık doğrultusunda bir devrimci mücadele gelişmektedir. Bu mücadele faşist Türk devletinin her alandaki buhranını daha da arttırmış, ordu içerisinde dağılmaya, içindeki çelişkileri derinleştirmeye yolaçmıştır. Ayrıca bölgedeki gelişmeler; özellikle İran-Irak sahasındaki gelişmeler mücadelemizin daha da gelişmesi için önemli olanaklar sağlamakta, faşist yönetim bir de bu noktada büyük bir telaşa kapılmaktadır.

İşte, esas olarak Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin yolaçtığı tüm bu gelişmeler, faşist Türk yönetimini, tarihinde görülmemiş bir yalnızlığa itmekte, büyük bir can telaşına düşürmektedir. Bu nedenle, o, tarihinde hep uyguladığı sertlik politikası yanında, bugün, yine tarihinde hiç mi hiç ehemmiyet vermediği yumuşak bir politikayı ama çok sahtekarca, ikiyüzlü taktiklerle uyguluyor gibi görünmeye çalışmaktadır. Ve buna kendisi de inanmadığı halde başkalarını inandırmak istemektedir.

Durumu kesinlikle böyle olan bir güç karşısında görüşme masasına oturan Suriye'nin durumuna gelince; o, her şeyden önce, ABD emperyalizmine ve NATO'ya karşı olan bir blok, sosyalist blokun yanında yer almaktadır. Emperyalizme ve tabii ki, başta ABD emperyalizmine karşı gelişen Arap kurtuluş hareketlerinin başını çekmekte ve bu hareketlere önderlik etmektedir. Lübnan ve Filistin kurtuluş mücadelesi etrafında emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı göstermiş olduğu kararlı direnişten ve sağladığı üstünlükten dolayı, ABD emperyalizmi ve siyonizmin bölgedeki bir numaralı düşmanı durumundadır; ve emperyalizm ile siyonizm tarafından yutulmak istenmektedir. Ayrıca bölgede başta ABD emperyalizmine karşı gelişen ve zafer kazanan İran devrimini eskiden olduğu gibi bugün de desteklemektedir. Emperyalizmin diğer bir uşağı olan Saddam yönetimine karşı, içerde gelişen ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelelerini desteklemekte, bu noktada da emperyalizmin ve gericiliğin sürekli baskılarına hedef olmaktadır.

Dışa karşı durumu böyle olan Suriye'nin iç durumu ise, emperyalizm, siyonizm ve bölge gericiliğinin tüm yıkıcı çabalarına karşılık, istikrarlı bir özelliğe sahiptir. Sürdürdüğü bağımsız politikasıyla, gelişme yönünde, kendi içinde belli oranda istikrarlı bir ekonomik yapıya sahip, ilerici-demokratik uygulamalarıyla, geniş kitlelerin güveni ve desteğini sağlayan, karşısında güçlü bir toplumsal muhalefet bulunmayan, varolan gerici muhalefi de önemli oranda zayıflatmış bir yapı arzetmektedir.

Genel bir biçimde değinsek de anlaşılacağı üzere, faşist Türk yönetiminin, Suriye karşısında düşman bir konumda bulunması dışında herhangi bir şey düşünmek mümkün değildir. Taktik olarak, kendi çıkarlarının ağırlıkta olduğu bazı platformlarda, Suriye devletinin dostu! kardeşi! gibi son derece sahte, ikiyüzlü bazı yaklaşımlar gösterse bile, stratejik olarak o, daima Suriye'ye bir düşman gözüyle bakacaktır. Nihayet şimdiye kadarki durumu da hep öyle olmuştur. Sınır üzerinde hep Suriye'ye tehditler yöneltmiş, ABD emperyalizminden aldığı emirle de, Suriye'nin bölgede artan rolüne herkesten önce karşı koymuş, bu ülkenin İsrail siyonizmine karşı savaşımında hep İsrail'i desteklemiş, İsrail'in imdadına koşan ABD emperyalizmine, başta İncirlik hava üssü olmak üzere askeri olanaklar sunmuş, böylece binlerce Arap askeri, yurtsever, ilerici ve devrimcinin Lübnan sahasında imha olmasına ve çok sayıda askeri araç ve tesisin tahrip olmasına önayak olmuştur.

Tüm bunlardan ayrı ve en önemlisi olarakta, uzun yıllardan beri Türkler tarafından önce işgal, daha sonra da ilhak edilen ve o zamandan beri, Arap halkı ve daha sonra da Suriye devleti ile Türk devleti içinde büyük çekişmelere yolaçan bir "Hatay sorunu"vardır. Faşist Türk sömürgecilerinin diğer halkların ulusal sorunlarına yaklaştığı gibi, Hatay-Arap halkının ulusal sorununa yaklaşım mantığı da hep aynı olmuştur. O hala "bizde Arap yoktur", "bizde Kürt yoktur", "kimseye verecek bir santim toprağımız yoktur" vs. türünden, aklın, mantığın kabul edemeyeceği, dünyada eşi, benzeri bulunmayan bir şovenizm, bir faşizm sergilemektedir.

Nitekim faşist Türk yöneticileri, bu mantıklarını her halükarda basın yayın araçlarına yansıtmaktan da geri durmamaktadırlar. Bu konuda, aşağıda, Türk basınından aktaracağımız birkaç alıntı, Türk yönetiminin soruna yaklaşım mantığını ve sorun karşısında tavrını açıkça göstermektedir. 10 Mart 1985 tarihinde Tercüman gazetesinde, "Hatay meselesi kapandı" başlığı altında sunulan bir yazıda, Dışişleri Bakanı Halefoğlu **"Hatay meselesi bu ilimizin asırlardır ait olduğu anavatana, kısa bir süre ayrılmasından sonra geri dönüşü ile tamamen kapanmış bir konu olup, beyanat ve demeçlerle tekrar gündeme getirilmesi mümkün değildir.**

"Aynı konudaki bir soru vesilesiyle, daha önce de belirtmiş olduğum gibi, Hatay ilimizin Türkiye Cumhuriyeti topraklarının ayrılmaz bir parçası olması vakıası karşısında haritalar ve kitaplarda tahrifat yapılması veya benzer diğer yollarla bu gerçeğin aksini öne sürme çabaları, gerçekleşebileceğine sahiplerinin de inanmadığı çarpık bir niyetin ifadesinden öteye hiçbir anlamı taşıyamaz."

Yine 27 Temmuz 1985 tarihli Milliyet gazetesinde, "Hatay'da sert konuştu" başlığı altındaki bir yazıda Halefoğlu; **"Hatay'ın Atatürk'ün Türkiye'ye son armağanı olduğunu"** belirterek şöyle diyor:

"Hatay'sız bir Türkiye, Türkiye'siz de bir Hatay düşünülemez, bunun aksini de kimse düşünemez. Hatay yalnız, Türkiye'nin diğer illeriyle karşılaştırıldığında değil, dünyada birçok şehrin de ötesinde bir refah düzeyine ulaştı. Bunu takdir etmemiz ve buna layık olmaya çalışmamız lazım."

Faşist Türk yöneticileri iktidar ve muhalefetiyle birlikte son dönemlerde, bu konuda daha da ileri giderek, sorunu kendi anlayışları doğrultusunda ortaya koymaktan da öteye Suriye'ye tehdit üzerine tehdit yağdırmaya başlamışlardır. 16 Şubat 1986 tarihli Milliyet gazetesinde, "Suriye'ye karşı ne tedbir alındı?" başlığı altında yazılan ve bir meclis tartışmasını sunan bir yazıda;

'MDP Genel Sekreteri Karaç, bir soru önergesinde' **"Güney komşumuz Suriye'nin kendi okulla-**

rında okuttuğu coğrafya kitaplarında Türkiye'nin 9 ilinin Suriye toprağı olduğu şeklindeki bilgi ve haritalar bulunduğu basında yer almıştır. Dışişleri Bakanlığının bu konuda bilgisi var mıdır, varsa ne gibi girişimlerde bulunmuştur? Bu kitaplar hala okutulmakta mıdır?" diye sormaktadır.

İstanbul bağımsız Milletvekili Yılmaz Hastürk ise, Halefoğlu'na, "uzun süredir gözlenen ve hasinane bir yapıda gelişen bu tür davranışlarından ötürü, gerekli cevabı ve tepkiyi görmeyen şımarık komşularımızın bu küstah davranışlarına cevap vermek için, bu ülkeyi kışkırtan süper güçle birlikte bayraklarını 9 ilimize dikmeleri mi beklenmektedir?" demektedir.

Hatay Bağımsız Milletvekili Murat Sökmenoğlu ise, "Suriye'nin büyük Suriye ideali, eşsiz Atatürk'ün son armağanı Hatay'dan sonra 8 ilimize daha göz diken faaliyetleri ile bir gazetede buna ilişkin yayınlanan harita karşısında ne gibi tedbir alınmıştır? Hatay doğumlulara Suriye'nin özel okuma ve eğitim imkanı sağlamasının altında yatan niyet nedir? Maksatlı eğitim karşısında cumhuriyet hükümetimizin almış olduğu tedbirler nelerdir? Suriye devletinin dünya platformunda son bir kaç senedir başlattığı kampanya karşısında alınan tedbirler nelerdir? Suriye devletinin güvenliğimizi tehdit eden bölücü çete mensuplarını eğittiği doğru mudur? Suriye devleti ile Yunanistan'ın Türkiye'ye karşı bir işbirliği var mıdır?" diye soruyor.

Yine hemen bir gün sonraki 17 Şubat 1986 tarihli Tercüman gazetesinde ise, "TBMM'sinde kenetlenme" başlığı altında verilen yazıda, "Muhalefet ve hükümet Suriye'ye karşı birleşiyor", ANAP grup başkanı Haydar Özalp, "Hiç kimse toprağımızdan bir santim bile alamaz", SHP başkan yardımcısı ve meclis grup başkan vekili Halil İbrahim Şahin ile Seyfi Oktay "Suriye'nin ateşi yükselmiş tedaviye ihtiyacı vardır, ciddi tavırlar almalıyız." diye yazıyor.

MDP Genel Sekreteri A. Rahman Necati Karaç ise, "Suriye suni bir devlettir, Ankara anlaşmasına saygımız varsa kendileri bunu umut etsinler, tarihsel olarak Suriye diye bir devlet yoktur,Arap gruplarından oluşan ve Osmanlı İmparatorluğu himayesinde yaşayan bir toplum vardı, Suriye suni bir devlettir, bizden koparılıp alınmıştır." diyor.

Biz burada fazla bir yorum yapmayacağız, aktarılan pasajların yorumu zaten yazının kendisi içinde verilmiştir. Biz sadece, sorunun 9 il sorunu olmadığı, sadece ve sadece Hatay sorunu olduğunu (ki bu Yılmaz Hastürk'ün konuşmasından rahatlıkla anlaşılmaktadır), Suriye devletinin objektif konumunun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sağladığı destek olduğunu (ki Türk yönetimi Suriye yönetiminin subjektif anlamda da mücadelemizi desteklediğini iddia etmektedir) ve bundan da öte, MDP Genel Sekreterinin "Suriye suni bir devlettiı, bizden koparılıp alınmıştır" mantığının altında yatan ve yüzde-yüz emperyalist emellerin bir ürünü olan şahlanmış bir faşist düşünceden kaynaklandığını belirteceğiz. Evet, kopartılan tüm bu fırtınaların altında yatan gerçek nedenler kesinlikle böyledir. Ve zaten son görüşmelerde, birincil sorun olarak "sınır emniyetinin" ele alınması olayı da bu görüşümüzü belirgin bir şekilde doğrulamaktadır.

Görüldüğü gibi, başından beri aktarmaya çalıştığımız tüm bu gerçekliklere rağmen, faşist Türk yönetimi hala Suriye'ye dost ülke! kardeş ülke! demekte (son görüşmelerde) ondan, faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadele eden ve Arap halkı ile kader ortaklığına sahip olan Kürdistan halkının ulusal direniş mücadelesinin öncüsü, Parti Önderliğimizin teslim edilmesini, kendi tarafında 900 kilometrelik alan üzerinde tedbir almasını, ordusunun yarısını Evren-Özal rejiminin hatırı için sınıra dikmesini istemekte, buna karşı Fırat suyunu bir şantaj silahı olarak kullanmaktadır.

Peki, bu dostuyla! alay eden mantığa ne demeli, dostluk! kardeşlik! ile Suriye'de namevcud olan bir şeyin teslimi için Suriye'ye karşı tek koz olan "Fırat suyu" şantajının kullanılması arasındaki bağ nedir? Dünyada birçok gücün birbirleriyle taktik ilişkiler, ittifaklar geliştirdiği her gün görülen bir olaydır. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, bundan daha sahte, daha ikiyüzlü bir taktik dünyada görülmemiştir.

Tüm bunlardan sonra denilebilirki, sorunun bugün bu kadar güncelleşmesine, üzerinde böylesine üst düzeyde görüşmelere gidilmesine yolaçan gerçek sebepler nedir acaba? Yukarda da belirttiğimiz gibi, faşist Türk sömürgeciliğini bu görüşmelere iten biricik temel neden, Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Yine esasen bu gelişmelerden dolayı Türkiye karşısında Suriye'nin sağladığı politik üstünlük ve artan rolüdür.

Partimiz, 1978'lerde resmen ilan edildiğinde TC'nin en büyük boy hedeflerinden birisiydi ve buna TC tarafından Kürdistan'da boydan boya sıkıyönetim ilan edilerek karşılık verilmiş ve 1978'in sonlarında girişilen Maraş katliamıyla alevi-Kürt halkına büyük bir gözdağı verilmek istenmiştir. Partimiz bu faşist uygulamaya şiddetli bir tepki duymuş, TC'ye yönelik devrimci eylemlerini daha da yoğunlaştırmıştır.

Gelişmeleri bastıramayan TC, giriştiği 12 Eylül faşist askeri darbesiyle tüm Kürdistan'da askeri yönetimini güçlendirmiştir. Böylece Partimiz devrimci rolünü tam oynayabilmek açısından, Kürdistan halkının yakın tarihi bağları içinde bulunduğu Arap ulusal kurtuluş hareketinin merkezleriyle ilişkiye geçmenin zaruriyetine duyduğu inançla yola çıkmış ve yurtdışında faaliyetlerinin esas bir halkası olarak, başta Filistin ve Lübnan olmak üzere tüm Arap kurtuluş güçleriyle ilişki kurmanın yollarını aramıştır. Daha 1979'larda geliştirilen bu ilişkiler kısa süre içerisinde Türk rejiminin, 12 Eylül faşizminin korkulu bir rüyası haline gelmiştir. Partimiz, bu alanda bir yandan İsrail siyonizmine karşı yükselttiği ve onlarca şehit kanıyla geliştirerek güçlendirdiği bu ilişkilerle, bölge gerici güçlerine karşı da ilerici Arap güçleri yanında yeralarak ve Suriye'nin bu alandaki öncü rolünü derinden kavrayarak, kendi konumunu daha somut ve anlaşılır kılmaya çalışmıştır.

Özellikle Güney Kürdistan'da, Irak Kürtlerinin geçmişte, yanlış bir önderlik sonucu, ABD ve İsrail'le geliştirdikleri ilişkiler nedeniyle bozulan ve güvensiz bir ortama giren, Kürt ve Arap halkları arasındaki sağlıksız ve yanlış temellerdeki ilişkinin, doğru bir temelde, ABD emperyalizmine, faşist Türk sömürgeciliğine ve siyonizme karşı bir mücadeleye dönüştürülmesi gerektiğini ifade eden Partimiz, bu konuda ideolojik, politik bir mücadele geliştirmiş ve bu mücadele günümüze doğru geldiğimizde ileri bir boyuta çıkmıştır. Kürdistan halkının mücadelesini, bölge ilerici güçlerinden kopuk bir biçimde, iç çekişmelerle, gerçek hedefinden saptırılmış bir biçimde kendi dar çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışan ilkel ve reformist milliyetçiliğe karşı dostlarıyla dayanışma içerisinde gerçek hedeflere yönelten Partimizin bu kararlı tutumu güven yaratmış ve birçok gerçek devrimci-ilerici gücün saygısını kazanmıştır.

Halen bu tutumunda ısrar eden Partimizin bu politikası, 15 Ağustos atılımıyla yeni bir evreye ulaşmış, 21 Mart 1985'te Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla bir yıldan beri, çok kararlı bir biçimde geliştirilen yüzlerce devrimci eylemle Türk faşist yönetimini çılgına döndermiş ve onu tehditkar tutumundan sahte dostluk kurma durumuna sokmuştur.

Faşist Türk rejiminin, özellikle son dönemlerde diğer nedenler yanında bir de Partimizin Ortadoğu'da Suriye ve Lübnan sahasında sağladığı gelişmelerden ve Arap halkıyla girdiği dayanışmadan duyduğu korkuyla kendi politikasını gittikçe artan bir biçimde Ortadoğuya kaydırmaya ve bu arada Suriye ile de sahte dostluk ilişkileri geliştirmeye yöneldiğine tanık olmaktayız.

Türklerin bu yaklaşımı kısaca belirlediğimiz gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yakından bağlıdır. Yine bu mücadelenin, Arap kurtuluş hareketiyle, özellikle de Suriye'nin ve Hafız Esad başkanlığındaki yönetimin önderlik ettiği Arap kurtuluş hareketiyle girdiği sağlıklı ilişkiye, dayanışmaya yakından bağlıdır. Onlar, Kürt ve Arap halklarının bu ilişkisinin tarihi kapsamını ve ilerde yolaçacağı önemli sonuçlarını çok iyi gördüklerinden, Türkiye ile Suriye arasındaki mesafenin açılmamasına, Suriye'nin, biraz da tarihi bir hesaplaşma olan bu hesaplaşmasının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine olan objektif desteğini sınırlamanın gereğini yakından görmekte ve bunun için de gittikçe yoğun bir biçimde bir yandan baskı ve şantaj yöntemleriyle Suriye'yi tehdit eder, girdiği uluslararası ve bölgesel ilişki ve ittifaklarla Suriye'yi çembere almaya çalışırken, öte yandan da, sahte dostluk elini uzatmaya çalışmaktadır.

İşte kısaca belirlediğimiz bu gelişmelerden dolayıdır ki, Suriye'nin Türkiye karşısındaki rolü ve politik etkinliği artmıştır. Suriye bu konuda daha güçlü ve üstün durumda bulunmaktadır. Daha önce, diğer tüm komşularına olduğu gibi Suriye devletine ve halkına da dayattığı o "büyük", o "en muazzam ordusu" bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanılmaktadır. Her türlü iç ve dış politikasını, bu temel sorunun ekseni etrafında şekillendirmektedir; ekonomisini buna göre örgütlemekte, uluslararası alanda girdiği ilişkileri buna göre kurmakta, dolayısıyla eskiden kurulu düzen bugünkü gelişmeler karşısında işlemez bir hale gelmektedir. Tüm bunlar, faşist Türk yönetimi için büyük bir zayıflığı ifade ederken, çelişkide bulunduğu tüm komşuları açısından (ki çelişkide bulunmadığı komşusu yoktur), bu arada başta da Suriye açısından büyük bir üstünlüğü ifade eder. Tarihi saldırgan, burada kötü yakalanmış, alacaklıların alacaklarını alması için fırsat doğmuş, borçlu borcunu ödemek zorunluluğuyla karşı karşıya gelmiştir.

Başından beri aktarmaya çalıştığımız gelişmelerin bu biçimde olmasında ve bu noktaya varmasında katalizör rolünü oynayan Kürt ulusal sorununun görüşmelerde, Parti Önderliğimizin konumu dolayısıyla, gündemin esas maddesini teşkil etmesinden ötürü, soruna daha geniş olarak tarihsel ve güncel gerçeklerin ışığında bakmak ve halkların çıkarına olan en ilerici devrimci tutumu belirlemek büyük bir önem arzetmektedir.

ARAP-TÜRK İLİŞKİLERİ VE KÜRTLERİN ROLÜ HAKKINDA KISA BİR DEĞERLENDİRME

Gerek tarihte ve gerekse günümüzde Türk-Arap ve Kürtlerin ilişkileri, her bakımdan aydınlatılmaya ve doğru sonuçlar çıkarılmaya son derece gereksinim gösteren bir konu durumundadır. Çeşitli nedenlerden ötürü bu konuların yeterince aydınlanamaması, her zaman yabancı egemen güçlerin ve onların işbirlikçilerinin menfaatine olmuştur.

Halklar kendi çıkarlarına uygun olmayan bu ilişkilerin bilincine ulaşamamanın ve yine kendi çıkarları doğrultusunda ortak bir dayanışmayı geliştirememenin acı sonuçlarını, her zaman yıkıcı bir biçimde yaşamışlardır. Bu durum, birbirleriyle, gittikçe olumsuzlaşan çatışmalara, kan dökülmelere yolaçarken, egemen ve sömürgeci sınıflar bundan her zaman yararlanmış, kendi baskı ve sömürülerini bu temelde daha da pekiştirip güçlendirmişlerdir. Bin yıllık tarihi bir süreci kapsayan bu ilişkiler, günümüzde de en kötü bir biçimde ve halkların hiçte çıkarına olmayan bir doğrultuda bir gelişim göstermekte ve bundan, başta ABD emperyalizmi olmak üzere bölgemizdeki işbirlikçi gerici güçler yarar görmekte, halklar ise bağımsızlıklarını, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerini, bir ittifak dahilinde dayattıkları engeller ve gerici bir statükoculuk nedeniyle ilerletememekte ve son derece yoksul, geri, bilinçsiz bir yaşama mahkum edilmiş bulunmaktadırlar. Her zamankinden daha fazla günümüzde, halklar, emperyalizm ve yerli müttefiklerini devirmek, bunun için gerekli bilince ulaşmak ve bu bilinç temelinde kardeşçe, enternasyonalist ilişkilerini geliştirmek, dayatmak ihtiyacı ile karşı karşıyadırlar.

Bunun derin bilinciyle hareket eden Partimiz PKK, Kürt halkının Ortadoğu'daki rolünü çok doğru bir biçimde ortaya koymakla kalmamış, bunu pratik bir mücadeleye dönüştürerek, Arap, Türk ve Fars halkları arasında orta bir yerde bulunan Kürt halkının mücadelesini emperyalizme ve işbirlikçilerine yönelterek, halkımızı ve ülkemizi ortak kurtuluşun sağlam bir kalesi ve cephesi durumuna getirmenin kararlılığı içinde de bulunmaktadır. Bundan kalkarak, Partimiz, halklarımızın geçmiş tarihlerini ve günümüzü doğru aydınlatmayı büyük bir görev bilmekte ve üzerine düşeni yapmaktan geri durmamaktadır.

Kısaca tarihe baktığımızda, Türklerin M.S. 1000 yıllarından itibaren, İran içlerine daldıklarını, çeşitli boylar halinde, giderek Ortadoğu'ya yayıldıklarını görmekteyiz. Bu dönemde Türk boyları barbarlık aşamasında bulunmakta, çoğunluğu askeri-feodal bir örgütlenmenin başlangıcında böylesi bir sınıflaşmayı yaşamaktadır. Türkler bu akınları boyunca yerleşik halklara yarı-barbar yarı-feodal bir egemenlik sistemini dayatarak onların bağrındaki uygarlıkları kendi egemenlikleri altında yeniden düzenlemeye çalıştılar.

Bunu öncelikle İran'da Büyük Selçuklu İmparatorluğu biçiminde şekillendirdiklerini, Abbasi İmparatorluğunun geriletilmesiyle Türklerin bu egemenliğinin daha da geliştiğini ve gittikçe Mısır'a kadar yayıldığını, Türk boylarından çok sayıda askerin buradaki devletlerin emrine girdiğini, bunlar arasından çok sayıda komutanın oluştuğunu ve binlerin devlet içindeki yeri ve fonksiyonlarının gelişerek hakimiyetlerine kadar yol açtığını görmekteyiz. Birçok Türk Atabeyler rejiminin bu temelde kurulduğu, Irak'ta ve Suriye'de bu beyliklerin gittikçe çoğaldığı da bilinmektedir.

Yine XI. yy'dan itibaren Büyük Selçuklu İmparatoru Alparslan'ın, büyük bir kısmı Kürtlerden teşekkül eden bir orduyla Bizans İmparatorunu (Romen Diojen) Malazgirt'te 1071'de yenmesiyle İç Anadolu'nun kapısı da Türk istilasına açılmış ve Bizansların aleyhine, akıncı boylarının sürekli Anadolu'ya dalmasıyla, Türklerin Anadolu'daki hakimiyetleri de gelişmiştir.

Büyük Selçuklu İmparatorluğunun yıkılmasından sonra kurulan Anadolu Selçuklu Devleti, gittikçe, yine burada Türklerin hem sayıca, hem kültürce yerleşik bir hale gelmelerine ve yerli halkların kültürlerini zoraki eritmeyle ortadan kaldırmalarına, Türklerin milli bir güç olarak buraya yerleşmelerine yolaçmıştır. Osmanlı İmparatorluğunun kuruluşuna kadar devam eden bu süreç, Osmanlı İmparatorluğunun kurulmasıyla yeni bir aşamaya ulaşmıştır.

İslamiyetin doğuşuyla birlikte, aşiret, kabile çıkarlarının geriletilmesiyle güçlenen Arap milliyeti ve bu milliyetin gelişmesiyle siyasal bir güce ulaşan Araplar, Emeviler ve Abbasiler döneminde, Arap Yarımadasının dışına doğru taşarak güçlü imparatorluklar kurmayı başarmışlardır. M.S. 1000 yıllarına kadar gücünden bir şey kaybetmeyen bu siyasal gelişmeler, gördüğümüz gibi Türklerin gelişiyle birlikte, gittikçe gerileme sürecine girmiştir. Bu gerileme Yavuz Sultan Selim'in, Suriye ve Mısır'da, Mercidabık ve Ridaniye'de kazandığı zaferlerle Arapların esaret altına alınmalarıyla sonuçlanmıştır. Böylelikle de güçlü olan Arap uygarlıkları bu dönemde gerilemeye yüz tutmuştur.

Osmanlı İmparatorluğundan önce, her ne kadar Türk egemenlikleri birçok devletler biçiminde karşımıza çıkmışsa da sonuçları o kadar yıkıcı olmamıştır. Gerek Büyük Selçuklular, gerek Anadolu Selçukluları, gerek Suriye ve Irak'taki Atabeylikler ve gerekse de Mısır'daki Memlükler zamanında Türk beylikleri Ortadoğu halklarının; Farsların, Kürtlerin ve Arapların uygar gelişmelerini fazla engelleyememişlerdir. Asıl engelleme, Osmanlı İmparatorluğu ve bu İmparatorluğun Yavuz döneminde doğuya İslam birliği adı altında yönelmesinden sonra güç kazanmıştır.

Yavuz, 1514'te Kürt işbirlikçilerinin ve beyliklerinin büyük bir bölümünü yanına alarak, onlara Kürdistan'da geniş otonomi, özerklik tanıyarak, Safevi İmparatorluğuna karşı desteğini almıştır. Bunda özellikle, halen etkileri günümüze dek süren İdris-i Bitlisi denilen Osmanlı Türk ajanı bir Kürt işbirlikçinin de rolü büyük olmuştur. Kürtlerin desteğiyle birlikte, Çaldıran'da Şah İsmail'in yenilmesi, Osmanlı İmparatorluğuna doğuda Tebriz'e kadar genişleme imkanı tanımıştır.

Yavuz bu seferde, Kürt beyliklerinden derlemiş olduğu çok sayıdaki gücü de arkasına alarak Suriye üzerine yürümüştür. Suriye'de, Halep yakınlarında 1516'da yaptığı Mercidabık Savaşıyla, o zaman Kahire'de egemenlik merkezi bulunan Memlük ordusunu yenerek, Suriye ve Suriye'nin merkezi durumunda bulunan Halep ve Şam'ı Osmanlıların egemenliğine geçirmiştir. Burada Yavuz, Şam'a girmekle, halkın büyük bir bölümünü katletmekle ün yapar. Bu tarihten itibaren Suriye, uzun yüzyılları kapsayacak bir dönem Osmanlı egemenliği altına girecektir. Aynı biçimde 1517'de, Kahire yakınlarındaki Ridaniye Savaşıyla Memlük devleti yıkılacak ve tüm Mısır giderek tüm Arabistan Osmanlıların egemenliği altına girmiş bu

lunacaktır.

Böylelikle 16. yy'ın başından itibaren daha önceleri çok güçlü gelişmiş bulunan Arap uygarlıkları, öncelikle siyasi bakımdan olmak üzere, her bakımdan güçten düşmüş ve sonunda siyasi güçleri yıkılarak yerine Türk egemenliğinin geçmesiyle birlikte, tarihlerindeki en tehlikeli, en karanlık dönemlerinden birisi içine girmiş ve başaşağıya gidiş, uygarlıkların giderek sönüşü ve tekrar eskiden olduğu gibi, Arap halkının, çöllerde ilkel bir yaşantıya mahkum edilmesi durumuyla yüz yüze kalınmıştır.

Burada dikkat edilmesi gereken en önemli bir husus, Osmanlı Türklerinin, gerek İran, gerek Arapların siyasal güçlerinin yıkılışında, Kürtleri kendilerine büyük bir dayanak yapmaları, kendi işgal ordularının içinde işbirlikçi Kürt beyliklerine önemli bir rol vermiş olmalarıdır. Her ne kadar bu işbirlikçiliklerine karşılık Kürt beyliklerine otonomi verilmişse de, bu süreç giderek daraltılmış ve çok tehlikeli, hain bir işbirlikçi Kürt tabakası, her zaman bu imparatorluğun emrinde olarak, komşu halkların işgal ve istilasında, direnmelerinin kırılmasında küçümsenmeyecek roller oynamıştır.

Yüzyıllarca süren bu Türk-Osmanlı İmparatorluğunun egemenliği sonucu, İslam ülkelerinde, ekonomik, kültürel, siyasal gerileme giderek daha da artan bir hızla devam etmiş; 19 yy'ın sonlarına doğru geldiğimizde, emperyalizmin işbirlikçisi bir yarı-sömürge durumuna düşen Osmanlı İmparatorluğu, kapitalizmin giderek dünyaya ve bu arada Ortadoğu'ya yayılmasıyla birlikte, hızlanan milli gelişmesi karşısında bu sefer emperyalizmle işbirliği ederek müslüman halkların isyanlarını zorla engellemeye çalışmıştır.

Gerek Zehabilerle başlayan Arap ayaklanmaları ve gerekse yine Kürdistan'da başlayan ayaklanmalar, emperyalizm, Osmanlı Sultanları ve işbirlikçi gerici güçler tarafından ortaklaşa ezilmiştir.

Araplar, 20. yy. başında, Osmanlı İmparatorluğunun I. dünya savaşından yenik ve yıkılmış olarak çıkmasından yararlanarak, bağımsızlıklarını kısmen kazanmışlarsa da, yüzyılların feodal uyuşukluğu, geriliği nedeniyle bunu tam bağımsızlığa dönüştürememişlerdir. Ve halen bu yüzyıllardaki Türk egemenliğinin etkileri çok güçlüdür.

Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışından sonra, Anadolu'da, Ankara merkezli Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştur. TC'nin kuruluş yıllarında ve Osmanlı İmparatorluğunun yıkılış sürecinde Lübnan ve Suriye'ye egemen bulunan Fransızlar ile Ankara Hükümeti, 1921'de iki tarafın da çıkarlarına uygun bir biçimde ve hem Arapların ve hem de Kürtlerin çıkarlarına aykırı olmak üzere, kendi aralarında demiryolu boyunca bir sınır çekerek bir ittifağa gitmişlerdir. Bu ittifak sağlandığında Arap halkı, özellikle de Suriye Arap halkı henüz bağımsızlığına ulaşmaktan uzaktı. Feodalizmin güçlü olması, milli gelişmenin henüz zayıflığı, sosyal güçlerin henüz fazla gelişmemiş bulunması ve Fransız egemenliği bu süreci daha da zorlaştırmaktaydı.

II. dünya savaşına doğru geldiğimizde, İngiliz ve Fransız emperyalistleri, Türklerin desteğini sağlamak, onları Sovyetler Birliği ve Almanlardan uzaklaştırmak için Hatay bölgesini Türk kemalist rejimine peşkeş çekmişlerdir. Ezici bir çoğunluğu Arap olan Hatay, böylelikle Arap halkının iradesine rağmen gerici bir ittifak uğruna Türklere verilmiştir. Yine Suriye ile Türkiye arasındaki sınır ilişkisi halkların çıkarlarına göre çizilmiş olmaktan çok uzaktır. Sınırın Türkiye tarafında önemli sayıda Arap bulunmasına rağmen bu dikkate alınmamıştır. Aynı zamanda Kürdistan'ın küçük bir parçası Suriye'ye, diğer bir parçası Irak'a, en büyük parçası ise Türk egemenliğine, Fransızlar ve İngilizler tarafından 1921 ve 1926'daki anlaşmalarla bırakılmıştır. Böylece Kürt halkının da Arap halkı gibi parçalanması sağlanmıştır. Bu daha sonra, özellikle Irak'ta gördüğümüz gibi sağlıklı olmayan bir mücadelenin başlamasına ve halkların kendi gerici rejimleri vasıtasıyla da karşı karşıya gelmelerine yolaçmıştır.

II. dünya savaşından sonra Suriye'de Arap halkının gittikçe artan bir biçimde kendi kaderini eline alması, siyasi gelişme göstermesi ve Baas Partisinin kuruluşuyla birlikte bağımsızlık mücadelesinin gelişmesi, 1963'teki devrimle Suriye'de bağımsızlıkçı bir rejimin kurulmuş bulunması, emperyalizm ve feodal-komprador güçlere karşı kazanılmış bir başarı olduğu kadar, bölgenin eski hakimi ve o dönemde NATO'ya girmiş bulunan, batının en tehlikeli bir müttefiki olan Türk egemenliğine karşı da bir tehdit oluşturmuş ve daha 1957-58'lerde Bayar-Menderes hükümeti, Suriye'deki gelişmeleri bahane edip hududa asker yığmış ve Suriye'yi yeniden işgal tehditlerinde bulunmuşlardı.

Aynı şey, 14 Temmuz 1958 Irak devrimi döneminde de görülmüş, burayı da emperyalizm adına tehdit ederek krallık rejimini zorla başta tutmak istemişlerdir.

Görülüyor ki Türkler, Araplar kendi kaderlerini tayin konusunda bağımsız ve demokratik bir gelişme yoluna girdiklerinde, emperyalizm adına 20. yy'da tehditkar davranmışlardır. 16. yy. başlarından 20. yy'ın ortalarına kadar, yaklaşık 450 yıl süren bu egemenliğin sonuçları bu nedenle, tarihte son derece olumsuz, yıkıcı, bağımsızlıktan uzak, günümüzde bağımsızlık ve demokrasiye karşıt bir rol oynamaktan öteye gidememiştir. Eğer Arap ve Kürt halkları bugün çok geri bir konumda bulunuyor ve mücadelelerini güçlü engellere karşın sürdürebiliyorlarsa, bunda Türk egemen sınıflarının rolü son derece belirgin ve önemlidir.

Türk egemenleri, 450 yıldan beridir Arap ülkesinin baskı ve egemenlik altında tutulmasında, Kürtlere önemli yer vermişlerdir. Faşist Türk sömürgecileri bugün de, bu uygulamalarına devam etmekte, Kürt halkının yaklaşık yarım milyonluk bir kısmını NATO adına ordu içinde tutmakta, en gerici bir disiplinle Kürtleri asker olarak kullanmakta, yine yüzbinleri aşan bir genç nüfusu Avrupa pazarlarına satarak, kendi baskı ve sömürüsü uğruna rahatça kullanabilmekte, bunun sağladığı üstünlük ve emperyalizmden de aldığı destekle bölge halklarına karşı en gerici dayatmalarda bulunmaktadırlar. Daha dün NATO güçlerinin Lübnan ve Suriye'ye karşı, ABD öncülüğünde geliştirdikleri tehditlerde İncirlik üssü somut bir rol üstlenmiş, bu komplo ve tehditler ancak kararlı bir direnişten sonra Lübnan'da, ABD ve NATO'nun işgal güçlerinin sökülmesiyle bozguna uğratılmıştır.

Yine daha dün, 1983'te, Türk ordusu PKK önderliğindeki Kürt ulusal kurtuluş güçlerini ezmek için, gerici, işbirlikçi Saddam rejiminin de çağrılısı olarak Irak devleti sınırları içindeki Kürdistan alanına girmiş ve orada operasyonlara başlamıştır. Bu tehlike günümüzde de sona ermiş olmaktan uzaktır.

Türkler, halen emperyalizmin elinde, özellikle de 12 Eylül faşist Kenan Evren-Turgut Özal işbirlikçi rejiminin eliyle en tehlikeli güçlerden birisini oluşturmaktadır. İran şahlığının bir halk hareketi ile yıkılmasından, ayrıca İsrail'in geriletilmesinden sonra ABD emperyalizminin, özellikle de Reagan başkanlığındaki ABD'nin bir numaralı jandarması durumuna gelen faşist Türk rejimi, bugün de, bölgedeki en tehlikeli ve en güçlü jandarmalık rolünü sürdürmektedir.

Hatay ile gerçekleştirdiği işgalci ve ilhakçı konumunu, günümüzde Kıbrıs'ın büyük bir kesimi üzerinde sürdürmekte, Ege'de Yunanlıları tehdit etmekte, yine Bulgaristan'ın iç işlerine müdahale ederek, buraya yönelik karşı propaganda faaliyetlerini artan bir hızla sürdürmektedir. Yine İran karşı-devrimcilerini besleyerek, bir sindirme ve tehdit görevi yürütmekte, NATO adına Sovyet sınırında sık sık provakasyonlar düzenlemekte, Doğu Anadolu diye tabir ettiği Kürdistan'da, on'a yakın NATO üssü inşa etmekte, burayı çevik kuvvetlerin merkezi haline getirmekte, güneyde Suriye yönetimine karşı kışkırtma faaliyetine devam etmektedir.

Sadece bununla da yetinmeyerek, bölgedeki en güçlü ekonomik yapıya sahip olduğunu iddia ederek, özellikle gerici Körfez ülkeleri ve Mısır, Suudi gibi diğer gerici Arap devletleriyle ilişkilerini sıkıca geliştirerek, bunlarla askeri, siyasal, ekonomik ittifaklar geliştirmekte, Yine Arap ulusal kurtuluş hareketinin öncü güçlerinden birisi olan Filistin ulusal direniş hareketi içindeki sağ uzlaşmacı önderlikle, özellikle Arafat önderliğiyle ilişkilerini güçlendirmekte, başını Hafız Esad'ın çektiği Suriye önderliğindeki Arap ulusal kurtuluş hereketini, geliştirdiği bu ittifaklarıyla çembere alarak kuşatmak istemektedir. Türkiye'nin bölgemizde, bir yandan askeri tehditini geliştirirken, diğer yandan gerici güçlerle her düzeyde geliştirdiği ekonomik, siyasal ve askeri ilişkilerinin özü bundan başka bir anlama sahip değildir. Esasta bu rol faşist Türk sömürgeciliğine Amerika tarafından verilmiştir.

Amerikan emperyalizmi, İsrail siyonizmiyle Arap kurtuluş hareketinin bağrına bir hançer dayatmıştır. Siyonizm ABD ikilisi Arap kurtuluş hareketini durduran güçlerden olmakla birlikte, biricik güçler değildirler. Hatta denilebilirki Arap kurtuluş hareketi günümüzde, Suriye önderliğinde, siyonizme karşı geliştirdiği ve gittikçe de yetkinleştirdiği güç dengesiyle, İsrail saldırganlığını kısmen durdurabilmiştir. Hatta bölgede gittikçe gelişen ulusal direniş hareketleriyle durumu daha da sıkışan, daha da daralan İsrail rejimini kurtarmak için ABD yeni müttefiklerini devreye sokmaktadır. Bu amaçla, İsrail ile Mısır arasındaki Camp-David anlaşmasını daha da genişletmek istemekte, Filistin direniş hareketini sahte uzlaşma vaadiyle yanına çekmeye çalışmakta ve işbirlikçi gerici Arap rejimlerini devreye sokmaktadır. Tüm bu ilişkilerde de, İsrail'in açık teşhiri nedeniyle istenen rolünü oynayamayacağını çok iyi bildiği için, en önemli rolü Türkiye'nin oynaması gerektiğini söylemektedir. Hatta emperyalizmin birçok resmi sözcüsü, Türkiye'nin, Ortadoğu'daki 400 yılı aşkın Türk egemenliğini gözönüne getirerek, bu alanda büyük bir tarihi tecrübeye ve bununla birlikte köklü bir "Moskof" düşmanlığına sahip olduğunu belirtmektedir. Laik bir devlet olması nedeniyle de, İslam halklarına karşı batının iyi bir jandarmalığını ancak Türkiye'nin yapabileceğini söylemektedir. Yine bu sözcüler, bu rolün önemli olduğunu, ancak Türkiye'nin bu rolü oynayabileceğini, bu nedenle Ortadoğu'da esas olarak Türkiye'ye güvenilmesi gerektiğini sık sık vurgulamaktadırlar. Bu nedenle, özellikle Reagan'ın işbaşına geldiğinden günümüze kadar her yıl, Türkiye'ye bir milyar dolar civarında askeri ve ekonomik yardım yapılmakta, Türkiye'nin bunu hakettiği söylenmektedir. Türkiye ile ABD arasındaki bu ilişkiler daha 1950'lerde NATO'ya girmekle sınırlandırılmamış, ayrıca ikili anlaşmalarla gittikçe daha da sıkılaştırılmış, bu ikili anlaşmalar 1982'de bir ortak savunma anlaşmasıyla daha da geliştirilmiş, bu ortak savunma anlaşması, Doğu Anadolu diye tabir edilen Kürdistan'da, birçok yeni NATO askeri üssü yanında, ABD çevik kuvvetlerinin de üslenmesine kadar ilerletilmiştir. Demek ki günümüzde Türkiye Cumhuriyeti, ABD'nin ve siyonizmin müttefiki olarak, Arap gericiliğinin yanında yer almaktadır. Tüm bunlar esas olarak, bir yandan İran devrimi, diğer yandan Arap kurtuluş hareketlerine yöneltilmiş açık ve açık olduğu kadar da gerçek tehlikelerdir. Aynı zamanda bu tehlikeler, tehlike olmakla kalmayıp bir çok alanda somut uygulamalara dönüşmekte ve gerici rejimlerle kurulan ve gittikçe sıkılaştırılan ilişkilerle, sonuçları yaygın bir biçimde günümüzde görülen ama, daha çokta önümüzdeki dönemde görülecek olan bu uygulamaların önüne geçmek, tüm Ortadoğu halklarının kurtuluşçu güçlerinin vazgeçilmez görevleri haline gelmiş bulunmaktadır.

Son dönemlerde Türkiye Cumhuriyeti temsilcileri Evren ve Özal'ın, şantaj ve tehdit politikası yanında, dostluk politikasına sarılmış görünmelerinin en önemli nedenleri, iç ekonomik, sosyal, siyasal istikrarsızlığı yanında, bu istikrarsızlığı devrimle aşma, bundan devrimi güçlendirerek çıkma, buhranı devrimle sonuçlandırma konusunda hayati bir rol üstlenen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin büyük bir yeri ve rolü vardır.

Kürtler, günümüzde ilk defa, Türklerin yedek gücü; Türklere asker, ucuz işgücü sağlayan bir halk, Kürdistan ise, Türklere yeraltı ve yerüstü zenginlikler sağlayan bir ülke olmaktan çıkmakta, Türk egemenliğine karşı bir kurtuluş mücadelesine ulaşılmış bulunulmaktadır.

1970'lerin ortalarından itibaren Hareketimizin temelleri atıldığında, modern bir Kürt ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesinin bölgemizdeki rolü, daha o zaman görülmüş ve bölgede önemli gelişmelerin önemli bir nedeninin de bu hareket olabileceği düşünülerek PKK'nin inşasına geçilmiştir. Yukarıda da kısaca aktardığımız gibi, Partimiz, bu tarihten beri geliştirdiği mücadeleyle bu rolünü oynamıştır ve bugün de daha aktif bir biçimde oynamaya devam etmektedir.

Eğer uzun yıllardan beri beklenen ama, bir türlü sağlanamayan gelişmeler bugün sağlanmış ve böylece faşist Türk devleti, komşularına karşı tehdit ve şantaj politikası yanında sahte de olsa bir dostluk politikasına yönelme zorunda bırakılmışsa, bunda Parti mücadelemizin Kürdistan halkına, TC'ye karşı oynattığı rolün belirginliğini görmemek mümkün değildir.

O halde, bu konuda yanılmamak, başta Arap ulusal kurtuluş hareketi olmak üzere, ilgili tüm devrimci, ilerici güçlerin, tarihi ve güncel durumu çok iyi görüp birbirleriyle dayanışma içinde ileriyi planlamaları gerekmektedir. Ancak böylelikle, yüzlerce yıllık baskı ve sömürü kaynağı olan Türk egemenliğinin, olumsuz sonuçlarının giderilebileceğini, günümüzde ve önümüzdeki dönemde bu olumsuz sonuçların bertaraf edileceğini, bunun da halkların çıkarları açısından, özellikle de Ortadoğu halklarının bağımsız, özgür, demokratik gelişmesi açısından büyük öneme haiz olduğunu, aradaki güvensizliğin ancak bu biçimde aşılabileceğini iyi görmek gerekmektedir.

Taktik açıdan Türk yönetimi ile bazı ilişkiler içine girilmesi anlaşılabilir bir husus olsa da, bu ilişkilerin stratejik düzeye yükseltilmesi, ona karşı olduklarını iddia edenler açısından tek doğru tutumdur. Çünkü, ilişkilerin stratejik düzeye yükselmesinin, ne maddi, ne ekonomik ve ne de siyasal çerçevesi vardır. Türk rejimi Batının yanında yer aldıkça, Batının bölgedeki ulusal kurtuluş güçlerine karşı bir jandarması rolünü oynadıkça ve bu rolünü terketmedikçe, Kürt ve Arap halkları da buna karşı ilişkilerini, bağımsızlık ve özgürlük temelinde, Batının bu jandarmalığını ortadan kaldırmak doğrultusunda sürdürmeli ve geliştirmelidirler.

Arap ve Kürt halkları arasında bu temelde kurulan ilişkilerin, Türkiye'nin sahte dostluk, şantaj ve manevracı politikalarından zarar görmemesi için, bu halkları temsil etme iddiasındaki güçlerin son derece uyanık olmaları gerekmektedir. TC'nin bu dostluk politikalarında ne kadar sahte olduğunu, yukarıda basın ve yayın organlarından aktardığımız sınırlı bir döküman bile açıkça göstermektedir. TC'nin özellikle tehditkar bir dil kullanarak, **"Suriye, suni bir devlettir, gerekirse 1921 Ankara anlaşmasını tanımayız"** demesi onun planlarını açıkça ortaya koymaktadır.

Arap ve Kürt halklarının çıkarları, her zamankinden daha fazla ve özellikle önümüzdeki dönem içinde aradaki ilişkilerin daha da sıkıca geliştirilmesini gerektirmektedir. Her ne kadar Kürt ve Arap halkları arasındaki sınırlar, halkların çıkarlarına göre çizilmemişse de, bu sınırlar günümüzde halkları karşı karşıya getirmede değil, onları karşı karşıya getirenlere karşı birleştirmede kullanılmalıdır.

Suriye Arap halkı ile Kuzey Kürdistan halkı arasında ancak, anti-emperyalist, anti-faşist ve her türlü gericiliğe karşı bir dostluk geliştirilebilir. Bunu bir düşmanlığa dönüştürmenin, bunu yaratmak isteyen güçlerin oyununa gelmek demek olduğu, ayrıca bunun maddi koşullarının olmadığı da ortadadır. Bugün, Suriye tarafında yaşayan Kürt halkının nüfus yoğunluğu, başta Hatay olmak üzere, Kürdistan sahasında da önemli bir miktarı bulunan, sınırın Türkiye tarafında yaşayan Arap halkının nüfus yoğunluğundan daha azdır. Ve Arapların bu alanlardaki sayısı milyonlara varmaktadır.

İleride kurtuluş hareketleri geliştirildikçe bu durumun halklar arasında sağlanması gerekli birlikler için, bir köprü rolü oynayacağı açıktır. Bu anlamda halkların böyle azınlıklar biçiminde serpiştirilmesi gerçekte bir dezavantaj olarak planlanmış olsa da, bugün bunu bir avantaja, devrimci mücadelenin gelişimi yolunda bir köprüye dönüştürmek için çaba harcamak gerekmektedir.

Aynı şey, daha değişik boyutlarda da olsa Irak sahasındaki Kürt ve Arap halkları açısından da geçerlidir. Irak'taki, Arap ve Kürt halklarının iç çelişkilerini siyasal görüşmeler yoluyla halledip, emperyalizm ve işbirlikçisi (ki burada en tehlikeli işbirlikçi faşist Saddam diktatörlüğüdür) mihraklara karşı güçlerini birleştirmeleri ve bu temelde savaşarak kuracakları bağımsız demokratik bir iktidarla, ulusal sorun ile demokrasi sorunlarını çözümlemeleri en doğru yoldur.

Irak'ta ulus ve demokrasi sorunlarının çözümü, Arap-Kürt ilişkilerinde daha geniş bir nefes, daha geniş bir gelişme yolu açacak, bu yoldan açılan ilişkiler, emperyalizme ve iç gericilere karşı en sağlam dayanaklardan birisi haline gelecektir. Bu dayanışma ve ortak cephe aynı zamanda bağımsızlığın ve demokrasinin kökleşmesinde

Devamı Syf: 22'de

Bağımsız-Demokratik ve Birleşik Kürdistan İçin

KÜRDİSTAN KADINLARI BİRER ÖZGÜRLÜK KAHRAMANI OLMASINI BİLECEKLERDİR

Yakışır mı sana anam
durursun
böyle suskun
böyle çaresiz
Ak başına
karalar çatmak
yakışır mı sana anam.
Bilirim yaran derindir
yüreğin parça parça
alın çizgilerinde
horlanmayı taşırsın
sömürüyü
elinin çatlaklarında.
Çıplak ayakların
ne mübarek
en sadık dostu
toprağımızın
Yüreğimize cesareti
sen akıttın
ve sevdayı
fışkıran pınar gibi
topraktan
bize verirken
ak sütünü
yakışır mı sana anam
durursun böyle suskun
acıyla kıvrılmış dudakların
ak başına karalar çatmak
yakışır mı sana anam
Bilirim kinin derindir
cesaret ister
gözlerine bakmak
bilirim nasıl sıcaktır ellerin
cesaret ister
tutmak
yakarsın
kavurursun
türkülerin bir alevdir
ağıt denmez onlara
hangi yürek dayanır
anam sana
ak başına
çatma karalar anam
zılgıtların
bastığın toprak için
çınlasın
çınlatsın semaları
ak sütünü verdiklerin
layıktır sana anam

Dünyamız, insanlık tarihinin en özgür, en demokratik günlerinin yaratılmasına doğru en hızlı dönüşümü yaşıyor. Dünya halkları, yüzyıllardır maruz bırakıldıkları sömürü ve acının, kölelik utancının bedelini pahalıya ödettirmede kararlı yürüyor; modern çağın ezilen sınıfı proletarya, ilk çağın ezilenleri kölelerin intikamını da tüm sömürü ilişkilerini yerle bir ederek alıyor. Dünyamız, biçimdeki tüm farklılıklara rağmen tek bir gerçeğe koşuyor: insanın insanı sömürdüğü ve baskı altına aldığı sınıflı toplumların son biçimi olan kapitalist-emperyalizmi yıkıp, insanlığın özgürce açılıp-serpildiği, ırk, ulus ve cinsiyet farklılıklarının ortadan kaldırıldığı, insanın yüceliğinin zirvesi olan sosyalizme ulaşma mücadelesi. Ama bu mücadele hiç de kolay geçmiyor. Son kölelik sistemi olan emperyalizm, nükleer savaş da dahil olmak üzere her türlü saldırı, baskı, sömürü ve vahşeti sonuna kadar dayatarak varlığını ayakta tutmaya çalışıyor. Dünyamız bölge bölge, ülke ülke kanlı-çetin çarpışmalara tanık oluyor. Dünya halkları başlarına musallat edilen faşist diktatörlükler, küflenmiş sömürgeci canilerin egemenliklerine karşı, insanlık onur ve haysiyetinin bunların ayakları altında daha fazla çiğnenmesine karşı direniyor, bağımsızlığın, özgürlüğün, demokrasinin ve onurun baş eğmez kahramanları olarak yarınları kanlarıyla yaratıyorlar. Dünyamız; siyah, beyaz ve sarı ırkı, kadın ve erkeğiyle savaşıyor ve yarını kendi elleriyle kuruyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, tek bir kelimede özetlenirse insanlığın bu onur mücadelesinde simgeleşmiş tarihlerden biri olarak, sadece dünya emekçi kadınlarının değil, proletaryanın ve ezilen halkların nihai ereklerini ifade etmektedir. Çünkü kadının kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu ve yücelmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

İnsanlığın en çok katledildiği, bağımsızlık-özgürlük ve onurun ayaklar altında çiğnendiği bir ülke olan Kürdistan, mevcut gerçekliği nedeniyle en zorlu ve fakat bir o kadar da soylu bir mücadelenin verildiği bir parçası durumunda bugün dünyamızın. Halkımız böyle onurlu bir mücadelenin yükselticisi olmaktan ötürü, geçmişin tüm utancına rağmen, dünya halklarına gururla seslenme ve kucaklaşma gücünü kendisinde görüyor ve bunun karşılığının da aynı sıcaklıkta olacağına kesin inanç duyuyor.

Bu yazı; Kürdistan direnişçi kadınlarının, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün anlamından aldığı güçle, dünya demokrasi ve barış güçlerine ve özelde ise dünya emekçi kadınlarına, savaşan Kürdistanımızın ve kadınlarımızın gerçeğini anlatmayı amaçlamaktadır.

Dünün en katı bir sömürgecilik altında susturulmuş köle Kürdistan'ı, bugün müthiş bir savaşı yaşıyor. Açık ki bu kendiliğinden olmadı. Kürdistan halkının bağrından çıkan, bu halkın ve proletaryasının özümsenmiş ifadesi olan PKK, bugün bir gerçeklik haline gelen sömürgeciliğe karşı isyanın yaratıcı önder gücü olarak doğdu. Halkımız çağdaş insanlık sahnesine PKK ile birlikte girdi, onunla birlikte kimlik buldu. Eğer bugün tüm dünya, dünya haritasında küçük bir yeri kaplayan, düne kadar kimsenin umursamadığı bir ülkeden bahsediyor, kazalarında-köylerinde gerçekleşen gerilla eylemlerini haber bültenlerinde veriyorsa, bu, halkımızın özgür gerçekliği ve PKK önderliğinde gelişen mücadelenin bu özgünlük içerisindeki büyük anlamından ötürüdür.

Halkımız, PKK'nin doğuşuyla birlikte kendisi için yeni bir tarihi başlattı. Hiç bir özgürlük zerresinin bulunmadığı bu zeminde, kendi kendisine bile unutturulmuşken, başlangıçta metropol kentlerde kıvılcımlanan ulusal ve sınıfsal uyanışın alevi kısa zamanda gençliği, işçi sınıfını ve yoksul köylülüğü sardı. 1970'lerin Kürdistan'ı, bağımsız ve özgür bir yaşama doğru akan halk kitlelerinin sömürgecilikle hesaplaşma hazırlandıkları yıllar oldu. Bu öyle bir mücadeleydi ki, ulusal-toplumsal bünyeyi bir bütün olarak etkilememesi, sarsmaması mümkün değildi. Halkın derin bilinçsizlikten bilinçlenmeye, suskunluktan haykırmaya, mücadelesizlikten kendisi için savaşmaya, örgütsüzlükten örgütlülüğe doğru yeni bir yaşama yöneldiği böyle bir süreç, takdir edilir ki, tanımı dahi zor bir savaş ve yaşam gerçekliğidir. Bir halkın kendi öz çıkarları doğrultusunda yaşama mücadelesi olarak da tanımlanabilecek böyle bir süreçte halkımız, belki de dünyada ender rastlanan bir gerçekliği daha yaşadı, böyle bir gerçekliği yarattı.

Sömürgeci-feodal yapının bütün eziciliği altında kendisine hiçbir yer tanınmayan, kendi adına konuşması bir yana, günlük konuşması bile yasaklar dahilinde olan, törelerin, gelenek ve göreneklerin, dinin, feodalizmin ve sömürgeci-kapitalizmin prangaladığı, Kürdistan'ın acılı köle yaşamını adeta bir gölgeyi

andıran varlığında sembolleştiren cefakar Kürdistan kadını, uyanışın, bilinçlenmenin, örgütlenmenin ve kavgaya atılışın da en önünde yeraldı. Hem de her türlü yasak sınırını aşma pahasına. Bunun anlamı Kürdistan'ı tanıyanlar için çok açıktır. Acımasız toplumsal kanunlar izinsiz bir komşu gezmesine bile en basitinden dayak hükmü verirken, kadınlarımız silah taşıdılar, kuryelik yaptılar, nöbet tuttular, evlerini devrimcilere açtılar ve kavgalara atıldılar. Hilvan ve Siverek kadınının mücadelenin daha ilk gününde en önde kavgaya atılışını, tarih mutlaka yazacaktır. Birçok ülkede kadınlar mücadelenin etkilerini çok daha sonra duyarken, Kürdistan kadınının içinde özgün bir örgüt çalışması dahi yapılmaksızın en önde mücadeleye atılışı tümüyle savaşımızın karakterinden dolayıdır. Mücadele en erkenden bu kesimi etkilemiştir; çünkü, onun yüreğine tercüman olan ve ona hükmeden tek ses olmuştur. PKK, ulusal-toplumsal yarayı en derinden deşerek, sadece yüzeyde görüneni değil, kökenleri tarihin derinliklerine kadar inen tüm kölelik ilişkilerine karşı militan bir mücadeleyi esas alarak, çoğu kişinin aklından bile geçirmediği direnen bir toplum yarattı. Kendisine onursuz bir yaşam ve kölelikten başka hiçbir şey vermemiş olan sömürgeciliğe ve feodalizme karşı açılan bu mücadele bayrağı altında elbetteki kadınlarımız da kendi yerlerini alacaklardı. Ve onlar, sadece, ulusal kurtuluş savaşına şu veya bu düzeyde katkıda bulunan insanlar olarak değil, savaşın bizzat öncü geliştirici gücü olarak da katıldılar. Bu yılların şehitleri arasına Azime DEMİRTAŞ ve Besey ANUŞ gibi kahramanların adını da yazdılar.

12 Eylül faşist diktatörlüğüyle sömürgeci düşman, 1970'lerin uyanış ve bağımsızlık kavgasına atılışını pahalıya ödetmek istedi. Kürdistan, sömürgeci-faşist ordunun adeta yeni baştan bir işgaline tanık oldu. Mahalleler, köyler basıldı, köy meydanlarında kadın-erkek demeden insanlarımız işkencelerden geçirildi. Zindanlar, sayıları onbinleri aşan yurtsever Kürdistan insanının düşmanla yüz yüze hesaplaşma alanına dönüştü. Bunlar arasında ak sakallı-ak saçlı ihtiyarlardan, kucağındaki bebesiyle yeni gelinlere, küçük kız ve erkek çocuklarına kadar her yaş ve cinsten insanımız mevcuttu. Düşman, ne çocuk, ne ihtiyar ve ne de kadın ayrımı yaptı. Ve aksine, saldırıların en fazla bunlar üzerinde yoğunlaştırdı. Yüzlerce genç kız ve kadın, düşman tecavüzüne uğradı, ya da bununla tehdit edildi. Düşman, tüm insanlık değerlerini insan onur ve haysiyetini kadınlarımızın şahsında bir kez daha bir şantaj unsuru olarak toplumun karşısına çıkardı; bunları en alçakçasına ayaklar altına almaktan çekinmedi. Aileler dağıtıldı, işkence mutfakta pişen aş kadar evlerin içine girdi. Toplumun kadını-erkeğiyle bir bütün olarak vahşet cenderesinden geçirildiği bu süreçte düşman, halkın bir kez daha başını kaldıramayacağı kadar ağır bir pasifikasyonu hakim kılmayı amaçlıyordu. Cezaevlerindeki işkenceler ve amaçlananlar, toplum üzerindeki uygulamaları da en somut ve en yalın biçimde izah etmektedir.

1982 Parti Kongresi ardından yaşanan yeni pratik süreç, ulusal kurtuluş mücadele gerçekliğimize ilişkin bilinci daha da derinleştirmiştir. Mücadelenin toplumda yarattığı hızlı değişim ve gelişmelerle, düşman politikaları bugün daha derinliğine anlaşılmakta, daha kolay izah edilebilmektedir. Özellikle

Gelinler
kalkın
teknelerin başından
varsın
unlu olsun etekleriniz
elleriniz hamurlu
çıkarın sandıklardan
en güzelini elbiselerin
takın başınıza
en pullusunu yazmaların
kucaklarınızda olsun
yine de bebeler
renklendirin
coşturun safları
yakışmaz hele size hiç
ağlamak
göz yaşı dökmek
Kara başınız
dim dik olmalı
parlamalı gözünüzde
güneşi geleceğin
basın bağrınıza
bebelerinizi
kin emzirin
öfke emzirin
ve unutmayın
emzirmeyi
umudu da
Gelinler
kalkın
halaya katılır gibi
omuzlarınız dikleşsin
başlarınız da
ve emzirin bebelerinizi
basın bağrınıza

15 Ağustos devrimci atılımı düşmanımızın ve savaşımızın karakterini, nasıl bir düşmanla ve nasıl savaşmak zorunda olduğumuzu bütün açıklığıyla gözler önüne sermiştir.

Bugün Kürdistan'da yaşanan, bir ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekliğidir. Bu, tüm bir halkın topyekün mücadeleye atılışı, halk kitlelerinin savaş içerisinde örgütlü-silahlı bir güç haline gelmesi anlamını ifade eder. PKK, açtığı cephe bayrağıyla bunun biçimini de yaratmış, kitlelere götürmüştür. Kürdistan halkının silahlı kurtuluş birlikleri olan HRK, yarının büyük halk ordusunun ilk çekirdekleri olarak, kurulduğu günden itibaren halkın önü alınmaz kin ve öfkesini çelikten iradesini bir balyoz gibi hergün düşmanın sinir merkezlerine dayatırken, ERNK de halkımızın siyasal-örgütsel birliğinin ifadesi olarak hayat bulmuş, kitleler tarafından coşkuyla karşılanmıştır. 15 Ağustos eylemliliği ve HRK'nin ilanının halk kitlelerinde yarattığı büyük coşku, inanç ve umut ERNK'nin kuruluş temeli olmuştur. Dağlar birden savaşma kararlılığını beliren her yaştan insanla dolmuş, kadınlar daha bir cesaretle düşmanın üzerine yürür olmuş, kadını-erkeği, yaşlısı-çocuğuyla tüm halkımız, düşmanla hesaplaşma gününün geldiğine inançla görev talep etmiştir. Bu, bir anda ortaya çıkan bir kitle heyecanı değildir. Yüzyıllardır yüreklerde saklı tutulan bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun devrimci müdahaleyle canlandırılması, açığa çıkarılması olayıdır. Adeta kendinden bezgin bir hale getirilen, yaşadığı köyden-dağdan ötesini görüp-tanımamış olan yoksul Kürt halkı, gerçekte işte böylesine derin bir ulusal özlemin ve yeni bir dünyanın yaratılması kararlılığının sahibidir.

15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı gelişmeler salt halkımızın saklı umut ve gücünü değil, düşmanın da çürümüşlük ve çaresizliğini açığa çıkarmıştır. Gelişmeler düşmanı şaşkına çevirmiş, ilk şaşkınlık anını aşar aşmaz da bütün gücüyle kudurmuşcasına halka saldırmıştır. Bir isyan korkusuyla hareket eden düşman, değil insanlarımızdan, canlı-cansız, Kürdistan'a ait her varlıktan korku duyar, onlara kurşun sıkar olmuştur. Fakat daha sonra, savaşın karakterini biraz daha anlayan düşman, günlük şiddet politikasının yanısıra uzun vadeli amaçlar güden uygulamaları da gündeme sokmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ne pahasına olursa olsun bastırılması amacında birleşen bu uygulamalarda toplumun hassas olduğu noktalar temel alınmış, özellikle de aile ve din olgusu üzerinde durulmuştur. Bu iki nokta üzerinde en alçakça karalama kampanyaları geliştirilmiş, ulusal kurtuluş güçleri halktan kopuk bir çete hareketi biçiminde lanse edilmeye çalışılmıştır. Sömürgeci-faşist sürüleri ak saçlı analardan küçücük kız çocuklarına kadar sadistçe saldırır, hayvani bir kudurmuşlukla ülkemizin toprakları üzerinde bir halkın ulusal onurunun-insanlığın ırzına geçerken, öte yandan da kendilerini "namusun bekçileri" ilan etmişlerdir. Bu namus ve insanlık düşmanı çakal sürülerinin başı Kenan Evren özel geziler düzenleyerek, "kızlarınızı okutun", "baş örtülerinizi çıkarın" gibi sözlerle sözümona kadın özgürlüklerinin-medeni yaşamın savunusunu yapıp, ana ve çocuk sağlığına büyük özen gösterilmesi(!) talimatını dahi vermiştir. Ama öte yanda, ana rahmindeki çocuklar

daha doğmadan işkenceyle tanışmış, uygarlığın nimetlerini elektrik şokunun olgunlaşmamış beyinlerinde yarattığı tahribatta öğrenmişlerdir. Bugün düşmanın kadınlar üzerindeki uygulamaları Kürdistan'a dayatılan "Özel Savaş"ın vazgeçilmez bir unsurudur. Yani, Kürdistan kadınları üzerindeki vahşi uygulamalar, Kürdistan ulusal kurtuluşunu bastırmanın özel bir yöntemi olarak ele alınmakta, ama bu aynı zamanda ulusumuza yönelik sömürgeci vahşet ve imha uygulamalarının bir aynası olmaktadır.

Direniş daima karşı-devrimin daha azgınca saldırmasına, bu ise, direnişin daha da büyümesine yol açar. Bu, savaşın temel yasasıdır. Bir savaşı yaşayan Kürdistan'da direniş olgusu büyüdükçe karşı şiddetin artması da bu nedenle kaçınılmazdır. Ve bu karşı-devrimci şiddet açık ki, düşmanın ajan ve işbirlikçileri dışında tüm ulusumuza yöneltilmiştir. Karşıtı olarak ele alındığında da, ulusumuzun bağımsızlık ve özgürlük isteyen tüm kesimleri düşmanın karşısında yeralmak, ona karşı direnmek ve savaşmak durumundadırlar. PKK önderliğinde gelişen ulusal kuruluş mücadelemiz ulusal bünyemizde bu ayrışmayı sağlamıştır ve giderek bunu daha da derinleştirmektedir. Mücadele her kesimi doğrudan etkilemekte ve ERNK ulusal birlik ve mücadelemizin bir çekim merkezi olmaktadır. Doğal ki, bu savaştan doğrudan etkilenen bir kesim de kadınlarımızdır. Düşman işkencelerinin odalara kadar girdiği bir ülkede, bu aynı zamanda mücadele ve örgütlenmenin de tek tek evlere kadar girişi demektir. Bir cephe faaliyeti olarak aralarında özel bir çalışma yürütülmeksizin dahi kadınlarımız; toplumumuzun, sosyal hayatın ve politikanın en fazla dışında olan kesimi olarak tanınan kadınlarımız gelişen mücadele ve düşman saldırıları ortamında bilinçlenmiş, günlük eğitimden geçmişlerdir. Düşmanla yüzyüze çatışmış, yanlış bilgilerle düşmanı bilinçli olarak şaşırtmış, gece-gündüz demeden savaşçıların yardımına koşmuşlardır. Kürdistan kadınları bugün, örgütlü gücü ifade etmektedirler. Gelinen aşamada, ulusal kurtuluş mücadelemizin başarılması gereken görevleri olarak toplumun çeşitli kesimlerine ilişkin örgütsel çalışmalara vücut buldurulması kaçınılmazdır. Eğer savaşan bir halk gerçekliğinden bahsediliyorsa, örgütlü bir halktan bahsettiğimiz, bunun böyle olması gerektiği de çok açıktır. Evet, mücadele, önderlik sorumluluğunu yüklenen güce bu görevi dayatmıştır ve bu başarıyla gerçekleştirilmeksizin kitlelerin coşkunluğunun zafere akan bir güç haline gelmesi düşünülemelidir. Önümüzdeki süreçte cephe faaliyetlerimiz kitleler içerisinde bu yönlü derinleşirken, Kürdistan kadınlarının cephe içinde kendi öz örgütlenmelerine kavuşmaları, onların güç ve enerjilerinin örgütlü bir biçimde devrimci savaşa kanalize edilmesi ulusal direniş savaşımızın güç aldığı tükenmez bir kaynağı açığa çıkaracaktır. Toplumumuzun yarısını oluşturan, faşist-sömürgecilikten en fazla acı duyan, bütün yaşamı gözyaşı ve kahır olan Kürdistan kadını kendisine cephe bayrağı altında verilen bu yerden ötürü düşmanla hesaplaşmanın, çektiği acıların bedelini ödetmenin, gördüğü hakaret ve işkencelerin, parçalanan ailesinin, yakılan evlerinin, boşaltılan köylerinin, gözleri önünde kurşuna dizilen babası, kocası ve oğullarının intikamını almanın olanağına daha fazla kavuşacaktır. Ve o zaman görülecektir ki, Kürdistan'ın kölelik tarihinin bir utanç belgesi gibi suskun bir köle, alınıp-satılan bir mal olarak görülen, yaşayıp-yaşamadığı dahi belli olmayan Kürdistan kadını, bağımsızlık ve özgürlük için savaşan, haykıran, atağa kalkan, direnen Kürdistan'ın bir onur sembolü olarak en önde düşmanın üzerine yürüyecek ve bin yılların kinini düşmanın kanlı suratına kusacaktır. Evet! Kürdistan'ın cefakar, yiğit kadınları bugün de gösterdikleri bu kahramanlıkları örgütlü bir çatı altında daha da geliştirmek-büyütmek için kendilerine gerekli önderliğin yapılmasını beklemektedirler.

Bu görev, açık ki, Partimizin önderliği dahilindedir. Ve Partimiz, ERNK bayrağını açarak tüm parti örgüt ve militanlarına bu doğrultuda yapılması gerekenler konusunda talimatını da vermiş demektir. ERNK'nin ilanı kitlesel örgütlenmelerin geliştirilmesi emri ve aciliyetine işarettir. Burada, Partimizin bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin en zorlu yönü olarak özenle yürütülüğü çabalarının çiçeklenişinin özellikle Partili bayan kadrolar tarafından mutlaka sağlanmasının gereğinden bahsetmek istiyoruz. Gerçekten de Partimiz, ulusal-toplumsal bünyemizdeki sömürgeci-feodal yapı ve izlere karşı mücadelenin en zorlusunu bu alanda vermiş; proletaryanın eşitlik ve özgürlük anlayışının gerçek zeminini, -zincirlerini kırmak isteyen her genç kız ve kadına saflarını açıp- en titiz eğitimden geçirerek, onlara en ileri görevlerde yer vererek, sömürgeci-feodal yapının hapsedip dumura uğrattığı tüm yeteneklerini açığa çıkararak, yüreklerinin ne büyük bir yurt sevgisi ve cesaretle dolu olduğunu kendilerine dahi gösterip buna inanç duyurarak en anlamlı biçimde toplumumuza sunmuştur. Parti saflarımızda kadına gösterilen bu yer insanın yüceleşinin zirvesidir.

Evet, Partimizin bu çabaları boşa gitmemiştir. Kürdistan'ın özgürlüğe doğru akmak isteyen genç kız ve kadınları bunun karşılığını vermişlerdir ve daha da verecekler-dir. Elde silah düşmanla çatışma ortamında şehit düşen Rahime KAHRAMAN, Çiçek SELCAN ve Hanım YAVERKAYA yoldaşlar Partimizin ektiği bu özgürlük tohumlarının çiçeklenişidir. Ve halen Parti saflarında bulunan bayan devrimciler, Rahime, Çiçek ve Hanım'ların bu kahramanca direnişlerini genelde savaşın tüm alanlarında ve özel olarak da Kürdistan kadını içerisinde sürdürecekleri çalışmalarla, yaratacakları örgütlülükle tamamlayacak, hiç bir kişisel kaygıya düşmeksizin, sadece düşmanla değil sömürgeciliğin ruhlarda bıraktığı kölelik izleriyle de mücadelenin en amansız ve yaman savaşçıları olarak bağımsızlık ve özgürlüğe doğru en önde koşmasını bileceklerdir. Öyle ise;

Kızlar
küçük kızlar
umut çiçeği
sevginin yumağı
minicik yürekleriniz
çarpar bir serçe gibi
ama
korku yok
kuşku yok
gelecekten artık
kırılıyor bir bir
prangalarınız
özgür gelecek sizin
haydi
durmayın öyle ise
sıkın
küçük yumruklarınızı
gözleriniz..
gözleriniz ne güzel
ceylanlar kıskanır
kara güneşini yüzünüzün
kuşlar kıskanır
sesinizi
ve nasıl kıskanmasın ki
en güzel baharlar bile
hayata gülen başınızı
Kızlar...
kızlar
küçük kızlar
ne güzel
gelecek sizin
kavgada çalınır
davulunuz
Mavzerler kutlar
nişanınızı özgürlükle
kızlar
kızlar
küçük kızlar
sıkın minik yumruklarınızı
ne güzel
gelecek sizin

21.2. 1986

Partili tüm kadın yoldaşlar, bu tarihi sorumluluğumuza Partimizin bize verdiği güçle daha fazla sarılıp, Parti ve Cephe bayraklarının yükseltilmesinde en önde yer alalım. Kişiliğimizde özgür Kürdistan'ın coşkun-yaratıcı insanını temsil ederek, birlik ve direniş ruhunu toplumumuza taşıran yorulmaz özgürlük savaşçıları olarak bütün gücümüzle topluma seslenelim ve özellikle de bizlerden önderlik bekleyen cefakar kadınlarımıza aynı onuru paylaşmanın tükenmez çabasını gösterelim. Bu, omuzlarımızdaki tarihi bir sorumluluktur.

Kürdistan'ın cefakar, yiğit analar; sizler köle Kürdistan'ın acılarının yumaklaştığı ağıdımız, öfkemiz, kinimiz oldunuz. Bugün de bunları en gür biçimde haykıran sesimiz olmalısınız. Sönen ocaklarınızın, yetim kalan çocuklarınızın, maruz bırakıldığınız hakaret ve acıların hesabını sormanın zamanı gelmiştir. Yıllardır gözyaşı olarak içinize hapsettiğiniz acı ve kininizi bugün korkusuzca haykırabilirsiniz. Yılların ezilmişliğinin derin izlerini taşıyan ellerinizi direniş bayrağının da yükselticisi olmalıdır.

Kürdistan'ın yiğit genç kızları, artık geleceğe umutla bakabilirsiniz. Daha doğmadan ayaklarınıza vurulan prangaları kırmak için gerekli olan silaha bugün sahipsiniz. Gelişen bağımsızlık mücadelemiz sizin de özgür geleceğinizin yaratıcısı ve tek teminatıdır. Düşmanın bugün de ayaklar altına aldığı, kirletmek istediği onurunuzu ancak bu bayrak altında koruyabilirsiniz.

Her türlü düşman saldırısına karşı artık başınız dik olmalıdır. Bu bayrağın en çok özgürlük bahşettiği, bu mücadeleden en çok çıkarı olan kesim sizsiniz. Öyle ise, bu bayrağa en çok sahip çıkan da siz olmalısınız. Savaşan-direnen Kürdistan'ın cesaretle atan yüreği, tükenmez bir umut kaynağı, onurun sembolü olarak en önde kavgaya atılın, her türlü köleliğin acımasız yıkıcısı, bağımsızlık ve özgürlüğün yaratıcı kahramanları olun.

Savaşan tüm halkımız; direniş mücadelemiz kadını-erkeği, yaşlısı genciyle bir bütün olarak hepimizin elinde yükselecektir. Düşmanımız vahşi ve acımasızdır. Ama biz de kendi haklarımızı savunma ve korumada tavizsiz ve kararlıyız. Hiç bir güç bizi sömürgeciliği parçalayıp, bağımsız ve özgür bir yaşama kavuşmaktan alıkoyamaz. Henüz olanaklarımız çok az, örgütlülüğümüz zayıf olabilir. Ama, aynı amaçlarla çarpan yüreklerimizi birleştirmemiz, düşmanı topraklarımızdan söküp atmak için yetecektir. Düşmanın bizi öncümüzden koparmak, yeniden baş eğdirmek için uyguladığı her yönteme, cinayet ve barbarlıklarına biz de kendi üslubumuzla cevap vermesini bilmeliyiz. Bu, halkların mücadele üslubudur. Yani gerekirse kazma ile, kürek ile, o da olmazsa çıplak ellerle savaşmak, düşmanın üzerine üzerine yürümek ve fakat asla alçalmayı, köleleşmeyi kabul etmemektir. Altında toplanmamız gereken bayrak, kadını ve erkeğiyle Kürdistan'ın yiğit evlatlarının böyle bir direnişle kızıllaştırdıkları bayraktır. Ona sahip çıkalım, tek tek gücümüzü örgütlü birliğe dönüştürelim ve bu bayrağı kahramanca direnen Kürdistan halkının onuru olarak yükseltelim. Çünkü köle Kürdistan onursuz bir Kürdistan'dı; bağımsız bir Kürdistan ise onurumuz olacaktır.

Dünya ilerici-sosyalist güçleri, bağımsızlık için savaşan mazlum dünya halkları; Kürdistan halkı bugün sizlerle kucaklaşmanın onurunu yaşamaktadır. Ama sesinin sizlere yeterince ulaşamadığını da bilmekte ve bundan acı duymaktadır. Halkımız kadını ve erkeğiyle böylesine bir savaşı yaşarken, düşmanda en alçakçasına işbirliğine girenler, sosyal-demokrasinin gündümünde halkımıza yeni kölelik prangaları hazırlayanlar, uluslararası zeminde hala yanılgılar yaratmaya çalışmakta, kendilerine taktıkları sahte isimlerle halkımızın kanı üzerinde yaşam hakkı aramaktadırlar. Dünya proletaryası ve demokrasi güçleri bu sahte sese itibar etmemelidir. Halkımız bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, her türlü sahte girişime rağmen, çağrısına cevap alacağını bilmekte buna inanç duymaktadır.

Özgürlük ve sosyalizmin yılmaz savaşçısı dünya emekçi kadınları; köleliğe karşı bin yılların isyanını haykıran, özgürlüğe en çok ihtiyaç duyan Kürdistan kadını bu ortak direniş gününü bağımsızlık mücadelesiyle selamlıyor. Kürdistan kadınının uzattığı bu el, aynı zamanda, Kürdistan'daki sömürgeci vahşete, katliamlara, analık onurunun ayaklar altına alınmasına karşı mücadelede sizlere destek çağrısıdır. Bu sese sesinizi katarak güç verin. Kürdistan kadınının buna ihtiyacı olduğu kadar, o, direnişiyle bunu hak da etmiştir. Kürdistan kadınının mücadelesine destek: gönül verdiğimiz o özgürlük mücadelemizin vazgeçilmez bir gereği, kaçınamayacağımız tarihsel bir sorumluluktur.

***Yaşasın Dünya Proletaryası ve Halklarının Militan Dayanışması!**
***Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Özgürlük ve Sosyalizm Mücadelesi!**
***Yaşasın Yurtsever Kürdistan Kadınlarının Her Türlü Köleliğe Karşı Özgürlük Savaşı!**
***Yaşasın Halkımızın Ulusal Kurtuluşçu Direnişi!**
***Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!**

PKK'li Kadın Partizanlar

Kelaxi'de Yaşananlar ve Dile...

Baştarafı Syf: 15'te

Sözde kendilerine "sol" diyen güçler tarafından da, **"yapılan karakol baskınından dolayı olaylar meydana gelmiştir..."**, **"yine bir provakasyon olayı yaşanmaktadır..."**, **"Sıddık Bilgin adlı ilerici işkencede katledilmiştir..."** vb. vb. biçimlerde yansıtılmak istendi. TKP'sinden Sol Birlik'ine, Halkçı Parti'sinden cuntanın diğer partilerine kadar birçok gücün "sahip çıkmaya" çalıştıkları olayın gelişimini kısa da olsa açıkladık. Meydana gelen olayları salt bir karakol baskınına bağlamak, provakasyon demek, çerçevesi son derece dar bir siyasal körlüğe düşmek demektir. Sıddık BİLGİN ve Kelaxsi köyü rastgele seçilen hedeflerden değildir, olayın muhtevası çok geniştir. Görülmek ve gösterilmek istenmeyen de bu muhtevanın ta kendisidir. Bundan dolayı binbir türlü saptırılmış bahaneler ileri sürülmektedir.

Bu olaylar,ülkemiz Kürdistan'ın bütün alanlarında PKK önderliğinde halkımızın yürüttüğü meşru ulusal kurtuluş savaşı sürecinde olağan hale gelen olaylardan sadece bir tanesidir. Kelaxsi köyünde yaşananlar, faşist Türk sömürgecilerinin her türlü katliamcı özelliği bağrında taşıyan tarihi Kürdistan politikalarının, değişik zaman ve mekan koşullarında karmaşık ve tehlikeli bir yapıya büründürülerek, daha açıkça yaşanmasından başka bir şey değildir.

Düşman, bu türden karşı-devrimci yöntemleri uygulayarak halkı sindirmek ve pasifikasyon ortamını derinleştirip, öncüyle bağlarını koparmak istemektedir. Zehirli bir yılan gibi dilini uzatarak Kelaxsi köyü özgülünde ve genelde kitlelere zehirini kusan düşman, adeta şu sinyali vermektedir: **"Başınızı kaldırıp karşı durursanız 1925'te olduğu gibi, şimdi de daha kötü bir biçimde katliam yaparım. Sıddık Bilgin gibi katlederim. Kelaxsi köyü gibi sizleri de yerinizden, yurdunuzdan koparırak sürgüne yollarım..."**

Fakat şu çok iyi bilinmelidir ki, hiçbir karşı-devrimci yöntem, vazgeçilmez bir arzu haline gelmiş olan ulusal kurtuluş savaşımızı sekteye uğratamaz.

Analar, Bacılar, Kardeşler!

Gün geçmiyor ki, elleri kanlı faşist cani çeteler, avuçları nasırlı emekçi halkımızı katletmesinler;

Gün geçmiyor ki, mazlum, yurtsever insanlarımız öz yurtlarından zorla kopartılarak yadellere sürgüne gönderilmesinler;

Gün geçmiyor ki, dertli analar oğulsuz, gözleri yaşlı gelinlerimiz eşsiz, ilgiye hasret körpe yavrularımız babasız kalmasın!

Bizlere, yüzyıllardır, acılar, kederler, gözyaşları, işkenceler, daraĝaçları, ocağı sönmüş evler, kedi ve köpeklere terkedilmiş virane köyler, sürgünler ve katliamlar dışında hiçbir şey sunulmuş mudur? Bu zulüm ve baskı ne zamana kadar devam edecek? Hergün onlarca yiğit evladını şehit veren bu halk ne zamana kadar bunlara seyirci kalıp rıza gösterecek?

Hayır! Hayır! Hayır! Kabul etmiyoruz, kabul etmeyeceğiz bu lanet olası köle yaşamı; kader haline getirilerek bizlere dayatılan, ihanetlerle kirletilmiş olan lanetli tarihi!

Varsın, köylerimiz bombalarla virane hale getirilsin!

Varsın, halkımıza siper ettiğimiz göğüslerimiz süngüler ve kurşunlarla paramparça edilsin!

Varsın, bu vahşet ortamını yaratanlara alkış tutularak, halkımızın yürüttüğü soylu mücadeleye "provakasyondur" denilsin!

Soylu ve onurlu bir yaşam elde edilecekse, bağımsız bir ülke ve özgür bir toplum yaratılacaksa, bunların bedeli ne kadar ağır da olsa bunu ödemekten asla ve asla çekinmeyeceğiz. Ve bunun için kararlılıkla üstüne üstüne yürüyeceğiz DÜŞMANIN!

***Kahrolsun Faşist Jenosit Politikaları!**
***Yaşasın Halkımızın Varlık ve Yaşam Umudu PKK!**

Çeleng

SUBAY MÜDÜRLER NEYE HİZMET EDECEK?

1938'de Kürdistan'da son direniş kalesinin yıkılması ile birlikte, sömürgeciler Kürdistan'ı Türkleştirme planlarını uygulamaya geçirdiler. Adeta köy köy işgal edilen Kürdistan'da, Türkleştirme faaliyetlerini küçük beyinlerden başlatan sömürgeciler; bu amaçla asimilasyonun temel aracı olan, "temel eğitim yatılı bölge okulları" adıyla kişiliksizleştirme kurumlarının açılışına hız verdiler. Birçok il ve ilçede hızla kurulan bu kurumlara, daha çocuk yaştaki öğrencileri alarak Türkleştirme faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Günümüze kadar sayıları arttırılarak gelen bu kurumlar ulusal kurtuluş bilincinin ilk tohumlarının atılması ile birlikte, giderek işlevlerini oynayamaz duruma geldiler. Asimilasyon kurumları olan bu "okullar", ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ile bu mücadeleye hizmet eden araçlar durumuna getirildi. Bunun üzerine birçok "okul" kapatılarak kışlalara dönüştürüldü.

12 Eylül darbesinden sonra, yeniden birçok "okul" açıldı. Eskiden varolanlar yeniden düzenlenerek çalıştırılmaya başlandı. Bu tür kurumların sayısı kısa sürede artmaya başladı. Fakat sömürgecilerin bu kurumların ilk açılmaya başlandığı 1940 yılları sonrasındaki kadar başarılı olamayacağı da bu süreçte çok açık biçimde ortaya çıktı. Kaba şiddete dayanarak geliştirilmek istenen Türkleştirme çabaları bekleneni vermiyordu. Birçok öğrenci bu kurumlara doldurulmuş, ama bunların iyi birer kemalist olarak, Kürt varlığını inkar eden kişiler durumuna getirilmesi başarılamamıştır. Bundan dolayıdır ki, faşist cunta yeni birçok uygulamayı daha gündeme sokmaya başlamıştır.

Bir yandan "Gerçek Atatürkçülük" adına bir çok seminer vb. yaparken, diğer yandan da okullarda da ek derslerle "Atatürkçülük" üzerine vaazler vererek, Kemalizmi yaşatmaya çalışmaktadırlar. Genel Kurmay Başkanı Necdet Öztorun "Atatürkçülük" üzerine verdiği bir seminerde, "gerçek Atatürkçüler az yetişiyor" diyerek, içine düştükleri sefaleti ortaya koymuştur.

En son alınan bir kararla, 2 yıl süreyle Diyarbakır'a bağlı Silvan, Lice, Kulp, Çermik'te, Elazığ-Karakoçan'da, Erzurum'a bağlı Hınıs, Karayazı'da, Mardin- merkezinde, Gercüş, İdil, Mazıdağı'nda, Siirt-Şirvan'da, Tunceli-merkez, Hozat, Ovacık, Mazgirt, Nazimiye, Pülümür'de, Urfa'ya bağlı Akçakale, Hilvan, Suruç, Viranşehir'de ve Van-Başkale'de bulunan, yeni adıyla "İlk Öğretim Yatılı Bölge Okullarına" subay müdürler atandı. Şubat ayı sonunda göreve başlayan bu subaylar yarbay ve binbaşı rütbesinde bulunacaklardır.

Birçok öğretmen adayına kadrosuzluk nedeniyle görev verilmediği bir dönemde, 23 okula subay müdürlerin atanması ve tüm bu kurumların da Kürdistan'da ve ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseldiği alanlarda bulunması düşündürücüdür. Bununla amaçlananın ne olduğu da açık olarak ortaya çıkmaktadır. Bu vasıtayla bir yandan okullar militaristleştirilirken, diğer yandan da arttırılan baskılarla asimilasyon ve buna bağlı olarak Türkleştirme geliştirilmek istenmektedir. Bu son karar, faşist cuntanın, çöküsünü geciktirmek için her türlü çareye başvurduğunu da ortaya koymaktadır. Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Kanununun 124. maddesinde "Zaruri ahval" durumunda ancak, ordu dışına subayların atanabileceğini belirtmesine rağmen, cuntaya kendi yasalarını bile hiçe sayarak adım attıran gelişmelerin, ulusal kurtuluş mücadelesinin sürekli yükselmesi olduğu bilinmektedir.

Faşist cunta bu kararla böylesi bir adımı atarken, çöküşünü biraz da olsa geciktireceğini düşünmektedir. Bu ve benzeri tedbirlere ne kadar başvurursa vursun mücadelemizin gelişmesi karşısında, tüm bu tedbirleri boşa çıkmaya mahkumdur. Ve hiçbir yöntemi tutmayacaktır. Artık beyinler sömürgeciler için değil, Kürdistan halkı ve onun ulusal kurtuluşu, bağımsızlığı için düşünmeye başlamıştır.

★ ★ ★

Türkiye-Suriye Görüşmelerinde...

Baştarafı Syf: 19'da

tarihi bir rol oynayacaktır. Hem Arap ve hem de Kürt halkı buna muhtaçtırlar. Bu ilişki, tarihte güçlü bir biçimde kurulamadığı için, Türk egemenleri, Kürtleri kullanarak Arapları 450 yıl egemenlik altında tuttular. Aynı şekilde bugün yine Kürtleri, NATO içinde ordu gücü haline getirerek, işgücü haline getirerek sömürmekte ve yine Arap alemini tehdit etmektedirler. Bu tehlike önümüzdeki dönem için de geçerlidir.

İşte tüm bu durumlar, Arap ve Kürt halklarını temsil etme iddiasında olan güçleri, bu açık ve büyük tehlikelerin boşa çıkarılması için her iki halkın ilişkilerini bağımsız, özgür ve eşit temellerde, emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı, yeniden örmeye zorlamaktadır.

Bu noktada önemli bir hususu vurgulamakta yarar görüyoruz: TC egemenliği karşısında, hangi nedenlerle olursa olsun zorlamalar, tehdit ve şantajlar yüzünden gerilemek, "belasına bulaşmamak için", onunla anlaşmaya, uyuşmaya çalışmak geleceği kestirilemeyecek tehlikeli bir taktik yanılgı olur. Eğer böyle bir yanılgıya düşüp, İsrail ve ABD'nin tehdit, şantaj ve saldırıları karşısında, boyun eğmeci, uzlaşmacı ve uşak bir yönelim içerisine girilse idi, bugünkü Suriye rejiminin yerinde çoktan yeller esiyor olacak ve hele Ortadoğu'da tutturduğu konumu asla tanıyamayacaktı bile. Bu rejim ve ona önderlik edenler, başta sosyalist ülkeler olmak üzere, bölge ilerici ve devrimci güçleriyle dostluk ve dayanışma içerisinde sürdürdükleri bu direnişçi tutumları sayesinde tutunabilmiş ve bugünkü belirleyici konumlarına ulaşabilmişlerdir. Çünkü onlar, gerek kendi ve gerekse diğer Arap ve bölge rejimlerinin deneyimlerinden, çok haklı ve doğru olarak, bu karşı-devrimci tehdit ve saldırı yöntemleri karşısında verilecek tavizler ve gerilemenin bir sınırı olmadığını bilmektedirler. Nitekim bu yolu seçtiği için Mısır, Arap aleminin her bakımdan merkezi olduğu halde, bugün en başta da Arap halkı nezdinde itibarı olmayan ve fakat emperyalizm ile siyonizm elinde oyuncak haline gelen bir yönetim ve alandır. Buna karşılık Suriye, gerek geçmişte ve gerekse günümüzde mütevazi bir ekonomik, siyasal ve coğrafi konuma sahip olmasına rağmen, günümüzde sadece Arap sahası için değil, bölge açısından bile belirleyici siyasal bir konuma yükselmişse, bunda, temel aldığı doğru direniş taktiğinin belirleyici bir önemi vardır.

Ama önemle işaret etmek gerekir ki, bu taktik, sadece İsrail ve ABD'ye karşı bir taktik olarak sınırlandırılamaz. Eğer bir kapıdan kovulan İsrail ve ABD'nin başka bir kapıdan tekrar içeri girmesi, ya da tehlikenin bu kez de başka kapıdan dayatılması istenmiyorsa, aynı direniş taktiği her bakımdan güçlendirilmiş olarak ve Arap ve Kürt halklarının devrimci mücadele birliğine dayandırılarak, en başta sömürgeci-faşist Türk egemenliğine karşı da sürdürülmek zorundadır. Aksi bir tutum, ya da hangi dost çehre altında dayatılırsa dayatılsın, baskı ögesi taşıyan herhangi bir yaklaşım karşısında tavize ve boyun eğmeye yöneliş, tarihinde hep bu yöntemlerle sonuç almaya alışmış Türk egemen güçleri karşısında her şeyini yitirmek demektir. Bu herhangi bir iddia değil, tarihsel gerçeklerle kanıtlanmış bir olgudur. Bu zorba güce, bilerek ya da bilmeyerek elini uzatmış tüm halklar yalnız kollarını kaptırmakla kalmamış, çoğu halkın acılı gerçeğinde görüldüğü gibi, varlıklarını yitirmişlerdir. Arap ve Kürt halkı da böylesi bir duruma düşmekten son anda ve esas olarak direnişe yönelerek kurtulmuşlardır, varlıklarını yitirmemişlerdir. Partimizin bugüne kadar, ilişkilerin bu biçimde geliştirilmesinin üzerinde ısrarla durmasının anlamı budur.

Son Türkiye-Suriye görüşmelerinin özellikle emniyet meselelerinde yoğunlaşması, Partimizin bu görüşünün ne kadar doğrulandığını açıkça ortaya koymuştur. TC'nin emniyet görüşmelerini şantajcı bir biçimde kullanması, bu meselenin karşısına Fırat sularını koyması, onun bu konuda ne kadar sahtekar davrandığını göstermektedir. Bu konuda durumu iyi görmek, bazı taktik ilişkilere, önemli stratejik hedefleri feda etmemek gerekiyor. Kürdistan halkının mücadelesi her zamankinden daha fazla gelişim göstermektedir. Bu gelişme önümüzdeki dönemde daha da hızlanacaktır. Dolayısıyla faşist Türk rejimini daha fazla köşeye sıkıştaracak, böylece gerek Suriye, İran ve Irak'taki devrimci güçler ve gerekse komşu ülkelerdeki ilerici rejimlerin daha rahat hareket etmelerine ve kendilerini savunmalarına daha fazla imkan sağlayacaktır.

Bu nedenle TC'nin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğma girişimlerine fırsat verilmemesi, daha da ötesi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin desteklenmesi, gelecek açısından büyük öneme sahiptir. Hele hele, özellikle de aynı bölünmüşlüğü, demokrasiden uzaklığı yaşayan ve büyük tehlikelerle karşı karşıya bulunan Arap ve Kürt halklarının ilişkilerinin, önümüzdeki dönemde daha da geliştirilerek kurulmasının önemini hiçbir zaman gözardı etmemek gerekiyor. Bu ilişkiler geliştirildikçe, Türk rejimi, daha da daralacak, sinecek ve hatta ABD'den kopmak zorunda kalacaktır. Kürdistan zemininde geliştirilip yükseltilen direniş ve bölge halklarıyla ittifak temelinde, Türk rejimi, NATO'dan ve ABD emperyalizminden koptukça bölgede halklarımızın bağımsız, özgür, demokratik ve sosyalist gelişmesi, dolayısıyla barışın gelişmesi daha anlamlı ve mümkün hale gelecektir.

Halklarımız arasında yüzyıllardan beri atılan şovenizm tohumlarını bertaraf etmek, bunu karşılıklı güvene dönüştürmek ve bazı engeller olsa da, bunları sabırla, olgunlukla göğüslemek, bunların yerine halklar arasına kardeşlik tohumlarını ekmek, bölgenin tüm devrimci-ilerici güçlerine düşen önemli bir görevdir.

Olof Palme Cinayeti CIA, MİT ve...

Baştarafı Syf: 10'da

kım anlaşmalar çerçevesinde eğitim, bilgi alış-verişi ve teknik donanım konularında işbirlikçilik yaptıkları iddiası ile genel kurmayın ve emniyetin bir kısım üst düzeydeki görevlileri soruşturmaya alındı ve basında resimleri ile çarşaf çarşaf teşhir edildiler.

Almanya Federal Cumhuriyeti vb.'lerinde olduğu gibi, İsveç'te de öyle bir tekelci burjuva kesim vardır ki, bunlar, sahip oldukları sermaye, teknoloji ve yatırım güçleri ile dünyanın çeşitli alanlarına hemen açılmak, vurabilecekleri kadar vurgunu hemen vurmak isterler. Bu açgözlü, çapulcu burjuva kesim, bunu diğer ülkelerin burjuvaları ya da uluslararası sermaye ile rekabet içinde, yeni pazar alanları yaratarak ya da ele geçirerek gerçekleştirmek gibi zahmetli ve uzun vadeli bir yönelime rağbet etmez. O nedenle de çoğu politik ve askeri birtakım tavizler ile daha çok uluslararası sermayeyi yönlendiren güçlere yanma temelinde, onlarla ortaklaşa her alanda emperyalist faaliyetlere girişerek büyümeye, sermayelerini artırmaya çalışırlar. Elbette ki, ülkedeki daha uzun vadeli yolu seçmiş sermaye grupları da, hiç de küçümsenecek güçte olmadıklarından bunların, istedikleri tarzda hareket etme yetenekleri çok fazla değildir. Avrupa'da çoğunlukla muhafazakarlar ile sosyal-demokratlar arasındaki mücadele, işte bu iki tekelci burjuva kesim arasındaki mücadeleyi dile getirir.

İsveç'te muhafazakar kanadın Reagan politikası ile bütünleşilmesini istediği, bu nedenle de "tarafsızlık" ve barış politikasından rahatsız olduğu, NATO'ya girilmesini arzu ettiği bilinmektedir. Ama sosyal-demokrasi, modern İsveç devletinin kurucusu bir ideolojik ve politik harekettir. Nasıl ki Türkiye'de, Kemalizm bir resmi ideoloji ve politikayı dile getiriyorsa, İsveç'te de sosyal-demokrasi denebilir ki aynı rolü oynamaktadır. Dolayısı ile, hangi parti iş başına gelirse gelsin, bazı değişikliklerle birlikte daha çok bu akımın ön gördüğü politika ve tedbirleri hayata geçirir. O nedenle de, bu politikadan köklü dönüş, ya da onda delik açmayı hedefleyen bir karşı girişim, sert çatışmaları göze almak ve işe bununla başlamak durumundadır. Yaşanmakta olan da budur.

SÄPO'nun, Olof Palme'yi hedef alan girişiminin özgül yanı esasta izahını burada bulmaktadır. Ayrıca SÄPO'yu yönlendiren İsveç gericiliği, bu girişimi ile CIA, MİT vb. ortakları nezdinde açık ki oldukça inandırıcılık kazanmakta; bu da kendisine, uluslararası çapulda payına düşeni fazlası ile elde etmesini sağlamaktadır.

Nitekim son bir yıl içerisinde Türkiye kapıları, İsveç sermayesine ardına kadar açılmış ve ihalesi İsveç firmalarına verilmiş olan İstanbul metro yapımına hemen başlanacağı haberi, cinayetin gerçekleştirilmesinden sonra adeta bir ödül gibi duyurulmuştur.

Olof Palme suikasti, böylesi gerçekleri bağrında taşıyan bir olaydır ve önemli birçok sonuç ortaya çıkarmıştır.

REFORMİST UZLAŞMACI SOL KUKH'NE YÖNELİK KOMPLOLARA ALET OLMAKTAN VAZGEÇMELİDİR!

Her şeyden önce kendine ilerici, demokrat, yurtsever ve hatta komünist ve devrimci diyen Türkiye ve özellikle Kürdistan'ın "sol" geçinen güçleri, bu olay ve ortaya çıkardığı gerçekler karşısında bir kez daha kendilerini gözden geçirmelidirler. Bu sol, 12 Eylül askeri-faşist darbesinden sonra Avrupa'ya ve özellikle İsveç'e akmasından başlayarak Palme suikasti ile sonuçlanan komploya; yani günümüze kadarki durumunu önüne koyup, üzerinde düşünmeli, nasıl kurulu bir mekanizmanın ve adım adım yürütülen planların basit bir oyuncusu olarak görülüp, değerlendirildiklerini ve çoğu kez de bu tarzda kullanıldıklarını anlamalıdırlar. PKK'ye karşı o alanlarda tezgahlanıp piyasaya sürülen kutsal ititfakların; –bu güçler bilincinde olsunlar ya da olmasınlar– sırtlarını kime dayadıkları ortadadır. PKK'ye yönelik bu fütursuz düşmanlığı yürütmeleri için bunlara kimlerin ortam açtığı; bundan ne umduğu ve bunu nasıl bir haince tasfiyeye vardırmak istedikleri bugün artık bütünüyle ortaya çıkmıştır. Aynı biçimde bu "sol" maskeli güçlerin PKK'ye karşı yürüttükleri düşmanca faaliyetlerin karşı-devrimci oldukları, KUKH'ne yönelik komploların geniş kitlelerce görülmesini engellediği de açık bir gerçektir.

Peki bunlar, tüm bu yaptıklarını ve bununla ne duruma düştüklerini, kendi kendilerine bile olsa itiraf edip, hiç olmazsa artık halkın davasına zarar vermemek için bir köşeye oturmayı düşünmeyecekler mi? Bir damla alın terlerini ve kanlarını akıtmaya yanaşmadıkları KUKH'ne kötülük yapmaktan ve hele küfretmekten artık vazgeçmeyecekler mi? Bu "sol", şimdiye kadar PKK'ye yönelik olarak yürüttüğü karalamalar, ileri sürdüğü iddialar ve sarfettiği sözlerin esasta kime ait olduğunu artık anlamalı, kendisinin buna nasıl körce aracılık ettiğini ve kullanıldığını dürüstçe kabul etmelidir.

Etmezse ne olur? PKK'nin, KUKH'nin; mazlum Kürdistan halkının eli daima yakasında olur. Bu durumda bunların, Palme olayında da açıkça yaşadıkları gibi, tarihin yargısından hiçbir zaman kurtulamayacaklarını biz bir kez daha hatırlatalım. Çünkü en amansız yargıç tarih ve halktır.

Bir hususa daha, çok kısa olarak değinirsek; burjuva ve küçük-burjuva reformizmi ve uzlaşmacılığı, Türkiye ve özellikle Kürdistan'da temsil etmeye çalıştığı politikaların hiçliğini bu olayın ışığında bir kez daha görmeli ve gerçekten demokratlık ve yurtseverliğin bir nebzesini bile taşıyorlarsa, bunu ancak devrimci bir halk muhalefeti içinde, rejimi hedef alan bir mücadele temelinde yerine getirebileceklerini bilmelidirler. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci-demokratlık, mücadelenin hangi temellerde ve hangi yollarla yürütülebileceği, FKBDC platformunda ve Kürdistan'da yükseltilen devrimci direnişte gösterilmiştir.

PKK ve KUKH'ne yönelik karşı-devrimci komplo ve çabalara gelince:

PKK, gerek siyasal ve gerekse silahlı mücadele alanında gelişip güçlenen bir harekettir. Arkasında şanlı bir mücadele geçmişi ile Kürdistan ve Türkiye halklarının patlamaya hazır öfkesi ve kini vardır. TC ve emperyalizmin tıkanmış, çıkmazda debelenen ve bir saat sonrası bile kestirilemeyen karanlık geleceklerine karşılık; KUKH ve PKK'nin muazzam çözümleyici gücü ile bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm ve halkların eşitliği, özgür birliği temelinde, her gün adım adım alternatif durumuna gelmesi gibi parlak bir gelişme özelliği ve geleceği vardır. Komplo vb. zavallı çabaların bu gelişmeyi durdurabilmesi bir yana, ancak onu belgeleyen bir anlam taşıyacağı açık bir gerçektir.

Baştarafı Arka Sayfada

man köylülüğü arasında PKK, özellikle de yoksul köylülük tabanında önemli bir yankı buldu ve kitlesel bir güce ulaştı.

12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesinden sonra da Adıyaman, PKK'nin vefakar evlatları tarafından, inanılmaz koşullarda gerçekleştirilen; baştan ayağa inanç, cesaret ve fedakarlığın eseri olan bir mücadele ile direnişin kalesi olarak ayakta tutulmaya devam edildi.

15 Ağustos atılımı ile açılan yeni döneme, görkemli direnişleri ve değerli yaşamlarını katık ederek güç veren Şehit Faik ALAGÖZ, Ali Rıza SÖYLEMEZ ve Müslüm ÇETİN yoldaşlar, üç yıl boyunca küçük bir grup olarak Adıyaman dağlarında hayranlık yaratan bir direnişin ve bu arada birçok olumlu gelişme ile birlikte, birçok devrimci eylemin de yaratıcıları oldular.

Partimizin ölümsüz kahramanlarından Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaş, yurtsever Adıyaman halkının seçkin bir evladıydı. Partimizin Adıyaman'da yürüttüğü geçmiş mücadelenin önderlerindendi ve devrimci direnişçiliği ile geniş halk kitleleri arasında tanınıyor, seviliyor ve sayılıyordu. Uzun ve fakat soylu direnişlerle dolu bir ayrılıktan sonra, içinde adım adım Adıyaman dağları kadar büyütmüş olduğu, bu alanda mücadele etmeye yönelik özlem ve hazırlığını bir an önce oranın doruklarına ulaştırmaya çalışırken, düşmanla erken bir hesaplaşmaya girmek zorunda kaldı. Kahredici devrimci kin ve öfkesi ile düşmana saldıran Sabri yoldaş ve grubu yönelimlerinin gücünü düşmana, iliklerine dek hissettirerek, Adıyaman direnişini, yeni dönemin daha başında, Bozova direniş destanını yaratarak zirveye çıkardılar.

İşte Adıyaman'daki son gelişmeler, böylesi bir mücadele zemini ve böylesi bir devrimci kin ve intikam ruhu üzerinde yaratılmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşının tüm ülke sathında yaygınlaştırılması, UKC'nin bir silah olarak en geniş yurtsever kitlelerin eline tutuşturulması anlamında, özelliklerini yukarıda belirttiğimiz bir dönemde bu eylemlerin gerçekleştirilmesi, tarihi öneme sahiptir. Nasıl ki Eruh, Şemdinli baskınları, 15 Ağustos atılımının kıvılcımları oldularsa; Adıyaman'daki son eylemler de, mücadelenin bu alana taşırılmasında böylesi bir rol oynamıştır.

Petrol dolum tesislerinin, Newroz meşalelerine dönüştürülmesi; 20'ye yakın asker ve subayın cezalandırılması ve bütün bunların hiçbir kayıp verilmeden başarılması, başta düşman olmak üzere birçok gücü şaşkına çevirmiş ve gerek içerde, gerekse uluslararası alanda tüm dikkatleri yeniden ulusal kurtuluş mücadelesinin üzerine çekmiştir.

Önümüzdeki dönemde bu alandaki direniş, daha da gelişerek devam edecektir.

ERUH'TA KARŞI-DEVRİMCİ ÇETELERE BASKIN VE ASKERLE ÇATIŞMADA 3'Ü ASKER 11 KİŞİNİN CEZALANDIRILMASI

Bahar atılımı ile birlikte, sömürgecilerin yerli uşaklarına karşı da güçlü eylemler gerçekleştirildi. Eruh'un Fındık Bucağına bağlı Ağaçyurdu köyünde HRK güçlerince gerçekleştirilen bir dizi eylemle 5'i köy korucusu ve 1'i muhtar olmak üzere, 8 kişi ölümle cezalandırıldı. Eylemlerden sonra bölgeye gelen sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girilen çatışma sırasında da 3 sömürgeci asker cezalandırıldı. Devrimciler hiçbir kayıp vermeden üslerine çekildiler.

Bahar atılımı ile mücadeleyi yaygınlaştırma, kitleselleştirme ve düşman güçlerini yıpratma gibi bir içerikle geliştirilen eylemlerin en önemli halkalarından birini de, yine Newroz günlerinde gerçekleştirilen bu eylem teşkil etmektedir. Eylem, düşmanın alanda örgütlemeye çalıştığı çete faaliyetlerine ölümcül bir darbe vurdu. Aynı zamanda ordu gücüne de yöneltilen eylemle sömürgeciliğin işbirlikçileri nezdindeki güvenirliği de alabildiğine sarsılarak, TC, Kürdistan'da kışlasından çıkamayacağı bir duruma doğru hızla sürüklenmeye başlandı.

İçişleri Bakanının son olaylardan ötürü kapıldığı panik, sıradan vatandaş tarafından bile teşhis edilebilecek boyutlardadır. Ulusal direniş, önümüzdeki aylarda daha da yaygınlaşarak devam edecektir.

DERSİM'DE ASKERİ BİR HELİKOPTERİN DÜŞÜRÜLMESİ

Bahar atılımının etkisinin en yoğun yaşandığı alanlardan biri de Dersim yöresidir. Kış süresince gerçekleştirilen yoğun operasyonlara ve hızlandırılan karşı-devrimci saldırılara rağmen, bahara güçlü eylemlerle giriş gerçekleştirildi.

Aldığımız haberlere göre, Dersim'in Geyikpınar nahiyesinde, bir grup HRK savaşçısının yerini tespit eden sömürgeci-faşistler, hemen operasyon birliklerini harekete geçirerek, grubu imha etmeye çalıştı; fakat kısa süre içerisinde büyük bir acz içine düşen birliklere, helikopterlerle takviye birlik gönderildi. Tüm uğraşılara rağmen, kayıp vermekten kurtulamayan sömürgeciler, savaşçıların üzerine helikopterleri saldırttılar. Savaşçıların karşı koymaları karşısında bir helikopter düşerken, 1 subay ve 2 asker de öldürüldü. Ayrıca tüm gün boyunca devam eden çatışmada sömürgeci birliğin çok sayıda ölü veya yaralı verdiği de bildirilmektedir. Sömürgeciler kayıplarını 1 asker olarak açıkladılar.

Bunun dışında Ovacık'ta meydana gelen bir dizi eylemde de, 1 üsttegmen olmak üzere ölü ve yaralı olarak sömürgecilerin çok sayıda kayıp verdiği de bildirilmektedir.

... Ve Kızıl Bayrakların Dalgalanacağı Ülkemizde Bağımsızlık Savaşçılarımız Düşmana Korku, Halkımıza Güven Veriyor

DİCLE SULARINDA BİRİKEN BİNLERCE YILLIK KİN DİLE GELDİ!

● 1 Astsubay 2 Milis Çetenin Cezalandırılması

Newroz isyan ateşinin tüm görkemliliğiyle gürleştiği Dicle'de gerçekleştirilen devrimci intikam eylemleriyle, sömürgeci-faşistlerin komplo ve oyunları bir kez daha boşa çıkarıldı.

Milis çete örgütlenmesinin yanısıra, kontr-gerilla elemanları aracılığıyla karşı-devrimci örgütlenmenin geliştirilmek istendiği Dicle'de şehir merkezinde gerçekleştirilen eylemde; 1 astsubayın karakola çok yakın bir mesafede cezalandırılması; sömürgecilerin yüreğine derin bir korku salarken, halkımıza işkenceli bir yaşamı kaçınılmaz bir duruma getirmek isteyen kontr-gerilla elemanlarının affedilmeyeceğini çok açık olarak ortaya koydu.

Öte yandan bu eylemden 3-4 gün önce Dicle'nin Boğazlı köyünde, 2 milisin cezalandırılması ve 2'sinin de silahlarına el konulması, oluşturulmak istenen ajan yapıya güçlü bir darbe olurken, buna soyunmak isteyen çevrelerde de büyük bir korku ve paniğe yolaçtı.

HRK savaşçılarının her iki eylemden de başarı ile çıkmaları, Dicle'nin, tarihin tüm kinini biriktirerek günümüze taşıran derin sularının intikam çağrısının biraz da olsa dile gelmesine ve gerçekleşmesine yol açtı.

1985 yılı içerisinde, bir sefil alçağın faşist cuntaya teslim olması ile Diyarbakır genelinde olduğu gibi, bu alandaki gelişmemizin önü de tıkanmak istendi. Biraz da olsa sömürgecilerin umutlanmasına yol açan bu teslimiyetle, alandaki gelişmemizin durdurulacağı sanılıyordu. Bahar atılımı ve Newroz ile birlikte Dicle'de yoğunlaşan silahlı direniş eylemlerimiz, sömürgecilerin hevesini kursağında bırakırken, tüm umutlarını da boşa çıkarmıştır. Bu eylemlerle bu alanda, bundan sonra direnişimizin daha da kökleşeceği gerçeği bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

ORTA KÜRDİSTAN'DA YOĞUNLAŞAN EYLEMLER

Tüm bu eylemlerin yanısıra henüz ayrıntılarını bilemediğimiz bir dizi eylem daha gerçekleştirilmiştir. İrili-ufaklı yüzlerce eylemin, gösterinin gerçekleştirildiği Newroz surecinde, sömürgecilere insan kaybının yanısıra ağır maddi kayıplar da verdirilmiştir. Elimize ulaşan bilgilere göre Orta Kürdistan'ın çeşitli alanlarında gerçekleşen eylemler şöyledir:

Siirt'in Şırnak ilçesinde, HRK birliğinin pususuna düşen, düşman birliklerinden 3'ü asker, 2'si ajan-ihbarcı olmak üzere toplam 5 kişi öldürülürken, çok sayıda asker ve milis çete de yaralanarak, hareket edemez duruma getirilmiştir.

Mardin'in Midyat ilçesinde meydana gelen diğer bir çatışmada ise, 3 düşman askeri cezalandırılırken, bir çoğu da yaralanmıştır.

Hakkari-Uludere; değişik tarihlerde meydana gelen iki ayrı çatışmada, sömürgeci askerlerden 4'ü cezalandırılırken, sayısız askerin de yaralandığı belirtilmektedir.

Bunların dışında değişik tarih ve değişik alanlarda meydana gelen birçok çatışmada birçok düşman askeri ölürken, birçoğu da yaralanmıştır. Sömürgecilerin sıkı bir sansürle gizlemeye çalıştığı bu eylemlere, zaman zaman da olsa sömürgeci basının sayfalarında yer verilmekte, fakat kayıplar sürekli olarak olduğundan az gösterilmeye çalışılmaktadır.

15 Ağustos'la birlikte yoğun bir eylemliliğin yaşandığı Orta Kürdistan'da, yeni dönemde de eylemlerimiz tüm hızıyla devam etmektedir. Sömürgecilere ağır yenilgilerin tattırıldığı eylemler, alınan tüm tedbirlere rağmen, başarılı bir biçimde, sömürgecilere ağır darbe vurarak gelişmektedir. Önümüzdeki günler ve aylar içerisinde de hızında hiçbir şey kaybetmeden sürecek olan eylemlerimiz, kazanmasını ve sömürgecilere ağır yenilgiler yaşatmasını bilecektir.

İDİL'DE ÇATIŞMA

Ocak ayı ortalarında meydana gelen bir çatışmada, 1 HRK savaşçısı şehit, bir diğeri de yaralı olarak düşmanın eline esir düşmüştür. Çıkan çatışmada düşmanın çok sayıda kayıp vermesine rağmen, tüm eylemlerde olduğu gibi bu çatışmada da ısrarla ölü ve yaralı sayısını gizlemişlerdir.

1985 yılının güçlü eylemlerle kapatıldığı ve bu temelde 1986'ya girildiği İdil'de sömürgeciler, bu gelişmeleri boğmak için yoğun bir çaba içerisine girdiler. Bahar gelmeden gelişmelerin önünü almak ve böylece direnişin gelişimini durdurmak istiyorlardı.

Tüm bu umut ve beklentileri, HRK savaşçılarının yarattığı görkemli direnişle bir kez daha darbe alırken, ulusal kurtuluşun sağlam bir temeli de atıldı. Büyük askeri gücüne karşın, hem sayı ve hem de donanım olarak daha yetersiz olan HRK savaşçıları karşısında ağır kayıplara uğrayan sömürgeci birlikler, çöküşlerini önlemek için çılgınca bir çaba içerisine girmektedirler. Fakat tüm bu çabalara rağmen HRK birlikleri karşısındaki çöküşlerini durduramamaktadırlar.

NEWROZ DİRENİŞ ALEVİ 1986'YI GÜÇLÜ YAŞATIYOR

Sert kış ortamında yoğun bir çaba ve muazzam bir örgütlülükle yürütülen hazırlıkların, Newroz ve Bahar döneminde yoğun eylemlilikle bir atılıma dönüştürülmesi, 1986'dan beklenen umutların hiçte beklenti olmadığını, birer yıkılmaz gerçek olarak ortaya çıktığını göstermekte ve kanıtlamaktadır. Bu temelde daha güçlü bir geleceğin yaratılacağı ve bunun tüm bu gelişmelerin zorunlu bir sonucu olacağı da ispatlanmaktadır.

Faşist Türk sömürgecilerini telaşa boğan, kendi kendisi ile çelişkiye düşüren gerçeklik de budur. 1985 yılını kazanan Kürdistan halkının, 86'yılını da kazanmada başarılı bir çıkış yaptığını gören düşman korkusunu gizleyememektedir. Bu durumu devlet yetkililerinin beyanlarında gördüğümüz gibi, Türk ordusunun içine düştüğü durumdan da görmekteyiz. Düzenin halis uşakları birbirini beceriksizlikle suçlarken, yeterli tedbir alınmadığı taktirde "Doğu'nun tümden yitirileceğini" de haykırmaya başladılar. Faşist cuntaya akıl hocalığı yapmaya soyunan birçok sözde "akıllı"; "Doğu'daki olayları basit terör hareketi olarak görmemek gerekir. Kitlesel gücü bulunmaktadır. Daha etkili önlemler alınmalıdır" vb. ifadelerle gerçekleri açıklamak zorunda kaldılar. Yine, Türk basınında çıkan haberlerin sürekli çelişkili olması da gerçeğin diğer bir yönüdür. Bir yandan sürekli olarak, "Çember daralıyor. Yakalanmaları an meselesi" haberleri verilirken, diğer yandan ise, "Eşkiya öyle kısa sürede ele geçirilemeyecektir. Olaylar bir bıçak gibi kesilmez." denilerek, TC ve ordusunun içine düştüğü çıkmaz sergilenmiştir. Bunun dışında verilen haberlerde de bir gün "50-60 kişi yakalandı. Eşkiya dağıldı. PKK kaçış yolu arıyor." dęnilirken, diğer gün ise, "PKK 400 kişilik grubu sınırdan geçirdi." vb. biçimde ifadeler kullanılmaktadır. Bu ifadeler, TC devletinin içine düştüğü şokun etkisidir. Bundan nasıl kurtulacaklarını hesaplayamamakta, yalan ve demogojilere başvurarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin prestijini azaltmak istemektedirler.

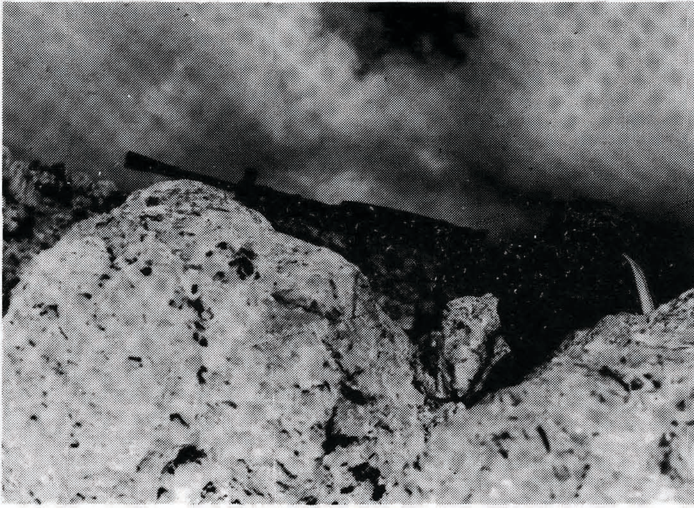
Eylemlerin yoğunlaştığı süreçte "PKK'nin dağıldığı" ve "yeni teslim olanların olduğu" iddialarını yeniden manşetlere çıkaran sömürgeci basın, bu tür haberleriyle sıradan insanlarda bile tepki görmekte, palavracılığın artık çizmeyi aştığı belirtilmektedir. Artık söylenenlerin birer iftira ve açık palavra olduğunu herkes bilmektedir.

Tüm bu gelişmeleri nasıl yorumlamak gerekmektedir? Her şeyden önce, TC ve tasfiyeci solun tüm iddiaları yerle bir olmuş; silahlı direniş mücadelemizin daha da güçlü bir temelde ülke zemininde kökleştiği bir kez daha kanıtlanmıştır. Bu gerçekliğin bilincine en sıradan insan bile ulaşırken, sömürgeci düşman da artık bu gerçeği ifade etmek zorunda kalmıştır. O halde; denilebilinir ki, 1986 Newroz'u ve Bahar dönemi, tarihimizin yeni ve görkemli bir sayfası olarak, halkımıza ve mücadelesine armağan edilmiştir. Güçlü bir temelde yaşadığımız 1986 yılı, Newroz isyan alevi ile daha da anlamlılaşırken, aynı zamanda geleceğimizin daha başarılı mücadele ile dolu olacağının ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarının çiçeklenip, geliştiğinin de kanıtı olmaktadır.

Newroz'da doruğa ulaşan ulusal kurtuluş eylemlerimiz, 1986 boyunca hızından hiçbir şey kaybetmeden varlığını sürdürecek; ve faşist sömürgeciliğin çöküşünü daha da derinleştirecektir.

★ ★ ★

SİLAHLI MÜCADELEMİZ, BAHAR ATILIMI İLE BAŞARILI BİÇİMDE GELİŞMEYE DEVAM EDİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

Türkiye'de yine siyasal gerginliği azaltarak, reformist küçük-burjuva sol'u ve bir bütün olarak sosyal-şoven güçleri kuyruğuna takmak ve böylece PKK'ye karşı çok geniş bir cephe oluşturarak, onu tecrit etmek için yoğun çaba sarfetti. Nitekim bu nitelikli Kürt ve Türk işbirlikçi, uzlaşmacı "sol"u, 1985 yılı boyunca ve sonrasında, Hareketimize yoğun bir biçimde saldırtıldı. Sözü edilen böylesi bir tecritin gerçekleştirilebilmesi için, PKK'ye yönelik uluslararası çapta komplolara girişildi ve gözüdönmüş saldırganlık tarafından sonuçta bu amaçla Olof Palme bile gözden çıkarıldı. Yeni infaz kanunu uygulaması ve sahte demokrasi platformlarının açılması ile hareketin kitle desteği ve diğer halk güçleriyle ilişkisi kesilmek istendi.

Ancak bütün bunlara rağmen KUKH'i, devrimci-direnişi, aleyhindeki tüm koşulları adım adım aşarak kararlılıkla sürdürdü. Parti Önderliğinin aktif müdahalesi ile belli bir eleştiri ve geliştirilen önlemler temelinde yetmezlik ve hatalar önemli oranda giderildi. Gerekli taktik düzenlemeler yapıldı. Birimlerin sağlıklı bir bileşime kavuşturulması, kayıpların telafisi belli oranda da olsa sağlandı.

85 Yaz atılımı boyunca, adeta "göç yolda düzülür" misali, pratik içerisinde tüm bu gelişmeler sağlandı ve kışa böylesi bir zeminde girildi. Sömürgeci-faşistlerin, 86 kışı için de bir öncekine benzer plan ve uygulamaları hazırdı. Nitekim kış boyunca birliklerini, özellikle sınırlara yakın alanlar boyunca sürekli operasyon içinde tuttular ve halka yönelik yoğun bir pasifikasyon saldırısı yürüttüler.

Ancak bütün bu çabaların hiçbiri sömürgecilere bekledikleri sonucu veremedi. UKH'nin kökleşmesinin önlenmesi ve ülkeden sökülüp atılması bir yana, ona ciddi bir darbe bile vurulamadı. Şüphesiz ki bu, ona hiç darbe vurulamadı anlamında değil; istedikleri biçimde bir darbeyi vuramadıkları anlamındadır. Yoksa 1986 kışında Hareketimizin sınırlı da olsa bazı önemli kayıplar verdiği bir gerçektir.

Baykan-Sason mıntıkasında üç partizanın şehit düşmesi, yine İdil'de bir savaşçının şehit, diğerinin de esir düşmesi 86 kışında verdiğimiz kayıplardır. Ancak bu kayıplar her zaman olduğu gibi, düşmanın güçlülüğü ve maharetinden değil, henüz amatörlüğün bütünüyle aşılmaması, Parti taktiğinin yeterince uygulanamaması, yine kurallara gerektiği gibi uyulmaması sonucunda ortaya çıkmıştır. 1986 kışında kayıplarımızın bunlarla sınırlı kalması kanıtlamaktadır ki; eğer bizden kaynaklanan hata ve yetersizliklerin üzerine ciddiyetle gidilir ve savaşın gerekleri yerine getirilirse başarılı olmamak için hiçbir neden yoktur.

KUKH'nin Mart ayı ile hızlanan eylemliliğinin yeni, anlamlı ve güçlü bir atılımı başlattığı açıktır. Bu atılım, düşmanın dağarcığındaki tüm uygulama ve yöntemlerini tükettiği bir ortamda ve bunlara rağmen gerçekleştirilmiştir. Geçen yaz gerçekleştirilen eylemler için, "intihar eylemleridir. Sonları yakındır" yaygarası yapan sömürgeci-faşist güçler; son eylemler karşısında, bizzat İçişleri Bakanının itirafı ile **"bunlar gerilla eylemleridir. Nerede ne yapacakları, nereden gelecekleri belli değildir. O nedenle de bu tür gelişmeleri önleyemiyoruz"** biçimindeki bir acizliğe dönüşmüştür. Yine Hareketimiz hakkında düşmanın ısrarla yaymaya çalıştığı, "ülkeden kaçtılar, Irak'da ve Avrupa'da sığıntı halinde yaşıyorlar" biçimindeki iddialarının karşı-devrimci bir propaganda, koca bir yalandan başka bir şey olmadığı; silahlı mücadelemizin bir daha sökülmemecesine ülke topraklarında nasıl kökleştiği, son eylemlerle bir kez daha kanıtlanmıştır.

Sömürgeci-faşistlerin ve uşaklarının tüm çarpıtma çabalarına ve gerçekleri gizleme uğraşılarına rağmen, yoğunlaşan silahlı direniş eylemlerimiz karşısında Türk devlet yetkilileri, büyük bir şaşkınlık içinde gerçekleri açıklamak zorunda kaldılar. Bir gün öncesine kadar yapılan açıklamalarda, "PKK'nin son kırıntılarını temizlemekle meşgul ve duruma hakim" olduklarını belirterek, "bir daha bellerini doğrultmaları mümkün değildir" demogojisini yayan faşist cuntanın resmi ağızları, Newroz'da doruğa çıkan silahlı direniş eylemleri karşısında büyük bir şaşkınlık içinde kalarak, adeta çırpındıkça batağa saplanan adam örneğini bir kez daha kendi şahıslarında yaşadılar.

Kış süresi boyunca bir yandan askeri operasyonlara ağırlık verilirken, diğer yandan ise sömürgeci basından yönlendirilen karşı-devrimci propaganda ile "PKK'nin Kürdistan'da bir kaç grubunun kaldığı ve bunların sayısının da 15-20 civarında olduğu" yalanını yaymaya çalıştılar. Kış boyunca yaygın olarak sürdürülen bu karşı-devrimci propaganda ile Hareketimizin "bittiği" imajını yaratmak istiyorlardı. Devletin tüm resmi ağızlarında bu propaganda dolaşırken, tasfiyeci sol da buna el atmakta gecikmedi. "PKK'nin bölündüğü; PKK'den ayrılmaların olduğu; Apo'nun muhalefet tarafından kurşunlandığı" vb. yalanları peş peşe düzen sömürgeci-faşistler, kendi çöküşlerini gizlemeye çalışıyor ve bu konuda kendilerine umut veriyorlardı. Kış süresi boyunca silahlı direniş mücadelemizin tüm görkemliliğiyle varlığını devam ettirmesi, sömürgecileri çılgına çeviren diğer bir gelişmedir.

Bahara girişle birlikte gelişen eylemliliğin Newroz ile doruğa çıkması karşısında, büyük bir korku ve telaşa düşen sömürgeci yetkililer, alelacele toplantılar gerçekleştirirken, mecliste yapılan tartışmalarda, muhalefet partileri hükümeti beceriksizlik ve devletin prestijini sarsmakla suçlamaya başladılar. MDP milletvekilleri mecliste gizli oturum isterken, Milli Güvenlik Kurulu faşist Evren başkanlığında alelacele toplantı gerçekleştirdi. İçişleri Bakanı, Jandarma Genel Komutanı, Emniyet Genel Müdürünün kalabalık bir heyetle, silahlı direniş eylemlerinin yoğunlaştığı alanlarda incemelerde bulunmak için daha ilk eylemlerin ardından Kürdistan'a gitmesi, TC'nin içine düştüğü korku ve paniği çok açık olarak ortaya koymaktadır.

SHP Genel Başkanı Aydın Güven Gürkan, silahlı direniş eylemlerinin yoğunlaşması üzerine yaptığı açıklamada, **"son olaylarda 34 kişi öldü. Hükümet beceriksizlik ve kayıtsızlık içinde bulunmaktadır. Hükümetin soruna yaklaşımının eksik olduğunu defalarca belirttik; ancak hükümet kalıcı çözümleri hala ortaya koyamadı"** diyerek, gelişmelerin önünün alınamamasından duyduğu tedirginliği dile getirmektedir. Şimdiye kadar verdiği demeçlerde, "eşkiyanın kalmadığı" demogojisini dilinden düşürmeyen İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, eylemler karşısında, "sayılarının 1000 civarında olduğunun tespit edildiğini" söylemekle kalmayıp, **"Irak ve Suriye sınırlarında 400 kişilik gruplar halinde yeni güçlerin geldiğini"** de sık sık ifade etmek durumunda kaldı. Yine verdiği birçok demeç incelendiğinde, faşist Türk cuntasının içine düştüğü telaş ve korku, çok açık olarak görülmektedir. Bir haftalık süreç içerisinde İçişleri Bakanı Akbulut'un verdiği demeçlerden bazı bölümleri bile okuduğumuzda bu gerçeği çok açık görmekteyiz. Şimdi bunlardan bazılarını buraya da, okurun gerçekleri daha yakından görmesi için aktarıyoruz: **"Türkiye Cumhuriyeti güçlüdür. Bir avuç eşkiyaya pabuç bırakmayacaktır. Çember daralıyor. Herhangi bir kimse bugüne kadar yakalanmış değil. Ancak bunların yakalanması an meselesidir.**

Bölgede her türlü tedbir alınmıştır. Bu bir eşkiya işidir. Eşkiya sınırdan girer, ne zaman nerede nasıl hareket edeceği bilinmez. Bunlar gerilla eylemleridir."vb.

Bu ve benzeri daha birçok açıklamadan da ortaya çıktığı gibi, silahlı direniş mücadelemizin az bir kayıpla Bahar atılımını sürdürmesi, faşist cuntayı önemli bir çıkmaz içine sokmakta ve telaşa boğmaktadır. Kürdistan'ın geniş bir alanında yoğunlaşan silahlı direniş eylemleri, sömürgeci-faşistlerin "eşkiya dışardan geliyor" demogojisini de yerle bir etti. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığının büyük bir övünme ile anlatıldığı sınırlardan, yüzlerce savaşçının ülkeye girdiğini bile kabul etsek, bu bile TC'nin nasıl bir durumda olduğunu göstermektedir ve tüm önlemlerinin işlemez kılındığını açığa çıkarmaktadır. Fakat Adıyaman'da, Dersim'de, Diyarbakır'da, Siirt'te, Hakkari'de vd. alanlarda sömürgecilere ağır kayıplar yaşatan silahlı eylemler, ulusal kurtuluş mücadelemizin ülkemizin doruklarından derinliklerine kadar nasıl kök saldığını çok açık olarak bir kez daha tüm gerçekliğiyle gözler önüne sermektedir.

Bahar atılımının boyutları ve niteliğini iyi anlayabilmek için, geliştirilen eylemleri biraz daha yakından incelemek ve değerlendirmek gerekir.

BAYKAN-SASON ALANINDAKİ ÇATIŞMA

Olay hakkında henüz ayrıntılı bilgiler elimize ulaşmamakla birlikte, üç partizanın şehit düştüğü bu olayda, 10'u aşkın düşman asker ve subayı da öldürülmüş ve yaralanmıştır. Ancak her şehit verme olayında olduğu gibi, bu olayda da kendi kayıplarını gizlemiş, yalnızca UKH'nin kayıplarını vermiştir. Düşmanın bu konuda savaş kurallarını sonuna kadar uyguladığı bilinmektedir.

Orta Kürdistan olarak adlandırılan bu alanda, 85 kışında ihanet eden bir kaç sefilin karşı-devrimci çabaları, belli oranda da olsa yörede olumsuz etkilenmelere yolaçtığından yoldaşlarımızın düşmanla girdikleri çatışmada, teslimiyeti reddederek devrimci direnişi sonuna kadar kararlılıkla sürdürmeleri, kitlelerin PKK önderliğinde gelişen KUKH'ne güvenlerini pekiştirmiş, onları mücadeleye derinden bağlamıştır. Bu alanın, ülkenin güneyini kuzeyine bağlayan stratejik konumu, direnişe elverişli coğrafya ve insan yapısı, alanda yaşayan halkın yurtsever özellikleri nedeni ile düşman, burayı direnişin değil, teslimiyetin ve ihanetin kalesine dönüştürüp, kuzey ve güneyi bu en uygun alandan denetim altına almak için yoğun çaba sarfetti. Faşist-milisliği bu alanda yerleştirebilmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve bu amaçla epey mali külfet altına girdi(!) Mutki ve Van'a doğru bu alanda sınırlı da olsa bazı sonuçlar da aldı. Kısaca düşmanın mücadelemiz aleyhine bir denge tutturma çabası yürüttüğü bir sırada yoldaşlarımızın bu alanda, düşmana ağır kayıplar verdirerek gerçekleştirdikleri bu kararlı direniş, düşmanın ve alandaki uşaklarının hesap ve girişimlerini önemli oranda bozmuştur.

ADIYAMAN PETROL DOLUM TESİSLERİNİ YAKMA VE DÜŞMAN ASKERİ BİRLİĞİNİ PUSUYA DÜŞÜRME EYLEMİ

Alınan haberlere göre; Newroz ile birlikte en güçlü eylemlerin gerçekleştirildiği alanlardan birisi olan Adıyaman'da ilk eylem, bir grup sömürgeci asker ve subaya karşı gerçekleştirilmiştir. Ulusal Kurtuluş Birliklerimizin pususuna düşen sömürgeci subay ve askerlerden 20 kadarı öldürülür veya yaralanırken, devrimciler hiçbir kayıp vermeden eylem yerinden uzaklaşmayı başarmışlardır.

Adıyaman'daki ikinci eylem ise, TPAO'nun Toybelen petrol dolum tesislerine karşı gerçekleştirilmiş; ateşe verilen yüzlerce tonluk petrol, sömürgecilerin belirttiğine göre, 25 milyon liralık maddi zarara yolaçmıştır.

Güneydoğu'nun kalesi durumundaki bu alan, UKC (ERNK)'nin ilanının 1. yıldönümünde tarihi bir eylemle silahlı mücadelenin sıcak ortamına alındı.

PKK'nin bu alandaki mücadelesi, ortaya çıktığı döneme kadar uzanır. Bu mücadele, şanlı birçok gelişme ve kazanımlarla doludur ve bağrında büyük devrimcilerle, savaşçıların ölümsüz anılarını taşır.

1977'lerden, hızlanarak 80-12 Eylül'üne kadar Adıyaman'da, faşist-milis güçlere, hain feodal-kompradorlara ve ajanlara karşı yoğun ve göğüs-göğüse bir mücadele yürüten PKK, bu mücadelede önemli kazanımlar elde etti. Kürt yurtseverliğinin ve ulusal değerlerinin en arı biçimde korunduğu Adıya-

Devamı Syf: 23'te